

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

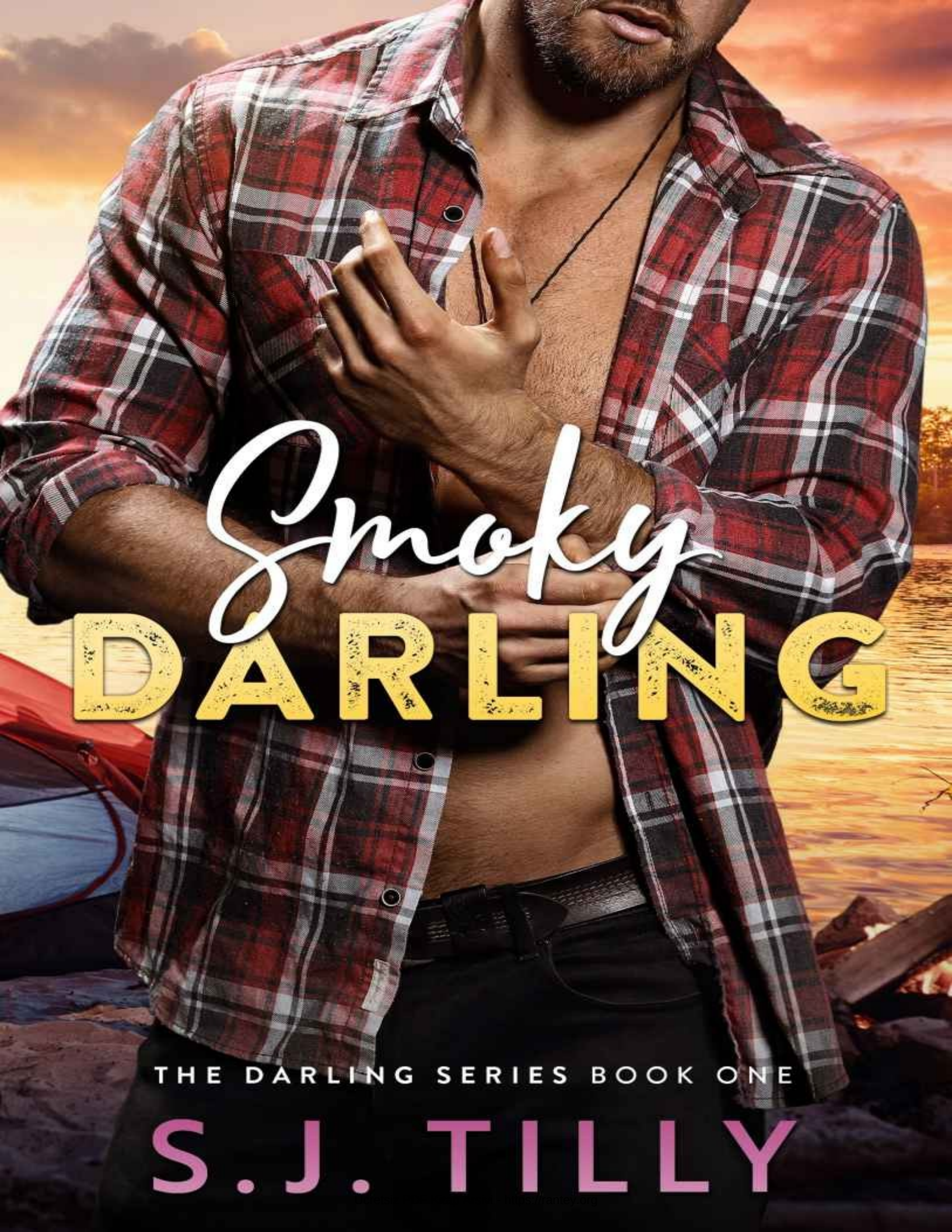
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and a plaid shirt is shown from the chest up. He is holding a small object in his hands. The background is a warm, sunset-like scene with a campfire and a tent.

Smoky **DARLING**

THE DARLING SERIES BOOK ONE

S.J. TILLY

Bölüm 1

Elouise: Yaş 7

"İLERLEYİN, LOU'S UP!" Brandon'ın alaycı tavrı doğrudan göğsüme saplanıyor ama beni korkutup kaçırmamasına izin vermeyeceğim. Bugün olmaz.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak tebeşirle çizilmiş kale çizgisine doğru ilerliyorum.

Diğer çocuklar kıkırdarken hepsi birkaç büyük adım atıyor.

Topa vur. Kokuşmuş topa tekme at ve Brandon'ın aptal suratını görmezden gel.

Derin bir nefes çekiyorum, nefes verirken yanaklarımı şişiriyorum.

Odaklan.

Brandon birinci kaleyi koruyan çocukla bakışırken gülüyor.

Yumruklarımı daha sıkı sıkıyorum. *O lanet kaleye ulaşacağım.*

"At şu lanet topu!" İkimizi de şaşırtan bu sözleri bağırarak söylüyorum. Gözleri kısıldı, "Nasıl istersen."

Brandon kickball topunu sağ elinde tutmadan önce bir kez daha döndürüyor, kolunu geri çekiyor ve topu asfaltın üzerinden bana doğru uçuruyor.

Adımlarımı mükemmel bir şekilde zamanlamaya çalışarak ileriye doğru birkaç kekeme adım atıyorum. Daha yakına.

Daha yakın.

Bir adım daha atıyorum ve tüm gücümle tekmeliyorum, ayak parmağım yuvarlak kauçuk yüzeye değiyor.

Ama top yerden yükselmiyor. Onun yerine asfaltta kayarak Brandon'a doğru ilerliyor.

Kahretsin!

Çocuklar şimdiden *dışarıda* olduğum için bağırmaya başladılar ama pes etmek yok.

Bugün olmaz. Benim için değil. O yüzden koşuyorum.

Bacaklarım pompalanıyor, ilk üssü işaretleyen rögar kapağına doğru olabildiğince hızlı ilerliyorum.

Brandon bir şeyler bağılıyor ama ben dinlemiyorum. Sadece koşmaya devam ediyorum.

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve Brandon'ın beni kovaladığını biliyorum. Ama topu birinci kaledeki çocuğa atmadı, bu yüzden bir şansım var.

Hedefimle aramdaki mesafe giderek kısalıyor.

Başaracağım!

Sırtıma ani bir itiş beni öne doğru uçurdu.

Dengemi sağlamaya çalışırken -ve başaramazken- ayakkabılarımın uçları yola sürtünüyor. Çığlık atmak yerine, çarpışmaya hazırlanırken ciğerlerimdeki havanın donduğunu hissediyorum.

Önce avuçlarım, sonra dizlerim acımasız sokağa çarpmadan önce kollarımı uzatıp gözlerimi kapatmak için yeterli zamanım var. Yakıcı acı sistemime çarpmadan önce bir saniyelik bir şok yaşıyorum.

Sakın ağlama. Sakın ağlamaya kalkma!

Etrafım sessizlikle çevrili. Herkes ne yapacağımı görmek için bekliyor. "Hey, Pislik!" Kardeşimin öfkeli bağıırışı sessizliği bozuyor.

Gözlerim hâlâ kapalı, ama her yöne dağılan ayak seslerini duyabiliyorum. Herkes canını kurtarmak için koşuyor.

Brandon 5th sınıf öğrencisi olduğu için havalı olduğunu düşünebilir ama kardeşim ortaokulda.

Korkaklar gibi kaçışmalarını izlemek istiyorum ama hareket etmekten korkuyorum. Hareket etmezsem belki acım diner.

Hâlâ nefes almaya çalışırken, dikkatimi yere düşen topun yumuşak *sekme* sesine odaklıyorum.

James yanıma çömeldi, "İyi misin Lou?"

Gözlerimi açarak başımı sallıyorum, yüksek sesle konuşmaya çalışırsam ağlamayacağımdan emin değilim.

Daha fazla adımın yaklaştığını duyuyorum ve bunun Tony olduğundan eminim, kardeşimin en iyi arkadaşı. Her zaman beraberler.

"James, şu topu bana at."

Hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, omurgam sertleşiyor. Bu

Tony'nin sesi değil.

Çok derin. Bu... Tanrım, bu Beckett. Tony'nin ağabeyi.

Dikkatle başımı ç e v i r i p James'in topu alıp sesin geldiği yöne doğru alttan vuruşunu izliyorum.

Üzerimden bir gölge geçiyor ve kişinin yüzüne kadar görebilmek için başımı çevirmem gerekiyor.

Kalp atışlarım yeniden çılgınca atmaya başladı. Bu kesinlikle Beckett. Bana bakmaması dışında. Hayır, sokağın aşağısına bakıyor.

"Brandon!" diye bağıyor.

O kadar yüksek sesle bağıyor ki, yemin ederim sokaktaki evlerden yankılanıyor.

Başka bir ses "kahretsin" diye fısıldıyor ve Tony'nin de gruba katıldığını anlıyorum.

Beckett'in görüş alanını takip ederek Brandon'ın iki ev aşağıdaki bir bahçede koştuğunu görüyorum.

Beckett, Brandon adını söyleyene dönüp bakmak için yavaşlamadan bir an önce bir homurtu çıkarır.

Kickball çoktan havada ıslık çalmaya başladı ve ağzım açık kaldı.

Mümkün değil.

Bu kadar uzaktan ona isabet etmesinin imkanı yok!

Zamanlama mükemmel. Lanet olsun. Per. Fect.

Brandon tam arkasını dönmüştü ki top suratının ortasına çarptı. Korkacak zamanı bile olmadı.

Ve lastiğin insanla buluşma sesi şimdiye kadar duyduğum en tatmin edici şey.

Brandon'ın kolları iki yana açılır ve devrilmiş bir ağaç gibi sırt üstü yere düşer.

James ve Tony yüksek sesle kahkahalar atıyorlar ama ben hâlâ şaşkın bir sessizlik içinde bakıyorum. Az önce olanlara inanamıyordum.

Bir an daha geçip Brandon hareket etmediğinde, kendi kendime "Öldü mü?" diye fısıldadığımı duyuyorum.

Beckett homurdanıyor ve sonra başını sallıyor, "Hayır, sadece nefesi kesildi. Hak ettiğini buldu."

Sonra Beckett bana bakıyor ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum. O kadar rüya gibi ki. Çikolata kahvesi saçları, altın rengi gözleri, *bekle! Yaklaşıyor!*

"Hadi, seni kaldıralım."

Beckett'in iri elleri koltuk altlarımdan kayıyor ve beni bir oyuncak bebekmişim gibi yerden kaldırıyor. Ses tonu o kadar nazik ki, az önce başka bir çocuğun suratına kickball ile vurduğunu gördüğümü neredeyse unutuyorum.

Bırakmadan önce ayaklarım altıma iyice yerleşene kadar bekliyor.

Şu anda James ve Tony önümde durmuş, kot pantolonumun yırtık dizlerini ve ellerimdeki birkaç kan lekesini kontrol ediyorlar.

"O kadar da kötü değil," diye gülümsüyor James. Ama sadece beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum, çünkü yüzünün buruştuğunu gördüm.

Kardeşime başımı sallıyorum, sonra da kalan cesaretimi toplayıp Beckett'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Sesim sessiz ve titrek ama Beckett omuz silkiyor. "Sorun değil, Elouise." Sonra kardeşlerimize döndü. "Siz buradan mı aldınız?"

Çocuklar cevap olarak bir şeyler söylüyorlar ama ben duymuyorum.

Elouise. Adımı söyledi. Tam adımı!

Elbette, kardeşlerimiz ezelden beri en iyi arkadaşlardı - ve onu yıllar içinde birkaç kez gördüm - ama adımı bildiğini bilmiyordum. Gerçek adımı da, çoğu insanın bana dediği gibi sadece Lou değil.

Ve o gece, her iki dizimde de neon yeşili yara bantlarıyla yatakta uzanırken Beckett Stoleman'a aşık olduğuma karar verdim.

Bölüm 2

Elouise

"HEY!" Maddie yanıma yere düşüyor, siyah bukleleri hareketle birlikte zıplıyor.

Boştaki elimle selam verirken, diğer elim bir sopayla toprakta harflerin izini sürmeye devam ediyor.

"Bu sabah Brandon'ın yüzünü gördün mü?" O soruyor.

Ama bu aslında bir soru değil, çünkü aynı otobüse biniyoruz ve onun iki siyah gözünü ve şiş burnunu fark etmemek zor.

Maddie ve ben geçen yıl birinci sınıfta yan yana oturduğumuzdan beri çok iyi arkadaşız. Keşke bu yıl da aynı sınıfta olsaydık ama öğretmenlerimiz farklı olduğu için birbirimizi sadece öğle yemeklerinde ve teneffüslerde görebiliyoruz. Berbat bir durum.

"Herkes bir kavgaya karıştığını ve *diğer adamı görmeleri* gerektiğini söylüyor." Maddie gözlerini deviriyor, "Ama Samantha J. kardeşinden, o da komşusundan Brandon'ın bir top tarafından ezildiğini duymuş ve bu yüzden bugün yüzü berbat durumda."

Dürüst olmak gerekirse, bu sabah yanıma gelip çenemi kapalı tutmamı talep etmemesine biraz şaşırdım. Ama tek tanık ben değildim ki. Belki Beckett'in tehdidi onu benden sonsuza kadar uzak tutmaya yeter.

Beckett.

Adını zihnimde iç çekiyorum ve B harfini daha belirgin hale getirerek tekrar izliyorum.

Maddie ne yaptığımı görmek için omzuma yaslanıyor. "E artı B? Ooooo! Aşık olmuşsun!" Heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi omuzlarını sallıyor ve ellerini çırpıyor. "B ne için?"

"Beckett." Ona anlatıyorum çünkü ona her şeyi anlatıyorum.

"Beckett?" Yüzü buruşuyor. "Beckett kim?" Maddie başını çevirip küçük alanın diğer tarafındaki oyun parkını tarıyor.

"O buraya gelmiyor."

"Yani başka bir okula mı gidiyor?" Bana geri döndü. "Onunla nasıl tanıştın?"

Bir gün önce burada oturduğumuzu ve onun hakkında hiçbir şey söylemediğimi düşünürsek, bu adil bir soru. Ama kendimi savunmam gerekirse, dün Beckett Stoleman'a aşık olacağımı bilmiyordum.

"Başka bir kasabadan falan değil." Odağımı B'den çeviriyorum ve çubuğumun ucunu E'nin üzerinde sürüklüyorum. "Sadece bizden daha yaşlı."

"Ne kadar yaşlı?" Maddie yavaşça sorar.

Yanaklarım kızardı çünkü dün gece ben de aynı soruyu sordum.

Onu hep Tony'nin ağabeyi olarak tanıdım ama aniden daha fazlasını öğrenme ihtiyacı duydum. Bu yüzden James yemekten sonra odasına gidene kadar bekledim ve sonra anneme yaklaştım.

Ona Brandon'ın beni yere düşürdüğünü söylemedim, sadece kickball oynarken ayağımın takıldığını söyledim. Çıldırmasını ve olayı büyütmesini istemedim. Kanepede annemin yanına otururken, olabildiğince rahat davranmak için elimden geleni yaptım. "Tony'nin kardeşinin kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" Kitabının üstünden bana baktı ve ben paniklemeye başladım, bu yüzden ekledim, "Tony'nin Okulda çocuklardan biri bana sordu ama ben cevabı bilmiyordum."

Yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim ama bana bir sürü soru sormasını da istemedim.

Bana cevap verdi ama bunu, nedenlerimden şüphelendiğini belli edecek şekilde söyledi. Neyse ki beni sorgulamadan önce telefon çaldı. Cevap vermek için mutfığa giderken parmağını kaldırdı. Ama iki saniye dinledikten sonra hattın diğer ucunda teyzemin olduğunu ve gecenin geri kalanında da telefonda konuşacaklarını anladım. Ki öyle de oldu.

Annem beni yatağa yatırmaya geldiğinde Beckett'ı sorduğumu unutmuştu.

Artı işaretini kaşıyarak Maddie'nin sorusuna yanıt veriyorum. "On beş." "On beş mi?" Çığlık atıyor, sonra gülmekten iki büklüm oluyor.

"Ne? O kadar da eski değil!" Tartışıyorum. O *kadar* eski olmasına rağmen. Bize kıyasla neredeyse bir yetişkin.

"O lanet olası bir liseli mi?!" Maddie başını sallar ve tekrar oturur. "Sevimli mi?"

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım.

Omzuyla beni dürtüyor. "Hadi ama! Neye benziyor?"

Çubuğun ucunu kullanarak baş harflerin etrafına büyük bir kalp çiziyorum. Toprak sert olduğu için ana hatları görmek zor, ama tekrar tekrar çizmeye devam ediyorum.

"O *çok* tatlı. Ve uzun. Lisedeki en uzun çocuk o olmalı." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama doğru olduğunu hissediyorum. "Ve saçları kahverenginin mükemmel bir tonu. Sanki... Bilmiyorum. Annenin her zaman aldığı sıcak çikolata gibi. Ve sesi." Elimdeki çubuğu bıraktım ve yere düştüm. "Maddie, onu görmelisin."

Yanıma uzandı. "Onunla nasıl tanıştın?"

İç çektim. Sonra yan yana uzanarak en iyi arkadaşşıma tüm hikâyeyi anlatıyorum. Topun Brandon'ın suratına çarpmasıyla ilgili kısma geldiğimde Maddie'nin gülmekten öleceğinden endişeleniyorum ama o dayanıyor.

Bitirdiğimde dirseğiyle beni dürttü. "Peki, şimdi ne olacak?" "Ne demek istiyorsun?" Yüzlerimizi birbirimize doğru çeviriyoruz.

Bir elini kaldırarak çılginca bir hareket yapıyor. "Yani, bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," diye homurdandım. "Ne?!"

"Maddie, o on beş yaşında. Benim sekiz yaşına girmeme daha bir ay yedi gün var."

"Ne olmuş yani? Kuzenime göre, yaşlı erkekler daha iyiymiş. Onların *daha deneyimli* olmasıyla ilgili bir şey."

"Hangi konuda?"

Omuz silkiyor, "Bilmiyorum. Ama kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor. Yani, bence onun..." duraklıyor ve sayarken dudaklarının kıpırdadığını görüyorum, "...senden sekiz yaş büyük."

"Hmm." Daha önce *yaşlı erkeklerle* ilgili bir şey duymamıştım ama kuzeninin bir sürü erkek arkadaşı vardı, o yüzden neden bahsettiğini biliyor olmalı. "Pekâlâ. O zaman sanırım onun da benden hoşlanmasını sağlayacak bir yol bulmalıyım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok," bakışlarımı tekrar gökyüzüne çeviriyorum, "ama bir şeyler düşüneceğim."

Bölüm 3

Elo "isc: 1 ½o "ik a "A 7 AaDs laïc"

"LOU, git babanın kök birasını buzdolabına koymayı unutmadığından emin ol!" Annem koridorda bağıyor.

"Tamam!" Ben de bağıyorum, sonra evi aramaya başlıyorum.

Onu garajda, çim biçme makinesinin üzerine eğilmiş, kendi kendine mırıldanırken buldum.

Yanında durup sorunun ne olduğunu görmek için aşağı bakıyorum ama bana çim biçme makinesi gibi görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

Babam doğrulurken inliyor ve ağır bir kolunu omuzlarıma atıyor, "Bir bahçe aleti tarafından kıcıma tekme yiyorum."

Kıkırdıyorum. Babam her zaman ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranır, ama yarına kadar tamir eder.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Yoksa annemin parti öncesi çılgınlığından mı saklanıyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor çünkü ikimiz de annemin misafir geldiğinde nasıl davrandığını biliyoruz.

"Annem gazozu buzdolabına koyup koymadığına bakmamı istedi."

Babam başını arkaya eğip avucunu alına vuruyor ve beni sırtmaya zorluyor.

"Hâlâ arabada," diye itiraf ediyor. "Bir bebek olup onu benim için taşımak ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki yapmak istemiyorum. Bugün doğum günü olan benim ve bu nedenle el işi yapmak zorunda olmamalıyım. Ama bu beni birkaç dakikalığına evden uzaklaştıracak, o yüzden bunu belirtmeye zahmet etmiyorum.

Babamın arabası hala garaj yolunda park halinde ama garaj kapısı açık, ben de birkaç adım yürüyüp bagajı açıyorum. Çantalar öne doğru kaymış - bagajın açıklığından uzağa - yani onları tutmak için o kadar uzanmam gerekiyor ki ayaklarım yerden kesiliyor.

Bir sürü kıpırdanmadan sonra tüm kutuları ulaşabileceğim bir yere taşıyorum ve ilkini kaldırıp kollarıma alıyorum. Hala soğuk olduklarını hissedebiliyorum, yani bu garip sonbahar sıcak dalgası onları henüz etkilememiş.

Ağırlığımı değiştirip arabanın etrafından dolaşarak garaj yoluna geri dönüyorum. Bir rüzgâr esiyor ve ön verandaya bağlı balonları sağa sola savuruyor.

Arabaya üçüncü gidişimde, babama çok fazla gazoz aldığını, çünkü sadece dört kişinin geleceğini söylemek istiyorum. Ama bu bir yatıya kalma partisi, belki annem istediğimiz kadar içmemize izin verir.

Son çantayı da çıkarıp yere koydum ve bagajı kapatmak için uzandığımda bir araba gelip garaj yolunun dibinde durdu.

Tony yolcu tarafından iniyor ve annemin James'e bu gece bir arkadaşının da kalabileceğini söylediğini hatırlıyorum.

"Selam, Lou. Doğum günün kutlu olsun!" Tony garaj yolunda yürürken seslendi.

Tam cevap vermek üzereydim ki gözlerim tekrar arabaya kaydı ve tüm vücudum dondu kaldı.

Beckett. Arabayı Beckett kullanıyor.

Ağzım kurudu ve avuçlarım terlemeye başladı. Ve *Tanrım, o olduğuna inanamıyorum!*

Ne kadar çabalasam da, onurumu koruduğu, kalkmama yardım ettiği ve bana isimle seslendiği o günden beri onu bir an bile göremedim.

Kendimi sersemliğimden kurtarmaya zorlayarak titrek bir el sallıyorum. Ama radyosuyla bir şeyler yapmakla meşgul olduğu için beni görmüyor.

"Parti planlaması nasıl gidiyor?"

Bu soru dikkatimi Beckett'ın profilinden uzaklaştırıyor ve Tony'nin bana gerçekten tuhaf bir ifadeyle baktığını görüyorum.

"Huh. Oh, um, iyi." Tamam, bu benim şansım. "Biliyorsun... Eğer istersen, yani *o isterse*, Beckett partiye kalabilir."

Tony ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemeden tekrar kapatıyor. Sonra gözleri omzumun üstündeki bir şeye kaydı.

"Lou, Beckett'ı az önce doğum günü partine mi davet ettin?" James'in sesi tam arkamdan geliyor. Ses tonundan kendimi ele verdiğimi anlayabiliyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, "Yapılacak en güzel şey bu."

Yanıma yaklaşıyor. "Ne zamandan beri iyi davranıyorsun?" diye takılıyor.

"Kapa çeneni." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Yani..." diye aptal gibi sırtıyor, "doğum gününü Beckett ile kutlamak istiyorsun, ha?"

"Ne? O kadar da çılgınca değil."

"Tabii, eminim 16 yaşındakiler her zaman 8 yaşındakilerle doğum günü partilerine gidiyordur."

Dudaklarımı büzerek utancımı bastırmaya çalışıyorum. Aşkımın ne kadar saçma olduğunu bilmiyor değilim. Ama sormaya değerdi.

James arabaya yaslanır. "Aslında bence bu harika bir fikir. Yani, bir düşünsene," diyerek Tony'nin koluna vurur, "eğer kız kardeşim ve erkek kardeşin evlenirse o zaman kardeş oluruz."

Gözlerim James ve Tony arasında gidip geliyor. Benimle dalga geçtiğinden oldukça eminim ama onlar en iyi arkadaşlar, belki de bu fikri gerçekten seviyordur.

Bekle.

"On altı mı?" Beckett'ın uzaklaştığını görmek için yola dönüp bakarak soruyorum.

Kollarımı açıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Şu anda on altı yaşındaysa doğum günü benimkine yakın olmalı.

Derin bir nefes aldım. Beckett artık araba kullanabiliyor, bu da onu bir milyon kat daha havalı yapıyor. Ve bu onun benim ligimin dışında olduğunu çok daha açık hale getiriyor.

Bir el başımın üstüne indi.

"Aşık olduğunu söyleyebilirim ama dövme için çok gençsin. Eğer onun adını alına Sharpie ile yazmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormak." Tony gülerken James saçımı karıştırıyor.

Kolunu ittim. "Ben aşık değilim, aptal." Kollarımı yeniden kavuşturup eve doğru yürümeye başladım. "Annem o gazozu içeri getirmeni istiyor." Omzumun üzerinden sesleniyorum, sonuncusunu yerde bıraktığımı fark ediyorum ama James ve Tony ile tekrar yüzleşmek istemiyorum. Şu anda olmaz.

Beckett'a olan hislerimi öğrenirse ağabeyimin bana kızacağını biliyordum. Bu yüzden James'in yanında bundan bahsetmemeye özen gösterdim. Tony bana karşı hep iyi davrandı ama Beckett'a bundan bahseder mi bilmiyorum.

Lütfen, lütfen, Tony'nin Beckett'a onu sevdiğimi söylemesine izin verme.

Bölüm 4

Elouise: Yaş 15

Ellerimi yıkarken nane kokulu sabunu içime çekiyorum. Bayan Stoleman Noel süslemeleri için gerçekten de her şeyi yapmış, küçük banyodaki el sabunu bile mevsim temalı.

İç çekerek suyu kapatıyorum ve aynaya bakarak ellerimi kuruluyorum.

Yansımam bana bakıyor. Beni yargılıyor.

Neden bu kadar uğraştığımı bilmiyorum. Bugün hazırlanmak için saatlerimi harcadım. Saatlerce kırmızı kadife elbisemi planladım. Beyaz taytımı. Pırıltılı göz farımı. Yarım at kuyruğum için her küçük örgüyü yerinde tutan parlak kırmızı ve beyaz kelebek klipslerim. Evden çıktığımda harika görüldüğümü düşündüm. Olgun. Yetişkin.

Ama dudak parlaticım yıprandı. Saçlarım - kat kat saç spreyine rağmen - kabarmaya başladı ve bu lanet taytın ağ kısmı dizlerime kadar sarkıyor.

Hırlayarak, tamamen vazgeçmeden önce taytımı bir kez daha yukarı çekiyorum.

Bu benim Beckett'ın önünde büyük çıkışım olacaktı. Benim ifşaatım.

Benim *anım*.

Ama ne kadar büyüdüğümle onu şaşırtmak yerine, bana bir bakış bile atmadı.

Tabii ki, burada bir milyon insan var. Bunu beklemiyordum. Yanlışlıkla sadece benim ve onun ailesinin olacağını düşünmüştüm. James ve Tony için ayrı okullardaki ilk üniversite yıllarından sonra bir tür yeniden bir araya gelme.

Ne kadar da yanılmışım.

Beckett buraya ilk geldiğimizde merhaba dedi.

Ama hepsi bu. *Merhaba*.

İki kere çekmek yok. Gözleri fal taşı gibi açılmak yok. Sadece *merhaba*.

Ellerimi elbisemin önünde gezdirerek kumaştaki kırıksıklıkları düzeltiyorum.

Artık cesaretim kırılmayacak. Bunca zamandan sonra olmaz. Defter üstüne defter doldurup baş harflerimizi yazdıktan sonra değil. Beş yıl önce üniversiteye gittiğinde döktüğüm onca gözyaşından sonra değil. James geçen yıl üniversiteye gittiğinde tekrar tekrar ağladıktan sonra değil. Ailem kardeşimi kaybettiğim için perişan olduğumu düşünüyordu, yani gitmesine üzül müştüm ama aslında James ve Tony şehir dışındayken Beckett'ı görme şansım olmayacağı için üzül müştüm. Belki de hiç.

Bu yüzden ailem bana Stoleman'lardaki Noel partisine geleceğimizi söylediğinde, bunun benim için bir şans olduğunu biliyordum.

Omuzlarımı dikleştirerek kapıyı açıyorum ve gürültülü evin içine adım atıyorum.

Ben hallederim!

Ancak on dakika sonra burada, mutfak köşesindeki küçük kahvaltı köşesinde tek başıma oturuyordum.

Alnımı masaya çarparak yenilgiyi kabul ediyorum.

Nasıl oluyor da bu evdeki en genç kişi ben oluyorum? Cidden, artık kimsenin yeğeni yok mu? Yoksa bütün gece hâlâ bebek olduğumu belli etmek için bir komplo mu?

James, Tony ve liseden bir grup arkadaşıyla meşgul. Annem ve babam mahalledeki diğer ebeveynlerle sohbet ediyor. Beckett'ı son gördüğümde de birinin babasıyla derin bir sohbeta dalmıştı.

Başımı kaldırıyorum ve tekrar masanın üzerine düşmesine izin veriyorum.

Beckett neden bu kadar yakışıklı görünmek zorunda? Bu kadar yetişkin?

Saçları onu son gördüğümde daha kısa ve yüzünde sakal izleri var. Saat 5 yönündeki gölgenin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, ama sanırım sahip olduğu şey buna uygun olabilir. Ve kıyafeti. *Gah! Poposunu* süper sevimli gösteren bu haki pantolonu ve gözlerindeki altın rengini ortaya çıkaran bu koyu kırmızı düğmeli gömleği giyiyor. Ve eğer gözlerimi sıkıca kapatırsam, birbirimize uygun giyinmişiz gibi davranabilirim.

Görünümü tamamlayan ve en kötü yanı da elindeki şarap kadehi. Onu çok daha sofistike gösteriyor ve 23 yaşında olduğunu ve benim ligimden çok daha uzakta olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

"İyi vakit geçirmiyor musun?"

Derin ses beni o kadar korkutuyor ki, dik bir pozisyona geçerken küçük bir çığlık atıyorum.

Dehşet içinde Beckett'ı iki adım ötemde durmuş gülerken buluyorum.

Ağzımı açıyorum ama kalbim hızla çarpıyor ve söyleyecek akıllıca bir şey bulamıyorum.

Karşımdaki sandalyeyi çekerken özür dileyen bir bakış attı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Ağzımı tekrar açtım ama... kelimeler... kelimeler nedir?

Bana attığı orantısız gülümseme midemde bir yığın çekirge varmış gibi hissettiriyor. Sonra kendini gösterip "Ben Beckett'ım." diyor.

Durduramadan küçük bir homurtu çıktı ve "Kim olduğunu biliyorum" dedim.

Gözlerim açıldı. *Aman Tanrım, neden öyle söyledim!?*

Omuzlarını silkiyor, "Belki de bir şey bulamamışsındır."

Soğukkanlı olmaya çalışarak omuz silkiyorum. Sonra bu kararımın hemen pişman oluyorum. Onu taklit ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Beckett şarabından bir yudum alıyor, gözlerini benden ayırmıyor ve ben çığlık atmak istiyorum. Bu gece burada olmamın tek amacı onu etkilemekti. Ama bunun yerine, beni burada bir ezik gibi otururken, söylediği her şeyden irkilirken buluyor.

Bunu tekrar rayına oturt, Lou!

"Ee," diye başladım, "Chicago nasıl?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı, sanki okul için hangi şehre gittiğini ve sonrasında hangi şehirde kaldığını bilmiyormuşum gibi. Ama kardeşlerimiz arkadaş, bu yüzden onlar aracılığıyla duymuş olmam pek de ihtimal dışı değil. Son birkaç yılını onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışarak geçirdiğimi bilmesine gerek yok.

"Bu iyi. Meşgulüm. Lise nasıl?" *Artık*

lisede olduğumu biliyor! Sıcak. Çok

fazla sıcaklık göğsümü dolduruyor.

"Sorun yok," sesimi düz tutmaya çalışıyorum. "Her zamanki gibi, bilirsin." "Okulu seviyor musun?" diye mırıldanıyor.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Ona okulu sevdiğimi söyleyeyim mi? Utangaç davranmaya mı çalışayım?

Onun gerçek bana aşık olmasını istediğime karar vererek, ona dürüst bir cevap veriyorum. "Seviyorum. Bu konuda çok iyi değilim ama bir gün öğretmen olmak istiyorum."

Düşünceli bir yüz ifadesi takınıyor ve onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Bence bu işte iyi olursun."

Öğretmenlikte iyi olacağımı düşünüyor!!!

Az önce söylediklerini teyit edercesine başını sallıyor: "Aferin sana, büyüünce ne yapmak istediğini biliyorsun." *Büyüdüğümde. Ahh.* "Çoğu insan bunu üniversitenin yarısına kadar anlamıyor, yanlış bölümde okuyor. Bazıları hiç anlamaz."

Büyüme yorumunu bir kenara bırakıp az önce söylediği şeye odaklanıyorum. "Yaptın mı?" diye soruyorum. "Anladım yani."

"Umarım öyledir." Gülümsüyor.

Gülümsemesi o kadar rahatlatıcı ki, kendimi sohbetin içinde rahatlamış hissediyorum.

Bir arkadaşınıza vereceğiniz türden bir gülümseme. Ya da hoşlandığınız birine.

"Beck Baby," diye aniden yükselen sesle bedenim sıçradı, "işte buradasın!"

Bir köpek olsaydım, birinin Beckett'a bu kadar aptalca bir şey söylediğini duyunca kulaklarım dümdüz olurdu.

Yüzünde kızgınlık gibi bir şeyin titreştiğini gördüğüme yemin edebilirim, ama gözümü kırpamadan kayboluyor.

"Kira?" Beckett'ın ses tonu şaşkınlığını gösteriyor.

Zaten midem bulanıyor, başımı çevirdiğimde dar kırmızı elbiseli sıska bir kızın - pardon, kadının - bize yaklaştığını görüyorum. Elbisesi benimkinin daha kısa yetişkin versiyonu. Saçları parlak sarı, yüzünün etrafında iri lüleler halinde kıvrılmış. Boynunda güzel siyah bir gerdanlık ve ışıltılı topuklu ayakkabıları var. Bacakları çıplak.

Beckett ayağa kalkacakmış gibi sandalyesini geriye kaydırıyor ama o daha kalkmadan kadın kendini Beckett'ın kucasına bırakıyor.

İçimdeki o hastalıklı his büyüyor. Kıvrılıyor ve dönüyor. Midemden yukarı doğru kıvrılıyor ve doğruca kalbime kayıyor.

"Yarına kadar geleceğini düşünmemiştim." Beckett, kalçalarının üzerine tünemiş olan kadına şöyle der.

"O kadar bekleyemedim." Tiyatro dersinde duyacağım bir ses tonuyla cevap veriyor.

Yüzünü ellerinin arasına alıp ağzını onunkine indirmeden önce gözlerini bana dikeyor.

Masadan uzaklaşırken gözlerime sıcak yaşlar doluyor. Kimse beni durdurmaya çalışmıyor.

Kimse adımı söylemiyor. Kimse bir şey söylemiyor.

Çıplak, naylon kaplı ayaklarımla koşarak mutfaktan kaçıyorum.

Bunu nasıl yapabilir? Bu ne cüret! Gözümün önünde!?

Aşağılanma ve üzüntü göğsümün içinde birbirine çarpıyor. Girişe ulaşana kadar vücut kümelerinin arasından geçiyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek, ayakkabılarımlı bulana kadar ayakkabı yığınını karıştırıyorum. *Ayakkabı* değil. Parlak seksi topuklular değil. Büyük kar botları. Büyük, çirkin, siyah kar botları çünkü dışarıda kış var ve annem bana onları giydirdi. Çünkü ben hala giyinip kuşanan bir çocuğım. Çünkü kimse beni bir çocuktan başka bir şey olarak görmeyecek.

Ayaklarımlı şiddetle botların içine sokuyorum, elbisemle çatışan kabarık parlak mor ceketimi buluyorum ve özenle hazırlanmış Noel kıyafetimin üzerine çekiyorum.

Dikkatli, sessiz ya da ince davranmıyorum ama kimse fark etmiyor. Herkes arkadaşlarıyla o kadar çok eğleniyor ki, tek bir çocuğun öfke nöbeti geçirdiğini fark edemiyor.

Kapıyı sarsarak açıyorum ve soğuk geceye adım atıyorum.

Nefesim önümde bulutlanıyor, gökyüzüne bakışımı bulanıklaştırıyor.

Hava durgun, soğuk etrafımda asılı duruyor ve yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarımlı donduruyor.

Beckett'in umurunda değildi.

Derin bir nefes al.

Beckett beni sevmiyor.

Verdiğim nefesin havayı kalınlaştırmasını izliyorum.

Beckett başkasını seviyor.

Derin bir nefes daha.

Beckett beni asla böyle düşünmez.

Nefesimi verirken daha fazla gözyaşı döküyorum.

Beckett'ı sevmeyi bırakmalıyım.

Son bir nefes.

Beckett'ı sevmeye devam edemem.

Son bir nefes daha.

Parıldayan yıldızlara doğru süzülüşünü izliyorum.
Beckett Stoleman'ı tamamen unutacağım.

Ve biliyorum.
Üç yıl daha.

Bölüm 5

Elouise: Yaş 18

"Kahretsin, cidden o kadar ileri gittin mi?"

Maddie'nin sorusu konsantrasyonumu bozuyor. Başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakmaya çalıştığımı görüyorum ama boyu bir şey göremeyecek kadar kısa.

Şaka yaparak elimi önümdeki tezgâhta duran ödevin üzerine vuruyorum. "Hile yapmak yok, seni... hileci!"

"İyiymiş," diye gözlerini deviriyor, "Ama gerçekten, nasıl neredeyse bitirdin?"

Omuz silkiyorum, "Meşgul olduğumuzdan değil."

İkimiz de sanki her şeyin aniden değişmediğini teyit etmek istercesine boş kafenin etrafına bakıyoruz.

Maddie iç geçirir, "Evet, ne sıkıcı bir gün. Bugün insanların alışverişe çıkacağını sanıyordum."

Gözlerimi devirme sırası bende, "Bu Şükran Günü'nden sonraki gün, önceki gün değil. Ayrıca insanlar alışveriş yapmak için Darling Lake'e gelmeyecek. Burada yaşayan insanlar bile Şehirlere gidiyor." Dükkânın dışındaki boş sokağı işaret ederek duraklıyorum. "Ve buradaki antika dükkanlarının Kara Cuma indirimleri yaptıklarından şüpheliyim."

"Touché," diye homurdanıyor, sonra da abartılı bir inilti çıkarıyor. "Peki. Eğer bu kadar üretken olacaksan ben de Psikoloji ödevimi yaparım." Maddie sırtarak ve kapıya doğru başını sallayarak tezgâhtan uzaklaşır. "Sanırım bu, içeri girmek üzere olan ateşli kıza yardım etmen gerektiği anlamına geliyor."

Seksi lafını duyunca yanaklarım ısınmaya başladı.

Son senemizin yarısındayız ve konu erkeklere gelince hâlâ çok garip davranıyorum. Bu gidişle bakire olarak öleceğim. Neyse ki, Maddie'nin

Yalnız ölmeyeyim diye.

Ev ödevimi aşağıdaki rafa kaydırırken ön kapı açılıyor ve bağlı yağmur çubuğu ters dönerek ahşap bir tüpün içinde yuvarlanan kahve çekirdeklerinin yumuşak sesiyle boşluğu dolduruyor.

"İyi-" Standart selamlamayı oluşturmaya başlıyorum - ciğerlerim kelimeleri oluşturmak için gereken havayla dolu - ama gözlerim bana yaklaşan yüze kilitleniyor ve beynim durma noktasına geliyor.

Akşam güneşi karşımdaki pencere duvarından içeri süzülüyor ve adamı bulutların arasından çıkan bir melek gibi çerçeveleyiyor.

Uzun. Geniş. Asi saç bukleleri. Delici bakışlar.

Oh.

Oh, lanet

olsun!

Beckett.

Tüm yetişkin ihtişamıyla.

Çenesi, şimdiye kadar gördüğüm en havalı hareketle bir santim aşağı iniyor. "Hey," sesi... derin.

Daha da derinleşmiş olması mümkün mü? Böyle bir şey olur mu?

Gözlerinde bir parıltı var ve bunun tanıma olduğunu biliyorum.

"Merhaba!" kelimem yarı yolda çatlıyor, İngilizceden çok gıcırıtıya benziyor.

T e z g â h ı n tam karşısında duruyor, mükemmel dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Çok fazla. Çok doğrudan. Bu yüzden boyuna ve omuzlarının şekline bakarak etrafta zıplamalarına izin veriyorum.

Ne kadar kası var? Boyu uzadı mı?

Ben 14 yaşındayken büyümeyi bıraktım ama belki erkekler farklıdır.

Burada gerçekten çalışan kişinin ben olduğumu hatırlayarak boğazımı temizliyor ve tekrar deniyorum.

"Merhaba, şey, yani, size ne getirebilirim?"

Tanrım, saçmalıyorum.

Gözlerimi zorla yukarı kaldırıyorum ve onu yüzüme bakarken yakalıyorum. Bu da tabii ki yanaklarımın daha da kararmasına neden oluyor.

Bu çok yakın.

Saatlerdir makyajımı kontrol etmedim! Ve sivilcem var. *Kahretsin sivilce!*

Gülümsemem bozulmaya başlıyor, ama gülümsememi kaybetmemeye çalışıyorum.

İyi görünüyorum. Tamam, en azından düzgün görünüyorum. Beni görmeyeli üç yıl oldu ve daha yaşlı göründüğümü biliyorum. Saçımı evcilleştirmeyi öğrendim. Vücut ışıltımı azalttım. Kalçalarımda hâlâ o ergen ağırlığı var. Ve kalçalarımda. Ve kıkımda. Ve muhtemelen ergen kilosu bile değil, sadece normal kilo, ama iyi görünüyorum. En azından BeanBag bize üniforma giydirmiyor. Ve bugün iyi kotlarımı giyiyorum.

Beckett ağırlığını kaydırarak cüzdanını kot pantolonundan çıkarıyor. "Büyük bir sade kahve alayım."

İçki siparişi bile havalı.

"Kulağa hoş geliyor!" Kasadaki doğru tuşlara basıp toplam tutarı söylüyorum ama o çoktan bir Beşlik uzatıyor.

Parmaklarım biraz titriyor ve kasayı açmadan önce iki deneme yapmak zorunda kalıyorum.

Kendine gel, Lou. Uzanıp para üstünü ona geri vermeden önce kendimi azarlıyorum. Kâğıt elimde çırpınmadığı için gururluydum. "Bir saniye bekle de şunu alayım."

Anlayışlı olduğunu düşündüğüm bir ses çıkarıyor ve ben dönüp giderken onun para üstünü bahşiş kavanozuna koyduğunu görüyorum.

Gözümün ucuyla Maddie'nin arka odanın kapısında süründüğünü görüyorum, şüphesiz şimdiye kadar sergilediğim gösterinin tadını çıkarıyor. Yanlış boy bardağı alıp yerine koymak zorunda kaldığımda ona bakamıyorum bile, sonra da büyük olanı alıyorum.

Kahve musluğuna uzanırken, ona ne tür bir kahve istediğini sormadığımı fark ettim. Onun için seçmeye karar vermeden önce bir an felç geçirdim.

Beckett'ı tanıyorum. Eskiden ona aşkıttım.

Eskiden. Artık değilim. Bu delilik olurdu.

Gözlerim seçenekler arasında gezinirken koyu k a v r u l m u ş olana karar veriyorum.

Zengin, cesur, sağlam. Beckett için mükemmel bir karışım.

Kolu aşağı çekiyorum ve koyu renkli sıvının bardağa dökülmesini izliyorum.

"Hey, bu akşam yemek için buralarda mısınız?" Beckett'ın sesi havayı titretiyor ve sorusu bir iyilik perisinin değneğinden çıkan sihir gibi etrafımı sararken zaman yavaşlıyor.

Bunca zaman sonra.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, verebileceğim tek cevabı soluyorum. "Evet!" Sesim soluk soluğa bir heyecanla doluyor ve ağzım en geniş gülümsemeyle kapanıyor.

Bana sordu! Beckett az önce sordu-

Birkaç şey aynı anda gerçekleşirken büyü patlar.

Beckett'la yüz yüze geldiğimde dönmem durdu. Beckett, kulağına küçük gümüş bir cep telefonu dayamıştı.

Benim de kalbim durdu.

Ama durmayan şey - elimdeki kapaksız fincanın içindeki cehennem gibi sıcak kahve.

Sıcak sıvı parmak eklemlerime sızıyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı. Tenimin yanmasından mı yoksa kavurucu utançtan mı, asla bilemeyeceğim.

Küçük bir acı sesiyle aceleyle ellerimi değiştirdim ve sağ elimi sallayarak kahveyi tezgâhın üzerine koydum.

Maddie bana doğru koşarken ayakları yere çarpıyor, "Elouise!"

Maddie adımı söylediğinde Beckett telefonunu kapatıp cebine geri sokuyor. Ve tam hayatımın daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, gözlerinin gömleğimeıştırılmış isim etiketine düşmeden önce genişlediğini izliyorum.

Kalbim sönerken ellerim zonkluyor.

Beni hatırlamıyor.

"Elouise?" diye soruyor, yüz ifadesinde anlayış beliriyor. Sonra tekrar göğsümde tuttuğum elime bakıyor, "İyi misin?"

Gül ya da ağla, sürtüğ. Gülme ya da ağlama zamanı.

İçimden hafif manik bir kahkaha yükseliyor, "Ben iyiyim. İlk kez üzerime dökmüyorum."

"Yalan söylemiyor," diye onaylıyor Maddie ve parmaklarıma sarmam için soğuk, ıslak bir havlu uzatıyor.

Eminim bana kıcıyla gülmeye hazırdır, ama gerçek bir en iyi arkadaş olarak bekler.

Maddie hızlıca Beckett'ın kahvesini temiz bir fincana doldurup kapağını kapatarak ona uzatır.

Beckett onu alıyor ama endişeli bakışlarını benden ayırmıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Dudağımı ısıırıyorum ve başımı sallıyorum, çünkü gülmekle ağlamak arasındaki çizgi hala

Çok ince.

"Geldiğiniz için çok teşekkürler!" Maddie hafifçe önüme geçerek cıvıldıyor.

Ve en iyi en iyi arkadaş ödülü...

Beckett daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama sonra vazgeçip bir adım geri çekiliyor. Sonra çenesini bir kez daha eğerek gitti.

Kapı arkasından kapanana kadar bekliyorum, sonra boğuk bir çığlık atıyorum ve yere çöküyorum.

Başımı dolaplara yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Maddie'nin kayarak yanıma oturduğunu hissedebiliyorum. "Ee..." diye başladı, "elin gerçekten iyi mi?"

"Şimdiden daha iyi hissettiriyor." Havluyu tutuyorum. "Havlu için teşekkürler."

"Güzel." "O koca kıçlı adamın sana neden çıkma teklif ettiğini düşündüğünü söylemek ister misin?!" Histeri içinde dizlerinin üzerine çökmeden önce soruyu zar zor söyleyebildi.

Gözlerimi aralayarak havluyu ensesine sıkıştırıyorum ve soğuk su damlacıklarının açıkta kalan tenine düşmesine izin veriyorum.

Çığlık atıyor ama gülmeye devam ediyor. "Cidden Lou, o adam çok yaşlıydı. Yani seksiydi. Ama *yaşlıydı*."

"O sadece 26 yaşında."

Bana kaşlarını çattı. "Birincisi, 30 yaşında sayılırsın ve herkes o yaşa geldiğinde hayatının bitmiş olduğunu bilir. İkincisi, tam yaşını nereden biliyorsun?"

Ben iç çektiğimde Maddie daha dik oturuyor.

"Bekle... o adamı tanıyor musun?" Priz

yapıyor. Yavaşça başımı sallıyorum.

Maddie omzunun üzerinden geriye bakar, sanki birkaç dakika önce adamın durduğu yeri tezgâhın arkasından görebilmektedir.

"Arayan Beckett'tı."

"Beckett?" kafasını çevirip bana baktı. "BECKETT mi?!" diye bağırıyor. "İkinci sınıftan beri evlenmeyi planladığın adam mı?"

Bu abartılı tepki, beni tekrar kahkahalara boğmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Başımı kendime doğru sallayarak, "Tek ve biricik" diye onaylıyorum.

Maddie kendini yelpazeliyor. "Tamam, şimdi anladım. Takıntı tamamen mantıklı."

Kıkırdayarak onu itiyorum. "Ben takıntılı değilim." Alay ediyor. "Peki, tamam. Artık takıntılı değilim."

Maddie ıslak havluyu yere bıraktığım yerden alıp lavaboya doğru fırlatıyor ve tamamen ıskalıyor. "Şey... artık 18 yaşındasın. Teknik olarak, eğer istersen onunla çıkabilirsin."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı sert yüzeye yaslıyorum. "Asla olmayacak."

Ckapt'ca W

Elouise: Yaş 30

"Bunu yapmayı neden kabul ettiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?" Maddie'ye sordum. "Birincisi, sen tam bir enayisin."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve küçük alanda yankılanıyor. "Adil."

"Ve iki," sesi arabamın hoparlörlerinden net bir şekilde geliyor, "Sen doğayı seviyorsun."

İnliyorum ve sinyali yakıp ilerideki eyalet parkının tabelasını görüyorum. "Bahçeyle uğraşmayı seviyorum. Ve verandamda oturup kuşları izlemeyi. Kamp yapmayı sevmeyebileceğimi düşünmeye başlıyorum."

"Güzel. Ama biz çocukken sen hep gitmez miydin?"

"Evet," diye katılıyorum, "ama sorunun yarısı da bu. Eşyalarımın çoğu çocukluğumuzdan kalma."

Maddie kıkırdar, "Sakın bana My Little Pony uyku tulumunu getirdiğini söyleme."

"Hayır, o çok küçüktü. Kardeşimin eski çantasını getirdim."

"Lütfen söyleyin, James'inki hangi temaya sahipti?"

Kendime gülmeden edemiyorum. "Teenage Mutant Ninja Turtles."

"O zavallı çocuklar seninle ne yapacaklarını bile bilmiyorlar." diye homurdanıyor. Beni göremiyor olsa da omuz silkiyorum, "Benim saçmalıklarına alışkınlar." "Gerçek bu."

Bu gerçekten doğru. Bu Cehennemden Kamp Gezisine gelen çocukların bir kısmı benim dördüncü sınıf öğrencilerim. Ama buradaki tek öğretmen ben değilim. Diğer 4th sınıfın öğretmeni Bay Olson var. Bay Bob, beden eğitimi öğretmeni. Ve bir grup gönüllü veli. E-postayı dikkatlice okumadım ama hafızam beni yanıltmıyorsa öğrencilerin hepsi 3rd , 4th ve 5th sınıf öğrencisi.

Maddie sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, "Bay Olson hâlâ seninle kanka olmaya mı çalışıyor?" diye soruyor.

"Sayılır, ona tekrar Richard dememi istedi ama yapamam," diye iç geçiriyorum ve rezerve ettiğimiz kamp alanına doğru işaretleri takip ediyorum. "Kaltaklık ediyormuşum gibi hissediyorum ama Bahar Tatili Doğa Hafta Sonu *saçmalığına* yardım etmek isteyip istemediğimi sorduğunda, kimse yapmak istemediği için herkese sorduğunu sandım. Ama evet dediğimde çok mutlu oldu. Sanki bir randevuya evet demişim gibi. Bir sürü çocuğa refakat ederken pislik içinde uyuyacağım bir hafta sonuna değil."

"Evet, bu çok garip," diye dert yanıyor Maddie. "Sana çıkma teklif etse ne derdin?"

"Ah, umarım bu asla olmaz," araba grubunu görünce, kaçınılmaz olanı erteleyerek daha da yavaşlıyorum. "Yani o iyi biri. Ve yeterince sevimli. Sadece o kıvılcımı hissetmiyorum, anlıyor musun? Onu gördüğümde heyecanlanmıyorum. Ayrıca, rezervasyonumuzu berbat edenin o olduğunu duydum." Maddie gülüyor. "Ben ciddiym! Bunu kabul ettiğimde, kabinde uyuyacağımız söylenmişti! Ama hayır, şimdi 30 yaşındaki kıcımla sert zeminde uyumak zorundayım. Hem de Mart ayında. Lanet Minnesota'da." Kahkahaları artıyor. "Bu hiç komik değil!" Komik olduğunu çok iyi bildiğim halde bağıriyorum. "Önümüzdeki üç gün boyunca havanın ne kadar soğuk olacağından haberin var mı?"

Maddie gülmeyi bırakıp "Oldukça soğuk," diye cevap veriyor. "Oldukça soğuk," diye yüksek sesle homurdanarak arabamı açık bir alana çekiyorum.

Park yeri.

"Lütfen bana kardeşinin 90'lardan kalma uyku tulumundan daha fazlasını paketlediğini söyle."

"Yatak olarak kullanmayı planladığım bir yığın battaniye getirdim." "Bu da bir şeydir," sesi sahte bir neşeyle doluydu.

"Oh, siktir git." Başımı direksiyona yasladım. "Ben buradayım."

"Sen halledersin! Sadece üç gece. Sevdğin bir anneyle kalacağını söylemiştin."

"Evet, evet."

Tekrar kıkırdıyor, "Pekala, gidip yuvanı yapmana izin vereceğim. Nasıl gittiğini öğrenmek için yarın bana mesaj at!"

"Akşam yemeğine kadar benden haber alamazsanız, bir kurtarma ekibi gönderin," diyerek telefonu kapatıyorum ve kendimi arabadan inmeye zorluyorum.

Bagajı açıyorum ve kollarıma çeşitli çantalar doldurmaya başlıyorum.

Bir spor antas1 giysi ve tuvalet malzemeleriyle dolu. Bir sırt antas1

atıştırma malikar ve küçük bir şişe votka. Yarım düzine battaniye ile doldurulmuş taşan bir plaj çantası. Ve son olarak bir yastığa sarılmış hüzünlü küçük uyku tulumum.

Lanet olası bir eşek gibi yüklenmiş bir halde, beni Darling İlköğretim Grubu alanına yönlendiren el yapımı tabelaları takip ederek patikadan aşağıya doğru ilerliyorum.

On beş dakika sonra, nihayet varış noktama ulaştım.

Kollarım titriyor ve neredeyse dondurucu soğuklara rağmen kıcımdan ter akıyor. Bunun önümüzdeki birkaç günün nasıl geçeceğine dair iyi bir işaret olmadığına eminim.

Lanet olsun, kollarımı indiriyorum ve her şeyin etrafımda yere düşmesine izin veriyorum. Rebecca'yı bulmalı ve hangi çadırın bizim olduğunu öğrenmeliyim ki eşyalarımı nereye koyacağımı bileyim.

Ellerimi kalçalarımaya koyup kamp alanını incelerken nefesimi tutuyorum. Beklediğim gibi bir yer değildi. Burayı büyük bir açıklık olarak hayal etmişim, belki de ormanın yakınında, tüm çadırların daire şeklinde olduğu bir yer. Ama burası öyle değil.

Otoyoldan çıktığımdan beri sık orman etrafımı sarmış durumda ve parkın derinliklerine indikçe ağaçlar daha da büyüyor. Ve burada durup yukarı baktığımda, Şehirlerin bir saat dışında değil de hiçbir yerin merkezindeymişim gibi hissediyorum.

Orman esebilecek her türlü rüzgârı engelliyor ve durgun hava, halihazırda burada kurulum yapmakta olan insanların seslerini taşıyor.

Büyük bir açıklık yerine birkaç düzine küçük açıklık var. Her küçük toprak çemberinde bir çadır kurulmuş ve bir kampçı topluluğu oluşturulmuş. Her çadır farklı bir renk ve boyutta, bir tür uyumsuz sirk hissi yaratıyor. Ve kamp alanlarının ortasında, oturma yeri olarak kullanılacağını tahmin ettiğim kesilmiş ağaç gövdeleriyle çevrelenmiş büyük bir ateş çukuru var. Ayrıca bir düzine kadar piknik masasının üzeri soğutucular, kapalı plastik küvetler ve küçük kamp ocakları ile kaplanmış durumda.

"Huh," diyorum kendi kendime. Her şeyi içime çektikçe korkum bir derece azalıyor. Sonra gözlerim alandan uzaklaşan çakıllı patikaya takılıyor. Bakışlarım patikayı takip ederek bodur tuğla bir binaya ve bir çift kapının üzerindeki büyük "Dinlenme Odaları" tabelasına ulaşıyor.

Lanet olsun. Ortak tuvalet ve duşları unutmuşum.

İşin iyi yanı, su tesisatı var. Erkekler için de ayrı bir bölüm var, böylece duşta Bay Olson'la ya da diğer erkeklerle karşılaşmaktan korkmuyorum.

Bir nefes veriyorum ve tekrar çadır arkadaşımı aramaya odaklanıyorum. Onu sitenin uzak tarafında görmem sadece bir dakikamı alıyor.

Sarı saçları, parlak kırmızı puf ceketinde göze çarpıyordu.

Tüm eşyalarımı olduğu yerde bırakarak, etrafta dolaşan diğer velilere ve öğrencilere el sallayarak ona doğru ilerliyorum.

"Elouise!" Rebecca yaklaştığımı görünce beni selamladı. "Oh, üzgünüm, *Bayan Hall*."

Gözlerimi deviriyorum, "Hey, Rebecca. Yoksa sana Cody'nin annesi mi demeliyim?" Güldü, sonra bana baktı, "Eşyaların nerede?"

"Şurada bırakmıştım." Elimle arkamı işaret ettim. "Gerekenden daha fazla taşımak istemedim."

"Bütün bu erkekler bunun için var," diye gözlerini kırıştırıyor ve ben de homurdanıyorum.

Rebecca ile okul yılının başında, dersler başlamadan önce Öğretmenle Tanışma gecesi için oğlunu getirdiğinde tanıştım. Bekâr. Harika bir anne. Ve her zaman bir sonraki kocasının peşinde. *Onun sözleri, benim değil.*

"Sanırım eşyalarını taşımaya yardım edebilirim," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Bu arada bu biziz."

Gözlerim onun işaret ettiği sevimli gri çadıra kayıyor. "Vay canına," demek için duraklıyorum. "Oldukça güzel görünüyor."

"Eski eşim buna küçük bir servet harcamakta ısrar etti. Bu yüzden boşanırken bende kalması için ısrar ettim." Omuz silkiyor, "Ama gerçekçi olalım, hala lanet bir çadırda uyuyor."

Gülüyorum ama itiraz edemiyorum - çünkü haksız değil.

Uzun boylu biri değilim ve çadırın üstünü boydan boya görebiliyorum, bu yüzden içeride dik durmak mümkün olmayacak. Ama yepyeni görünüyor, bu da umarım su geçirmez demektir. Ve deniz mavisini renkli fermuarları beğendim.

Girişin üzerinde küçük bir çıkıntı bile var, bu da çadırın önündeki birkaç metrelik toprağa neredeyse sundurma benzeri bir his veriyor.

"Pekala," kollarımı kaldırıyorum ve sonra yanlarıma çarpmalarına izin veriyorum, "gidelim mi?"

Rebecca sözüne sadık kalarak eşyalarımı çadıra taşımama yardım etti. Ama sonra beden eğitimi öğretmenini avlamakla ilgili bir şeyler söyleyerek ortadan kayboldu. Şimdi, bir saat sonra, atıştırma malzemelerim köşede düzenlenmiş, battaniyelerim serilmiş - yatak tarihinin en hüzünlü yatağını oluşturuyor - ve kıyafet çantamın yarısı köşede patlamış durumda.

Rebecca'nın çadırının yarısı benimkinden çok daha derli toplu. Pahalı görünen bir uyku tulumunun altında ince bir şişme matı var, üstüne de güzelce katlanmış bir suni kürk battaniye. Uzanıp yastığına bakıyorum ve evet, hafızalı köpük.

Kışlık ceketimin fermuarını sonuna kadar çekmiş, topak topak kıyafetimin üzerinde bağdaş kurmuş otururken hazırlıksızlığıma lanet ediyorum. Kışımın bahar tatili. Berbat bir şey bu.

Çadırın dışında bir yerden bir ıslık sesi geldiğinde votkayı sakladığım çantaya bakıyorum.

Sürünerek kapağın fermuarını açtım ve kafamı dışarı uzattım.

Bay Olson ana ateş çukurunun yanında duruyor, boynundaki ipten düdüğü sarkıyor ve elinde bir pano var. Her zamanki kıyafetinin açık hava versiyonunu giymiş. Hakiler yerine bronz kargo pantolon, Darling Elementary polosunun üzerine kışlık ceket ve mokasen yerine yeşil tenis ayakkabıları. Sanırım benim yaşıma yakın, ama her zaman bir ya da iki on yaş büyük giyiniyor.

Elini kaldırıyor, "Herkes toplansın."

"Toplanın," diye tekrarlıyorum, ayaklarım çadırdan dışarı çıksın ve botlarımı giyebileyim diye yer değiştiriyorum. Kampçılıkla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama ayakkabıların dışarıda kalması gerektiğini hatırlıyorum. Çadırda uyumayı daha kötü hale getirmenin tek yolu çamurlu bir çadırda uyumaktır.

Düşünmek istediğimden daha fazla mücadele ederek ayağa kalktım ve Bay Olson'a doğru yöneldim.

"Hey, Bayan Hall!" diye üç öğrencim yanımdan geçip gidiyor ve buraya geldiğimden beri yüzümde ilk kez gerçek bir gülümseme hissediyorum.

Tüm bu deneyim hakkında biraz tuzlu olabilirim, ancak çocuklarımı seviyorum ve onlarla sınıfın kısıtlamaları dışında zaman geçirmek eğlenceli olacak.

Kalabalığa katılarak Bay Olson'ı önümüzdeki birkaç günün ana hatlarını açıklarken dinliyorum. Bu akşam ebeveynlerden biri tarafından getirilen sandviçlerden oluşan bir akşam yemeği var, ancak gecenin geri kalanı sadece yerleşmemiz ve rahat etmemiz için.

Bu yoruma neredeyse homurdanacaktım.

Gerçekten rahat.

Yarın gevşek bir şekilde kahvaltı için toplanacağız, ardından bir doğa uzmanı bize farklı hayatta kalma tekniklerini öğretmek için gelecek. Belli ki gezi programını okumayan bir tek ben varım çünkü başka kimse şaşırmış görünmüyor

Bu. *Açık Hava Uzmanı'nın* ne olduğundan emin değilim ama ilginç olabilir. Sonra bir şenlik ateşi etrafında akşam yemeği yiyeceğiz... Ve - yıka, durula, tekrarla - ertesi gün için aynı plan.

Ve sonra, Tanrı'nın izniyle, buradan canlı çıkacağız.

Bunların çoğu için doğru düzgün hazırlık yapmadım ama telefonumun yedek şarj cihazını yanıma aldım, bu yüzden gece donarak ölebilirim ama yine de Maddie'ye mesaj atıp dizüstü bilgisayarındaki tarayıcı geçmişini silmesini söyleyebileceğim.

"Merhaba."

Derin ses beni o kadar korkutuyor ki sığıyorum.

Kalbimi göğüs kafesimin içinde tutmaya çalışarak elimi göğsüme bastırıyorum. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, çok yakınımnda duran bir adamla karşılaşıyorum.

Küçük bir adım geri atıyor ve ellerini kaldırıyor, "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Onu hayal meyal tanıyorum. Benden birkaç santim daha uzun. Siyah saçları kısa kesilmiş. Temiz traşlı bir yüz. Ve biraz vahşi olan mavi gözler.

Gülümsemesi dostça, ama kollarıma bir şey batıyor.

Başımı kendime doğru sallıyorum. Bu kadar gergin davranmam, yoksa yolculuk bitmeden kalp krizi geçireceğim. "Sorun yok, sadece biraz dalmışım."

"Fark ettim." Elini uzattı, "Ben Adam, Ross'un babasıyım."

"Ah, doğru ya!" Elini sıkıyorum, hafızam geri geliyor. "Seni tekrar görmek güzel."

Ross geçen yıl sınıfımda öğrenciydi. İyi bir çocuktü - biraz sessiz ve çok zekiydi.

Adam parmaklarımı yarım saniyeliğine sıkıca kavradıktan sonra bıraktı, "Ee, nasılsın?"

"Oh, um... iyi." Avuç içimi silme ve ellerimi ceketimin ceplerine sokma isteğime karşı koyuyorum. Bu geceden daha az keyif almamı sağlayacak tek şey havadan sudan konuşmak. Ama yine de zorla "Sen?" diyorum.

Eminim iyi bir insandır, ama gerçekten umurumda değil. Umursadığım tek şey uyku tulumuma girip burada değilmişim gibi davranmak.

"Güzel. İyi." Başparmaklarını kemer halkalarına geçiriyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Ben iyiyim. Geçen yaz boşandım."

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor.

Buna ne demem gerekiyor?

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyerek bir kurtarma umudu ile etrafıma bakındım.

"Gerek yok, en iyisi buydu," gülümsemesi yüzünü terk etmedi ve bu beni her türlü garip hissettiriyor.

"Tamam, peki..." En iyi gülümsememi takınıyorum, "Yarın görüşürüz!"

Çıkışım çok garip, ama şu anda bir adamla boşanması hakkında konuşmak için doğru kafa yapısında değilim.

Cevap beklemeden dönüp tuvaletlere giden patikaya doğru ilerliyorum. Gerçekten gitmem gerekmiyordu ama o her neyse ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Kamp alanından çıkmadan önce üç kişi tarafından daha durduruluyorum. Sonra diş fırçamı almak ve mümkün olduğunca çabuk abdest almak için çadırıma geri dönüyorum.

Neyse ki kendimi çadırımın içinde bulduğumda esniyordum ve sızmaya hazırdım. Normalde uyumakta zorlanmam, ancak ortamdaki ciddi değişikliğin beni tamamen uyanık tutacağından endişeliydim.

Bay Olson hepimizi bir araya çağırdığından beri Rebecca'yı görmedim, ama kesinlikle burada bir mola verdi çünkü pille çalışan bir feneri açık bıraktı ve çadırı ışıkla doldurdu.

Giriş kapağını kilitlemenin bir yolu olmaması biraz garip ama ince çadır duvarları yaklaşan biri olup olmadığını duymayı kolaylaştırıyor. Yakınlarda herhangi bir ayak sesi duymadığım için hızla soyunup eşofmanlarımı, tüylü çoraplarımı ve önümüzdeki birkaç gece pijama olarak kullanacağım yumuşak pamuklu uzun kollu tişörtümü giyiyorum.

Kendimi uyku tulumumun içine attıktan sonra uzanıp lambayı kapatıyorum.

Karanlık etrafımdaki boşluğu tüketiyor.

Karanlığa göz kırparak bedenimi rahatlamaya zorluyorum.

On dakika sonra, bir kolumu çok küçük uyku tulumumdan kurtarıyorum ve çadırın öbür ucundan Rebecca'nın tüylü battaniyesine uzanıyorum.

Mümkün olduğunca az hareketle onu üzerime seriyorum. Ekstra katman hemen biraz sıcaklık katıyor ve ben şimdiden onu geri vermek istemiyorum.

Omuzlarımı döndürmeye çalışıyorum. Üzücü küçük battaniye yatağım altımdaki neredeyse donmuş zemini yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Tamam, uyu hadi.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesime odaklanıyorum.

Bir saat titredikten sonra, Rebecca'nın geceyi başka bir yerde geçireceği belli olunca, boş uyku tulumunu kaptım, fermuarını açtım ve

Yüzükoyun yatarken kenarını burnumun üzerine kadar çekti.

İki saniye bekliyorum, sonra kolumu yığının altından çıkarıyorum, çantamdan votka şişemi çıkarıyorum ve dünyanın en hızlı içkisini içebilecek kadar doğruluyorum.

Yüzümü buruşturarak kapağını geri takıyorum, çantaya geri koyuyorum, sonra battanileri yüzüme doğru çekiyorum.

Bu sert zemini siktir et.

Bu soğğun canı
cehenneme.

Bu geziyle ilgili her şeyi sikeyim.

Gözlerimi sıkıp kapatarak uyumaya çalışıyorum.

Bölüm 7

Elouise

Telefonumun alarmı kulağımdan iki santim ötede çalarken BİLİNCE
SIÇRADIM.

Körü körüne, korkunç sesi kapatmak için uzanıyorum ama kolum bir bariyere çarparak duruyor.

Bedenim panik moduna geçiyor, kapana kısılmışlık hissi aniden bastırıyor. Ama çırpınmak sadece kendimi daha da kapalı hissetmeme yarıyor. Beynimin, çok küçük bir uyku tulumunun içinde kozalandığımı hatırlaması çok uzun sürüyor.

Yuvarlanmaya çalıştıkça malzeme etrafımda bükülüp sıkılaşıyor ve kalan azıcık aklım da kaçıyor.

Aman Tanrım! Çıkarın beni bu pamuk tabuttan!

Telefonumun alarmı gittikçe yükseliyor.

Durdurun şunu!

En yakın çadır yirmi metreden daha uzakta, ama eğlenceli bir Bahar Tatili gezisi olması gereken bir günde bir grup çocuğu gereğinden erken uyandıran bir pislik olmak istemiyorum.

Bir küfür savurarak sırt üstü dönüyorum ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum.

Kendime yapacağıma söz verdiğim o lanet karın egzersizi videolarına bağlı kalmayı dileyerek, sahip olduğum her çekirdek gücünü kullanıyorum, oturuyorum.

Uyku tulumu benimle birlikte oturuyor ve telefon az önce yarattığım derme çatma kaydıraktan aşağı kayarken alarmın sesi boğuklaşıyor.

"Ciddi misin?!"

Uyku tulumunun üst kenarını göğsümden çekip aşağı baktığımda dizlerime yakın bir yerden gelen donuk bir parıltı görüyorum.

Ona ulaşamıyorum.

Dizlerimi büküyorum - telefonun kıcıma doğru kaymasını umarak - sadece telefonun ayaklarıma, uyku tulumunun en dibine çarptığını hissediyorum.

Sanki kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Damarlarımda öfke, kızgınlık ve uyku hali bir arada fokurduyor.

Sakinleşmek için yavaş bir nefes alıyorum.

Telefonun sesi bir kademe yükseliyor ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yavaşça, klostrofobik, 25 yıllık uyku tulumumun fermuarına uzanıyorum.

Sakinliğimi koruyarak onu aşağı çekiyorum.

Bu günün sabah 7'den önce beni yenmesine izin vermeyeceğim.

Fermuar sıkışıyor.

Eğer bu bir çizgi film olsaydı, yüzüm kıpkırmızı olur ve kulaklarımdan buhar bulutları yükselirdi.

Yavaşça bir nefes daha alıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Fermuarı oynatıyorum.

Hiçbir şey.

Geri çekmeyi denedim.

Hiçbir şey yok.

Elimden geldiğince sert bir şekilde aşağı çekmeye çalışıyorum ama aptal küçük metal tırnak parmaklarıma batıyor.

"Seni bok parçası!" Bana sırttan kaplumbağaya homurdanıyorum.

Sonuçlarını umursamadan, sıkışan fermuarın hemen üzerindeki iki tarafı kavırıyorum ve Hulk gibi yanları yırtıyorum.

Kumaşın dayanması dışında. Tek bir iplik bile yırtılmıyor. "Ne?!"

Daha sert çekiyorum,
kamburlaşıyorum. Ama
yırtılmıyor!

Uyku tulumu vücudumun etrafında dönerken yüzüstü yatıyorum, yüzümü yastığıma sıkıca bastırıyorum ve ayaklarımı tekmelerken tiz bir çığlık atıyorum.

Çıplak ayak parmağım serin ve sert bir yüzeye çarpıyor ve alarm susuyor. Başımı yastıktan kaldırıyorum.

Öfke nöbetimle gerçekten alarmı erteledim mi?

Sessizlik, küçük polyester odama yeniden bir sakinlik getiriyor.

Bir nefes daha aldıktan sonra ağırlığımı dirseklerime verdim ve ordu ileri doğru sürünerek uyku tulumundan çıktım.

Nihayet özgürüm, sıcaklık kaybını görmezden geliyorum ve uyku tulumumu battaniye karmaşasından çekip çıkarıyorum. Baş aşağı tutarak sallıyorum ve telefonum nihayet dışarı kayıyor, ekran alarmin tekrar çalmasına kadar geri sayımı gösteriyor.

Benim için uyuklama olmayacak. Bir, çünkü herkes içeri girmeden önce acele edip bir duş almak istiyorum. İki, çünkü şu anda beni o Teenage Mutant ölüm tuzağına geri götürecek hiçbir para miktarı yok.

Oturur pozisyona geçiyorum ve küçük bir acı iniltisi çıkarıyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Çivi yatağında uyumuşum gibi hissediyorum.

Hangi yetişkin böyle bir tatil yapmayı seçer ki?! Kalçamda özellikle ağrıyan bir yeri ovuyorum. İki gece daha. Sadece iki gece daha.

Bugün için kıyafetlerimi çoktan ayırdım ve sırt çantama koydum. Tüm kıyafetlerim hemen hemen aynı olacak. Bir çift siyah tayt. Kalın çoraplar. Bir tanga. Tam kapatıcı bir spor sütyeni. Atlet. Uzun kollu bir gömlek. Ve fermuarlı bir kapüşonlu. Çok şık değil ama işlevsel. Önemli olan da bu.

Ceketimi pijamalarımın üzerine çekiyorum, duş malzemelerimin de çantada olduğundan emin oluyorum ve çadırın fermuarını açıyorum.

Bir avuç yetişkin daha etrafta dolanıyor ama herkes benim kadar yorgun görünüyor, bu yüzden hepimiz selam verip öylece bırakıyoruz.

Tuvalete girdiğimde suyun aktığını duyuyorum ama dört duş kabininden sadece birinin kullanımda olduğunu görüyorum.

Birini seçip küçük alana giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Bir kamp alanı duşuna girmeyeli uzun zaman oldu ama burası hatırladığım kadarıyla aynı seviyede görünüyor. Hatta belki de beklediğimden biraz daha güzel. Duş kabini iki bölüme ayrılmış. İlki tipik bir tuvalet kabininin yaklaşık yarısı büyüklüğünde. Kapı arkamdayken, solumda küçük bir bank ve sağımda birkaç havlu askısı var. Tam önümde ise yerden yaklaşık bir karış yukarıda duran ince beyaz bir duş perdesi var.

Bu sabah yapmak istediğimden daha fazla akrobasi hareketiyle sonunda çırılçıplak soyunuyorum ve bir çift ucuz parmak arası terlik giyiyorum. Hiçbir koşulda burada yalınayak durmayacağım.

Titreyerek duş perdesini geri çektim ve içeri girdim.

Duş rutinimi hızlıca tamamlamak için elimden geleni yapıyorum. Suyun sıcaklığını ılıklığın biraz üzerinde tutuyorum. Bu binadaki boruların nasıl çalıştığını bilmiyorum ama tüm sıcak suyu tüketen kişi olmak istemiyorum. Yine de, güne başladıktan sonra, kendimi tamamen dondurucu suyun altında şehit etmek istemiyorum.

Durulamayı bitirdiğimde kolu çevirip su akışını durduruyorum. Saçımdaki fazla suyu sıkıyorum, perdeyi açıyorum ve boş havlu kancalarına bakıyorum.

"Oh, sik beni."

Tekrar çılglık atma dürtüsü geri geldi.

"Orada her şey yolunda mı?" diye soruyor banyodan bir ses.

"Her şey yolunda!" Akli başında biri gibi konuştuğumu umarak geri sesleniyorum. "Bekliyorsanız birazdan çıkacağım."

Çırılçıplak ayakta duruyorum, hava vücudumdan damlayan suyu hızla soğutuyor, sırt çantama bakıyorum, içinde ihtiyacım olan şeylerin olmadığını biliyorum.

Yanıma havlu almadım. Almadığımı biliyorum. El bezi bile almamıştım. Sabunu vücudumda köpürtmek için çıplak ellerimi kullanmak zorunda kaldım.

Siktir!

Başka bir seçenek göremeyince, uyku tişörtümü atılmış kıyafetler yığınımdan çıkarıp geçici bir havlu olarak kullanıyorum. Anahtar kelime derme çatma, çünkü tüm kumaşlar eşit yaratılmamıştır. Bu tişörtün neyden yapıldığını bilmiyorum ama vücudumun %80'i kurduğunda emmeyi bırakıyor gibi görünüyor.

Vazgeçerek ıslak gömleği bankın üzerine bıraktım ve giyinmeye başladım. Tangamı giydim. Sorun olmadı. Sonra taytıma başladım.

Taytlar harikadır, çünkü doğru yapıldıklarında her şeyi yerinde tutabilirler. Hiçbir zaman küçük bir boyum olmadı ve ekstra yuvarlak kıvrımlarımın alabilecekleri tüm ek kontrole ihtiyacı var. Ancak vücudunuz hala %20 nemliken dar taytları giymek, ebeveyninizin seks kasetini izlemeye zorlanmakla eşdeğerdir. Hiçbir insanın katlanmak zorunda kalmaması gereken bir şey.

Çekiyor. Ve çekiyorum. Ve sallanıyorum. Ve her şeyin sallandığını hissediyorum. Zıplıyorum ve biraz daha çekerken sessizce küfrediyorum.

Santim santim kalçalarımın yukarı çıkıyorlar.

Oda hala soğuk, ancak şimdi rahatsız edici düzeyde nemle karıştı ve tüm bu mücadele beni terletmeye başladı. Bu *da* sorunu daha da arttırıyor!

Dişlerimi sıkarak, kafamın içinde çılgılık atarak son bir sarsıntı veriyorum, aynı anda zıplıyorum ve tozluğum yerine kayıyor.

Bugün hiçbir şey içmeyeceğime dair kendime sessizce söz veriyorum, böylece işlemek zorunda kalmayacağım ve dolayısıyla bunları çıkarmak zorunda kalmayacağım.

Sonra spor sütyenime uzandım ve neredeyse ağlayacaktım.

"Ben iyiyim." Kollarımı geçirip sutyeni başımın üzerine çekerken kendi kendime bu mantrayı fısıldıyorum.

Malzemenin sıkı bir kıvrım oluşturarak koltuk altlarına ve göğüslerimin üstüne sıkıştığı özel Spor Sütyeni Numarasını yapıyor.

"Ben iyiyim. İyiyim. İyiyim. Ben iyiyim."

Sırtımda daha fazla ter oluşuyor ve kendimi büküyorum, kollarımı bükmek istemedikleri şekillerde büküyorum, sırtımda yüksekte sıkışmış alt bandı kavriyorum.

"Ben iyiyim." Bu sefer o kadar sessiz değilim, ama artık birinin beni duyup duymaması umurumda bile değil.

Parmak uçlarım bandı yakalıyor ve kolumda başlayan spazmı görmezden gelerek malzemeyi tutup çekiştiriyorum.

Eğilip bükülüyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Bir sonsuzluk sonra, son bir elastik çıtçıtla, yerine oturdu.

Bir elimi sutyenin ön kısmına uzatıp her bir memeyi yukarı çekiyorum, böylece spandeks kafeslerine güzelce yerleşiyorlar.

Kendimi aşırı doldurulmuş bir sosıs gibi hissederek biraz deodorant sürüyorum, kat kat tişörtlerimi çekiştiriyorum ve duş kabininden kaçıyorum.

Çadırıma geri dönerken göz temasından kaçınmayı ve olaysız bir şekilde içeri girmeyi başardım.

Rebecca'nın hâlâ ortalıkta görünmemesine sevinerek yere yığılıyorum. Zen'imi bulmak için yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Kendime iki dakika düşünme izni veriyorum, sonra saçlarımı tarayıp iki uzun örgü haline getiriyorum ve birini omzuma atıyorum. Bu havada açık nemli saçlarla dolaşamayacağımı bildiğimden, mor örgü şapkamı bulup takıyorum.

Ayna yerine telefonumu kullanarak gözlerimin altındaki koyu lekelerin üzerine biraz kapatıcı sürüyorum. Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum; sadece

tam bir karmaşa gibi görünmek istiyorum. Biraz maskara sürdükten sonra en iyisinin bu olduğuna karar veriyorum.

Uzanmak istiyorum ama tekrar uyursam, Bay Olson'ın lanet ıslığıyla uyanmak zorunda kaldığımda kendimden nefret edeceğimi biliyorum.

Dışarıda, ateş çukuruna doğru ilerliyorum. Ateş yanmıyordu ama...

Tanrım, kahve kokusu mu alıyorum?

Burnumu takip ettiğimde babalardan birini elinde sıcak su dolu bir kap, metal bardaklar ve hazır kahve ile buluyorum.

Çok az kelimeyle bana bir fincan hayat suyu dolduruyor ve ben de onu boş bir piknik masasına götürüyorum.

Kahvemi yudumlarken sabahın stresinin üzerimden kayıp gittiğini hissediyorum.

Bu oldukça iyi.

Güneş çıktı ve beni şimdiden ceketimi açık bırakabileceğim kadar ısıtıyor. Etrafımızdaki ağaçlarda kuş cıvıltıları var ve çocukların hepsi bugünün neler getireceğini görmeye hazır, iri gözlü ve gür kuyruklu görünüyorlar.

Fincanımın içine gülümsüyorum. Aslında o kadar da kötü olmayabilir. Yanımda bir beden oturuyor. "Hey, ev arkadaşım."

Rebecca'ya sırtıyıyorum, "Günaydın. Güzel bir gece geçirdin mi?"

Sırtıyor, "Oh, *çok güzel bir* gece geçirdim. Pek bir şeye benzemiyor olabilir ama Koç'un gizli yetenekleri var."

Tıkandım. Birincisi, daha önce hiç kimsenin Beden Öğretmeni Bob'a Koç dediğini duymamıştım. İkincisi, birlikte olacağını tahmin edeceğim son kişiydi.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," Rebecca başını eğerek karşıya bakmamı işaret ediyor. "Hayatta kalma uzmanı adamı gördün mü?"

Konunun değişmesinden memnun bir şekilde başımı sallıyorum, "Neden, seksi mi?"

Bir inilti çıkarıyor, "Çok ateşli. Bu adam haftanın herhangi bir günü beni hayatta tutabilir."

"Bu da ne demek oluyor?" Gülüyorum, gizlice etrafıma bakıp bu gizemli adamı arıyorum. "Onu nerede bulduklarını biliyor musun?"

Omuz silkiyor, "Birinin onun Darling Gölü'nden olduğunu söylediğini duydum. Ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir?"

İki insan kümesi arasında, sırt çantası takan uzun boylu bir figür gözüme çarpıyor ama Rebecca'nın bahsettiği yeni gelen mi yoksa babalardan biri mi anlayamıyorum.

Bir düdük sesi günün başladığını haber veriyor ve biz de kalkıp Bay Olson'un durduğu boş ateş çukurunun etrafında toplanıyoruz.

"Günaydın!" diye başlamadan önce hepimizin yerleşmesini bekliyor, çocuklardan birkaçını susturuyor.

Mırıldanarak "günaydın" diyen bir koro var.

"Ormandaki ilk gecemizi atlattığımıza çok sevindim," diye kıkırdıyor ve hayatımda hiç kimsenin boğazını bu kadar yumruklamak istememiştim. "Eğer kahvaltınızı yapmadıysanız, şurada granola barlarımız var," diyerek bir masayı işaret ediyor, "özel konuğumuz bugün bize neler hazırladığını anlatırken siz de yiyebilirsiniz." Bay Olson ellerini kavuşturdu. "Sözü daha fazla uzatmadan sizi Bay Stoleman ile tanıştırmama izin verin."

Stoleman?

Kalabalığın toplu bakışları bana doğru dönüyor ve bir tedirginlik ensemde geziniyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum, bakışlarım yanımdan geçip grubun önüne doğru yürüyen bir adamın profiline kilitleniyor.

Hayır.

Ağaçların arasından sızan güneş, adamın başının etrafına dağılmış çikolata kahvesi saçlarını belirginleştiriyor.

Olamaz.

Yüzündeki kıllar saçıyla aynı zengin renkte ve neredeyse sakal sayılabilecek kadar kalın. Sanki dün tıraş etmiş gibi. Ya da bir gün önce.

Bay Olson'ın yanına ulaşan adam durur ve herkesin yüzüne döner.

"Lütfen," sesi net ve derinden geliyor ve iliklerimde yankılandığını hissediyorum, "bana Beckett de."

Bölüm 8

Elouise

MÜMKÜN DEĞİL.

Kesinlikle olmaz.

Ben... Şu anda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Beckett'ı son gördüğümde böyle görünmüyordu! Nasıl daha seksi oluyor? Kafamda hesapladım, 38, bu orospu çocuğu 38 yaşında ve daha önce hiç olmadığı kadar iyi görünüyor.

Aptalca yakışıklı yüzüne aval aval bakarken, söylediklerinden parçalar yakalıyorum. "Darling Lake'te büyüdüm... Aynı okula gittim... Kamp yapmayı severdim..."

Böyle bir şey olamaz.

Olamaz.

Beckett Stoleman söz konusu olduğunda evren benimle uğraşıyor. Onu her gördüğümde kendimi aptal durumuna düşürüyorum. Her seferinde bir öncekinden daha kötü.

En azından bu sefer sivilcem yok, bu da şu anki durumum hakkında söyleyebileceğim en iyi şey.

Kalabalık onun söylediği bir şeye gülüyor ve ben de kulaklarımı dinlemeye zorluyorum. "... çünkü bir gün kendini öyle bir durumda bulabilirsin ki

sadece sen ve Doğa Ana." Beckett'ın gözleri kalabalığı tarıyor, sonra doğrudan benimkilerin üzerinde duruyor. "Ve eğer biz ona iyi bakarsak, o da bize iyi bakabilir."

Nabzım yükseliyor ve yemin ederim vajinam kendini bir depodan su kaydıracağına dönüştürdü. Ama bu çok kötü çünkü külotumu değiştirmek için bu lanet taytları çıkarmayacağım.

Beckett'ın bakışları benden uzaklaştığında nefesimi içime çekiyorum.

Rebecca yanımda bir kıkırdamayı bastırıyor, "İyi misin?"

Otomatik olarak başımı sallamaya başlıyorum ama hemen başımı sallamaya geçiyorum, "Sayılmaz bile."

Dirseğiyle beni dürttü, "Ne oldu?"

Gözlerimi Beckett'tan ayırmadan fısıldıyorum, "Onu tanıyorum. Ya da, şey, onu *tanıyordum*."

Rebecca'nın sesi de bir o kadar kısık, ki bu iyi bir şey çünkü sadece "Siz eskiden sevişir miydiniz?" diye soruyor.

Sorusu o kadar saçma ki, boğazımdan bir kahkaha fırlıyor. Elimi ağzıma götürerek yakalamaya çalışıyorum ama sadece yüksek sesli bir hırıltı-öksürük olarak çıkıyor.

Birkaç çift göz bana doğru dönüyor, ben de boğazımı temizler gibi elimi göğsüme doğru kaydırıyorum.

İnsanların dikkati Beckett'a döndüğünde, beni duymadığını umarak ona bir bakış atıyorum. Ama gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Daha doğrusu, göğsümde tuttuğum elime bakıyor.

Elimi bırakıyorum ve o başka tarafa bakıyor.

"Oh, bebeğim!" Rebecca kıs kıs gülüyor, "Cinsel gerilimi şimdiden hissedebiliyorum.

Bunu izlemek eğlenceli olacak."

"Aman Tanrım, kapa çeneni!" Elimden geldiğince sessizce tıslıyorum. "Bana tüm hikâyeyi anlatacağına söz verene kadar olmaz.

"Peki. Söz veriyorum." Kahvemini geri kalanını daha sert bir şey olmasını dileyerek geri atıyorum.

Rebecca'ya Beckett'la olan pek de kirli olmayan geçmişimden bahsetmek muhtemelen iyi olacaktır. Konuşmak her zaman bir durumu çözmeme yardımcı olur. Ve bu konuyu bir kez açtığımda Rebecca *cinsel gerilim* yorumuyla çok yanlış bir yerde olduğunu görecektir. Bunun mümkün olması için iki tarafın da ilgilenmesi gerekir. Bu sadece ergenlik çağındaki karşılıksız aşkın yetişkin utancına dönüşmüş hali.

Dürüst olmak gerekirse, bahse girerim beni tanıımıyordur bile. Bırak beni *böyle* düşünmeyi.

Ckapt'ca 7

Đcc³/₄cĩĩ

KÜÇÜK ELOUISE HALL. Büyümüş.

Gözlerim onu yüzüncü kez içine çekiyor.

Tamamen büyümiş.

Bir keresinde onu tanımamak gibi bir hata yapmışım ama bunu bir daha yapmayacağım. Hayır, artık onun taslağını beynime kazımış durumdayım.

Bir bakış, tek bir bakış, bunun Yetişkin Elouise olduğunu anlamam için yeterli oldu.

Kat kat giyinse bile güzel vücudunun şeklini gizleyemiyor.

Sırtı bana dönükken, gözlerim ayaklarından başlıyor ve yukarı doğru ilerliyor. Her nasılsa sevimli görünen çamur lekeli bilek botları. İnsanlığa bir armağan olan dar, siyah taytlarla sarılmış kalın, güçlü kalçalar. Ve o kış. Tanrım, şu lanet kış. Ellerimi üzerine koymak istiyorum. Kavramak istiyorum. Yalamak. Şapırdatmak.

Kanımın ısındığını hissederek gözlerimi yukarı kaldırdım.

Sırtına baktığımda göğsünü göremiyorum ama diğer kıvrımlarına uyuyorsa bu gece başımı nereye koymak istediğimi biliyorum. Ve gözlerini göremiyorum ama onları mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Parlak, sersemlemiş, koyu kahverengi küreler, daha önce kendimi tanıtırken bana şok içinde bakıyorlardı. Dudakları ayırık... *Siktir*. O kamp için giyinmiş ve ben burada neredeyse nefes nefese kalmışım. Bakıyordum.

Ellerimi onun üzerinde istiyorum.

Şapkasını kafasından aşağıya doğru çekmiş, ama bu onun güzel kahverengi örgülerini gizlemiyor. Ve bu beni o örgüleri tutup ona tam da sevdiğim gibi göstermeyi hayal etmekten alıkoymuyor. Biraz sert. Biraz sert. Biraz-

"Hey, Bay Beckett," kolumdan bir çekistirme oldu.
Ceketimi çekistiren çocuğa bakıyorum ve boğazımı temizliyorum.
Dünyada hiçbir şey bir Sürpriz Çocuk kadar ereksiyonu
öldürmez. "N'aber, Küçük Adam?"
"Hiç bir ayıyla dövüştün mü?" diye sorarken gözünü kırpmıyor.
Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum, çünkü çok
ciddi görünüyor. Bunun yerine, aynı ciddiyetle cevap veriyorum, "Henüz
değil."

Bu gayet makul bir yanıtmış gibi başını sallıyor. "Tamam." Sonra
"Burada ayılar var mı?" diye düşünür g i b i o l d u .

"Pek olası değil."
Kaşları çatıldı, "Minnesota'nın herhangi bir yerinde ayı var mı?"
"Var," giriş konuşmamın tamamı eğitilmiş olmanın önemiyle ilgiliydi,
bu yüzden biri bana ilk kez soru sorduğunda yalan söylemek istemiyorum,
"ama çoğu kuzeyde."

"Ama buraya kadar yürüyebilirler, değil
mi?" "Yürüyebilirler ama bunu pek sık
yapmazlar."
"Ne sıklıkla?" Çocuğun kaşları her soruda aşağıya iniyor ve kendimi bir
sorgulamanın yanlış tarafında gibi hissediyorum.

"Bunun tam olarak kaç kez olduğunu bilmiyorum. Ama daha fazlasını
öğrenmek istiyorsanız, ayı görülme olaylarını takip edebileceğiniz bir web
sitesi var."

Bu sefer kaşları havaya kalktı, "Gerçekten mi?"
"Gerçekten mi?" Aslında hiçbir fikrim yok ama her şey için bir web
sitesi var, yani olmalı.

Çocuk arkasını döner ve koşmaya başlar, "Anne! Anne, telefonunu
kullanabilir miyim?"
Tahminimin doğru olduğuna dair parmaklarımı zihinsel olarak
çaprazlıyorum.

Dikkatim dağılıyor; gözlerim tekrar Elouise'e kayıyor. Aynı yerde
duruyor ve bir sarışınla konuşuyor. Ellerini sallayarak arkadaşına bir hikaye
anlatıyor. Elouise yine çılgınca bir hareket yapıyor ve arkadaşını eğilmek
zorunda kalıyor, o kadar çok gülüyor ki.

Keşke Lou'nun yüzünü görebilseydim. Her zaman etkileyici olmuştur
ve şu anda ne hakkında konuştuğunu bilmek için sol taşağımı verirdim.

Git ve öğren.
Bir adım ileri atmıştım ki yolum aniden Mr.
Olson.

Yüz hatları gergin ve Elouise'e baktığım için kızgın mı yoksa değerli

zaman çizelgesini bir şekilde mahvettim mi bilmiyorum. Fakat

Bana attığı bu bakış her neyse, işe yaramıyor.

Elinde bir pano olan polo giyen bir hıyarın gözümü korkutmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden rahatsız bir şekilde kıpırdanıp bakana kadar bakışlarını üzerimde tutmaya devam ediyorum.

"Herkes hazır, eğer siz de hazırsanız, Bay Stoleman."

"Pekâlâ," diye yanıma yaklaşmasını izliyorum, gözleri tıpkı benimkiler gibi Elouise'in sırtına kayıyor.

Demek böyle olacak?

Biraz daha uzun duruyorum. Küçük bir rekabeti umursamıyorum çünkü asla kaybetmem.

Bölüm 10

Elouise

"*EVET* diyerek arkamı döndüğümde onu cep telefonuyla konuşurken buldum!"

Rebecca iki büklüm oluyor, o kadar çok gülüyor ki gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Yapmadın!" diye hırıldıyor.

"Yaptım," artık gülebileceğim kadar uzun zaman geçti, ama sonraki kısım her zaman zavallı genç kalbimi acıtacak. "Sonra her şeye tanık olan arkadaşım koşarak dışarı çıktı ve adımı bağırdı. Ve Beckett ne yaptı biliyor musun?"

Bana baktı, elleri hala dizlerinin üzerindeydi, "Ne?"

"Yaka kartıma bakıyor."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve yüz hatlarının mizahla öfke arasında gidip geldiğini görebiliyorum. "Yapmadı mı?"

"O yaptı."

Doğruldu ve tekrar omzumun üzerinden baktı. "Eğer sana bakarak geçirdiği zamanın bir anlamı varsa, bu adamın bu sefer seni unutmadığını söyleyebilirim."

Gözlerim açılıyor ve arkama bakma isteğimle savaşıyorum,

"Bakmadı." Sırıttırıyor, "Yaptı."

Beynim buna bir anlam vermeye çalışırken Beckett'in sesi gürledi: "Pekala kampçılar, beni takip edin!"

Kendimizi toparlayarak, Beckett bizi patikadan yukarı, tuvaletleri geçtikten sonra daha önce fark etmediğim bir patıkaya götürürken onu takip eden sürüye katılıyoruz.

Çocukların hepsi sürünün ön tarafına geçti, bu yüzden - çoğunlukla - Beckett'in söylediklerini dinliyorlar. Ben ise sürünün en arkasına düştüm, söylenenleri duymaya bile çalışmıyorum.

Beckett, Stoleman'ı korkutuyor.

Bunu aklım almıyor. Neler oluyor böyle?!

Ben üniversiteye gittikten sonra izini kaybetmiş olabilirim ama Beckett Chicago'da ticaret okuluna gitti - ya da onun gibi bir şey - bu yüzden onun bir tür Vahşi Yaşam Korucusu olmadığından oldukça eminim.

Ve yine de, işte burada.

Patika, asfalt yolun boş bir bölümünün üzerinden geçiyor ve diğer tarafa geçiyoruz. Gözlerim aşağıda, adım attığım yeri izliyor, bu yüzden sonunda onları kaldırdığımda neredeyse tökezliyorum.

Ağaçlar birdenbire yaprak dökmeyen ağaçların arasına sıkışmış küçük ve güzel bir gölü ortaya çıkaracak şekilde alçalmış. Su durgun görünüyor ve suyun ortasında bir buz parıltısı var.

Çok güzel ve huzurlu yeni Mutlu Yerimi bulmuş olabilirim.

Hepimiz durduğumuzda, gölü çevreleyen alana bakıyorum ve her yerde kesişen bir dizi patika görüyorum. Gölün etrafında, ormanın içinden, çakıl yolları süsleyen bir dizi podyum benzeri stand.

"Pekâlâ," Beckett'ın sesi kalabalığın üzerine taşınıyor ve herkes sessizleşiyor, "hayatta kalmak için öğrenilmesi gereken en önemli şeylerden biri neyin yenilebilir olduğudur. Yani hangi bitkileri yiyebilirsiniz, hangilerini yiyemezsiniz. İdeal olarak, bu bitkilerin canlı örneklerini bulmanıza yardımcı olurum, ancak henüz ilkbaharın başlarında olduğumuz ve her şey yeni filizlenmek üzere olduğu için, onları farklı bir şekilde keşfetmemiz gerekecek." Ayaklarının dibindeki sırt çantasına eğilip birkaç çalışma kâğıdı çıkarıyor ve kendisine en yakın çocuğa uzatıyor: "Bana bir iyilik yap ve herkesin bir tane aldığından emin ol."

"Yetişkinler bile mi?" diye sorar çocuk, açıkça şüphelidir. Beckett başını sallar, "Evet. Yetişkinler de ormanda kaybolur."

"Tanrım, ne kadar hoş bir düşünce, değil mi?" diye mırıldanıyorum yanıma geri dönen Rebecca'ya.

Beckett çantasından şeffaf bir poşet çıkarıyor ve içindeki klasik 2 numaralı kalemlerin sarı rengini fark etmem sadece bir anımı alıyor. Çantayı başka bir öğrenciye uzatıyor ve ondan kalemleri dağıtmasını istiyor.

Rebecca yanımda iç geçiriyor, "Seksi olabilir ama tam bir baş belası gibi davranıyor. *Bahar tatilindeyiz.*" Son iki kelimeyi vurgulayarak söylüyor.

Gözlerimi deviriyorum, "Evet ama bu bahar tatilinde Meksika'da donmuş margarita yok. Sadece donmuş tundra da bir grup çocuk var."

"İçki getirmeliydim." diye homurdanıyor.

Bir süre geçip de yanıt vermeyince, yüzünü tamamen bana döndü. "Elouise, benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Dün gece gerçekten çadırımızda uyusaydınız, bunun cevabını bilirdiniz."

Rebecca sırtıyor, "Şu haline bak, kurallara karşı geliyorsun. Ama hepsi senin, beni sıcak tutacak Bob var."

Suratımı asmamaya çalışıyorum.

Düşüncelerimi hissederek kaşlarını sallıyor. "Hareketler, Elouise. Onun moooooove'ları var."

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bu zihinsel görüntünün beynime kazınmasına ihtiyacım yok.

"Lafı açılmışken," diye fısıldıyor Rebecca ve ben de ellerimi bırakıp Beden Eğitimi Öğretmeni Bob'un yaklaştığını görüyorum.

Küçük açıklıkta bir rüzgâr esiyor, ben de boştaki elimle uzanıp şapkamı kulaklarımın üzerinden daha da aşağıya çekiyorum.

"Hanımlar," diye ikimizi de selamlıyor ama gözleri sadece Rebecca'yı görüyor. "Takım olmak ister misiniz?"

Rebecca başını sallıyor ve Bob bana bir çalışma kağıdı ve kalem uzatarak buradaki tek arkadaşım ile birlikte uzaklaşıyor.

İç çekme isteğime direniyorum.

Sınıfımdan birkaç çocuk yanımdan geçip gidiyor, ben de kendimi onların grubuna dahil ediyorum ve gölün etrafındaki patikadan aşağı doğru ilerliyoruz. Her birkaç dakikada bir, üzerinde bir bitkinin fotoğrafı bulunan, görünüşünü, kokusunu ve nerede yetiştiğini açıklayan pankartlardan biriyle karşılaşıyoruz. Sonra kaldırmanız için ikinci bir kapak var ve bu kapakta bitkinin yenmesinin güvenli olup olmadığı yazıyor, biz de bunu çalışma kâğıtlarımıza işaretliyoruz.

Şimdiye kadar, yanlış bir şeyi yeme riskine girmektense aç kalmayı tercih edeceğimi öğrendim.

Başka bir yola girdiğimizde çocuklar gülüp eğleniyorlar, bu yüzden tam yanıma gelene kadar Ürkütücü Baba Adam'ı fark etmiyorum.

Bana gülümsüyor, bir yandan da adımlarını benimkilerle eşleştirmeye çalışıyor. Elimi garip bir şekilde kaldırıyorum ama bir ipucu alabileceğini umarak yürümeye devam ediyorum.

"İyi uyudun mu?"

Sorusu o kadar beklenmedikti ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Bunu sormak uygunsuz bir şey gibi geliyor ama sonuçta yerde uyuyan bir grup yetişkin olduğumuzu düşünürsek, bu muhtemelen tamamen kabul edilebilir bir şey. Eminim dün gece kötü uyumak normaldi.

Ama onda beni sinirlendiren bir şey var.

nasıl uyuduğumu sormak çok sapıkça geliyor. "İyi uyudum," diye omuz silkiyorum.

Kıkırdıyor ve omzunu omzuma çarpıyor, sahip olduğum her saç telinin yükselmesine neden oluyor.

Aramıza biraz mesafe koyarak yana doğru bir adım atıyorum, fark ettiyse de fark etmemiş gibi yapıyor.

Etrafa bakınıp çocuğunu arıyorum, "Ross nerede?"

Soruyu geçiştiriyor, "Arkadaşlarıyla gitti. Onun tarzını bozmak istemedim."

Oh, tam benim tarzım o zaman.

Anladığımı belirten bir ses çıkarıyorum ve önümüzdeki çocuk grubuyla birlikte kalmak için hızımı artırıyorum. Bu doğaçlama bire bir zaman beni her türlü rahatsız ediyor.

"Yani..." diye başlıyor.

Ve ses tonu hızımı daha da artırıyor. *Sanki* bana çıkma teklif edecekmiş gibi geliyor ve lütfen bunu yapmasına izin vermeyin. Cevabım hayır olurdu. Tabii ki hayır. Ama bu konuda kaba olamam. İki gece daha buradayız!

"Merak ediyordum-"

Sözleri "Beckett!" diye bağırان genç seslerden oluşan bir koro tarafından kesiliyor ve hayatımda hiç bu kadar kesintiye uğradığım için şükrediyorum. Çocukluk aşkımla yakınlaşmak anlamına gelse bile.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyor öğrencilere ve onlar da anlaşılmasız tezahüratlarla coşkuyla cevap veriyorlar.

Çocuk kümesinin önünde duruyor ama gözlerini Adam'a dikmiş.

Tuhaf.

Dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek birkaç adım daha atıyorum ve Adam'la arama çocukların yarısını koyuyorum. Ve bunun beni Beckett'a yaklaştırdığı gerçeğini bilerek görmezden geliyorum.

Bir kız "Bay Beckett, ormandayken hiç kötü bir şey yediniz mi?" diye sorar ve tüm grup sessizliğe gömülür.

Beckett sırtarak gözlerini benimkilerle buluşturuyor: "Ben bulmadım ama Lou, yani Bayan Hall buldu." Bir vuruş bekliyor, "*Bayan Hall*, doğru mu? Bayan değil."

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım.

Ohmygod!

Beni hatırlıyor.

Donan ayak parmaklarımdan kızaran burnumun ucuna kadar vücuduma sıcaklık doluyor.

Dudağımı ısıriyorum, aptal gibi sırtacak mıyım yoksa kahvemi kusacak mıyım emin değilim.

Çocuklardan biri yardımsever bir şekilde, "Ben bayan," diye sesleniyor. "Güzel." Beckett cevap verir.

Bekle. Ne oldu? İyi mi? Bu da ne demek oluyor?!

Birkaç çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum, "Ne yedin?" diye soruyor biri.

"Um," beynim kendi kendine zihinsel bir sıçrama yapıyor ve kendimi Beckett'a tekrar bakmaya zorluyorum. "Aslında neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş olan Beckett'ın ağzı, yıllar önce aşık olduğum o sevimli, çarpık gülümsemeyi oluşturuyor. "Mantarlar, Bayan Hall. Bahçenizde bulduğunuz mantarları yediğiniz zamandan bahsediyorum."

Gözlerim açılıyor, "Vay canına... Bunu tamamen unutmuşum." "Ne oldu?" diye soruyor biri.

"Um..." Anıyı hatırlamaya çalışarak parmağımın ucunu ısıriyorum. Bunu açıkça hatırladığı için Beckett'a bakıyorum ama onun dikkatinin ağzıma odaklandığını görüyorum.

Elimi bırakıyorum. Allığım derinleşiyor.

"Annemin çıldırdığını hatırlıyorum," diye itiraf ediyorum, hala detaylardan emin değilim, "ve hastaneye gittiğimi hatırlıyorum..." Olayla ilgili her şeyi unuttuğum için sözümü kesiyorum.

"Bir avuç dolusu kötü mantar yedikten sonra," diye başlıyor Beckett, "Bayan Hall kusmaya başladı." Bu açıklama üzerine her çocuk bir ses çıkarır. "Erkek kardeşi yanındaydı, o da koşup annelerini çağırdı. Sonra annesi Zehir Kontrol'ü aramak zorunda kaldı. Bayan Hall mantarın neye benzediğini hatırlayamadığı için annesi onu hastaneye götürdü, böylece iyi

olduğundan emin olabileceklerdi."

Öğrencilerimden biri "Peki ya siz?" diye soruyor.

"Bir kız, "Ölseydi burada olmazdı," diye cevap verir.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye soruyor diğer tek yetişkin. Sesi bu konuşma için fazla gergin geliyor.

Hepimiz dönüp kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde duran Adam'a bakıyoruz.

Beckett'ın daha dik durduğuna yemin edebilirim, "Bayan Hall ve ben çok eskiden tanışıyoruz." Adam'ın çenesi kasılıyor ama benim tek yapabildiğim Beckett'a odaklanmak.

Neler oluyor?

Çocuklar iki erkek arasında bir ileri bir geri bakarlar.

"Biz birlikte büyüdük," diyorum artan gerilimi azaltmak için. "Sayılır."

Teknik olarak, birbirimizi çocukken tanıyorduk. Ama *birlikte büyüdük*. biraz abartılı olabilir.

"Harika," diyor küçük çocuklardan biri.

"Yani Bayan Hall'u çocukluğundan beri tanıyor muydunuz? Bizim gibi mi?" diye soruyor bir başkası, sesi kesinlikle şok olmuş gibi çıkıyor. Sanki benim çocuk olduğum fikri onun aklına hiç gelmemiş gibi.

Beckett başını sallar, "Elbette."

Bu bir soru telaşına neden olur, ancak Beckett grubu görevlerine geri döndürmeyi başarır ve onlara bu akşam yemekten sonra hikayeler paylaşacağını söyler.

Benim hakkımda ne tür hikayeleri olduğunu hayal bile edemiyorum.

Yapmazdı... Yüzümdeki sıcaklığın bir kısmının boşaldığını hissediyorum. Onun önünde kendimi utandırdığım onca zamanı onlara anlatmazdı. Anlatır mıydı?

Grup hareket etmeye başladığında, otomatik olarak grubun en arkasındaki eski yerime düşüyorum. Adam'la birlikte yürümek istemediğimi hatırlıyorum, bu yüzden gizlice etrafıma bakıyorum. Ve grubun önündeki patikadan aşağı doğru adım atarken sırtını gördüğümde rahatlıyorum.

Beckett'la aralarında ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama bunun onu korkutup kaçırmasına sevindim.

Çocuklar Beckett'ı soru yağmuruna tutarken ben de etrafımdaki güzelliği seyreliyorum.

Evet, hava soğuk ve uyku durumum perişan, ancak Büyük Açık Havanın cazibesini inkar etmek imkansız.

Hayat derin dondurucudan yeni yeni kurtulmaya başlıyor, çıplak ağaç dallarında minik tomurcuklar oluşuyor. Gür, koyu yeşil iğneleriyle övünen, yaprak dökmeyen güçlü ağaçlarla bir yan yana. Günün en güzel zamanı değil.

Kelimenin geleneksel anlamıyla yıl, ancak mevsimlerdeki değişimi vurgular. Yeni bir yaşam döngüsü. Yeniden denemek için bir şans. Yeni bir başlangıç.

Başka bir levhada duruyoruz ve bilgi kartını okuduktan sonra çocukların hepsi cevaplarını yazmak için acele ediyor.

Sessiz bir çıtırtı duyuyorum ve ardından bir nefes alıyorum, "Kalemim kırıldı!"

Benimkini vermek için çocuğa doğru ilerliyorum ama Beckett benden önce davranıyor.

Elini uzattı, "Bir bakayım."

Çocuk kalemi açık avucuna koyuyor. Kurşun ucunun kopmuş olduğunu görebiliyorum.

Beckett elini cebine atıyor ve ben başka bir kalem çıkarmasını bekliyorum. Ama eli kalemin boyunu kaplıyor ama çok kısa ve geniş görünüyor.

Bileğinin bir hareketiyle bir anda bir bıçak beliriyor ve yerine oturuyor.

Bu bir bıçak. Jackknife deniyor sanırım, ya da onun gibi bir şey.

Beckett'in bıçağıyla hızlı ve hassas vuruşlar yaparak kalemin kör ucunu tıraşlamasını büyük bir hayranlıkla izliyorum.

Başka tarafa bakamıyorum.

Tutuşu kontrollü, eli sapın etrafında esniyor. Dikkati hiç dağılmıyor. Ve duruşu hafif kambur, ceketinin kumaşını geniş sırtına sıkıca geriyor.

Saniyeler içinde kalemi bir noktaya kadar sivriltti. Ve ben eskisinden daha ağır nefes alıyorum.

Bölüm 11

Elouise

KALEM OLAYINDAN SONRA, öğle yemeği boyunca Beckett'tan uzak durmayı başardım. Rebecca muhtemelen saklandığım için bana kızacaktı ama Bob'la göz göze gelmekle meşguldü.

Nihayet, bütün gün boyunca ilk kez rahatlayabiliyorum.

Sessiz kızlar ve anneleriyle dolu bir masa buldum ve öğle yemeği için onlara katılmama memnuniyetle izin verdiler. Sohbeta katılmak yerine düşüncelerimle oturmama aldırış etmiyor gibiydiler.

Çifte bonus, öğle yemeği biterken, Beckett bizi bir sonraki etkinlik için gruplara ayırmak yerine, masa arkadaşlarımızla birlikte kalmamızı sağladı.

Bu yüzden, erkeklerden uzaklaşmanın heyecanıyla, kız grubumla birlikte basit ilk yardım tekniklerini öğreniyoruz. Sahte burkulmuş parmakları sarıyoruz. Kırık kemikler için iyi bir atel olabilecek çubuklar arıyoruz. Ve vahşi doğada bir yanığı tedavi etmenin en iyi yollarını öğreniyoruz.

Beckett soğukkanlılığını koruyarak gruplar arasında dolaşıyor - çabaları övüyor, tavsiyelerde bulunuyor ve külotları eritiyor.

Görevlerimize odaklanmaya çalışıyorum ama zihnimin Beckett'ın etrafında dönmesini engellemek çok zor.

Bütün bunları nereden öğrendi?

Mantarları nereden biliyordu? Şu anda nerede yaşıyor?

Geri mi döndü? Bu yüzden mi burada?

Son duyduğumda Windy City'de yaşıyordu ama genç kalbimin farklılıklarımızın gerçekliği karşısında ezildiği o talihsiz Noel partisinden sonra onu sormayı bıraktım.

Ve tabii ki birkaç yıl sonra Kahve Olayı meydana geldi. Maddie bu rezalete şahit oldu ama ben aileme bu konuda tek kelime bile etmedim.

Ve bir yıldan kısa bir süre sonra üniversiteye gittim.

Birkaç kez Beckett'ın adını Google'da aratmayı, MySpace'te onu bulmayı, Facebook'ta onu bulmayı düşündüm ama hep vazgeçtim. Bir şekilde öğrenir diye çok endişelendim. Ve ona arkadaşlık isteği gönderecek değildim.

Hatırladıkça içimden küçük bir homurtu geçiyor. Ne kadar aptalmışım. "Pardon, neydi o?" diye soruyor annelerden biri.

"Sadece öksürük." diye geçiştirdim.

Şüpheyle bakıyor ama Beckett'ın sesi dikkatini çekiyor. "Pekâlâ millet, bu son toplantı için bir araya geliyoruz-"

Keskin bir düdük sesi tüm kampı irkiltti.

Beckett yavaşça dönüp düdüğü hâlâ dudaklarında olan Bay Olson'a bakar.

"Teşekkürler," Beckett'ın sesi o kadar kuru ki tekrar homurdanmamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Sonunda ana kampa geri döndük ve görünüşe göre Beckett'ın bizim için planladığı bir şey daha var.

Herkes daha yakına kayıyor ve ben gizlice Adam'a göz kulak oluyorum, aramızda birkaç beden tutmaya dikkat ediyorum.

"Kısa boylular öne." Beckett bazı çocuklara öne geçmelerini işaret ediyor. "Size acil durum çantamda ne bulundurduğumu göstereceğim." Yumuşak kapaklı bir beslenme çantasına benzeyen fermuarlı bir paketi havaya kaldırıyor. "Nereye giderseniz gidin temel şeyler aynı olacaktır, ancak durumunuza bağlı olarak elinizde bulundurduklarınızı ayarlamak isteyebilirsiniz."

Beckett kiti açıp içinden bir şeyler çıkarırken çocukların hepsi daha da yaklaşıyor. Bu kadar sıradan bir şeyle bu kadar ilgilenmelerine şaşırdım ama

Ben de aksiyona daha yakın duruyorum. Muhtemelen sadece Beckett'tır. Manyetizması herkes üzerinde işe yarıyor olmalı, sadece bekar azgın kadınlar üzerinde değil.

Büyük bir kilitli poşet çıkaran Beckett, gruba hitaben, "Sıradaki gösteri için bir yardımcıya ihtiyacım olacak" der.

Gözlerimi kısıyorum ama çantayı beline indirdiği için içinde ne olduğunu göremiyorum.

"Bayan Hall."

Yanaklarım kızarıırken gözlerim onunkilerle buluşuyor. Tekrar.

Çantanın içinde ne olduğunu görmeye çalışıyordum ama muhtemelen onun aletine bakıyormuşum gibi görünüyordu.

"Evet?" Mırıldanıyorum.

"Buraya gel," bir süre beklerken gözleri gözlerimi tutuyor,

"lütfen." Vücudumda bir ürperti dolaşıyor.

Beckett Stoleman bana emir mi veriyor? Evet, lütfen.

"Geliyorum!" Sesleniyorum ve yemin ederim Rebecca'nın kahkahalara boğulduğunu duyuyorum.

Oturan çocukların arasından sıyrılarak Beckett'ın yanına ulaştığımda yüzümün domates gibi görünmemesi için dua ediyorum.

Beckett, "Gönüllü olduğunuz için teşekkürler," diye şaka yaparak bazı ebeveynleri güldürdü.

Cesaretimi toplayarak yanına yaklaştım ve ona en güzel gülümsememi verdim. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"İçimde bir his vardı," diye sırtıyor.

Ağır bir kol omuzlarıma dolanıyor ve kendimi onun tarafına doğru eğilmek yerine hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Bayan Hall size bir yırtığın nasıl tedavi edileceğini göstermeme yardım edecek." Çocuklar bakmaya devam edince, "Kesik" diye açıklıyor. Omzumdan tutarak beni kendisine doğru çevirdi. "Lütfen eşofmanınızın kolunu yukarı çeker misiniz?"

Beni bırakıyor, sonra sağ koluma dokunuyor.

"Oh, um, tamam." Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için kekeliyorum.

Güneş erken çıktı, günü ısıttı, ben de bir süre önce ceketimi çıkardım.

Bir dakika sonra gömleğimin iki kat kolunu dirseğime kadar kıvrımıştım.

"Mükemmel."

Beckett çantasına doğru eğiliyor ve küçük çocuklardan biri bir çığlık atıyor. "Onu kesecek!" Onu, Beckett'ın bıçağı kalem üzerinde kullandığına tanık olan çocuklardan biri olarak tanıyorum.

Beckett'ı iyi tanımıyor olabilirim ama kolumu kesip açmayacağından eminim.

Beckett elinde mor bir keçeli kalem tutuyor, "Söz veriyorum Bayan Hall'unuzu incitmeyeceğim." Diğer elini bana uzattı. "Güven bana."

Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğunu bilmiyorum ama avucumu onunkinin içine yerleştirirken cevap veriyorum. "Seviyorum."

Bu basit bir şey. Ve kolay bir itiraf. Ama bu anla ilgili bir şey büyük hissettiriyor. Bir ilk yardım gösterisinden daha büyük.
Yeni bir sayfa gibi.

Bölüm 12

Đcc³/4cĩĩ

Ah, kahretsin. Bunu yapmamalıydım.

Elouise'in elini elimde hissetmek beklediğimden çok daha fazlasıydı. Çok masum bir hareket. Dokunmak bile zor. Ama inanılmaz samimi hissettiriyor. Ön sevişme gibi.

Onun avuç içi benim daha büyük olan avuç içime karşı çok küçük görünüyor. Ve hiç düşünmeden parmaklarım onunkilere daha sıkı sarılıyor. Bilinçaltımdaki onu tüketme arzusu yüzeye çıkıyor ve kendini eyleme dönüştürüyor.

Yavaşça onu kendime doğru çekiyorum ve o da bir adım daha yaklaşıyor.

"Bunun gibi," diyorum ona, sesim kendi kulaklarıma daha derin geliyor.

Diğer elimi dirseğinin üzerine koyup sabit tutarken, elini tuttuğum yerden indirip dışa doğru çevirerek ön kolunu kampçılara gösteriyorum.

Her hareketimizi izleyen kampçıları kendime hatırlatıyorum.

Ama bir izleyicimiz olduğunu bilsem bile bakışlarımı Lou'nun yüzünden ayıramıyorum. Yanakları günün büyük bölümünde pembenin güzel bir tonundaydı ve bu çok sevimliydi.

Onunla ilgili bir şey var, bununla ilgili, ev gibi hissettiriyor.

Göğsüm genişliyor.

Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. On yıldan fazla. Ama onu gördüğüm an kim olduğunu anladım. Tıpkı çocukken bana aşık olduğunu bildiğim gibi.

Her zaman iyi bir kızdı, arkadaş canlısı ve nazikti. Onun küçük çocukluk aşkında bir kötülük görmedim. Çok şirindi. Ama o zamanlar aramızdaki yaş farkı, ona sadece bir çocuk olarak baktığım anlamına geliyordu. İkimiz de çok gençtik.

Ama şimdi? *Sikeyim*. Şimdi onun küçük, yumuşak bedenini omzuma atmak ve ona bu ormanda neler yapabileceğimi göstermek istiyorum.

Parmaklarım dirseğinin hemen altındaki sıcak tene değiyor ve kolunu saran hafif ürpertiye hissediyorum. Bu ürperti benim kolumdan yukarıya, göğsümden aşağıya doğru-

Kahretsin.

Dişlerimi sıkarak düşüncelerimi yara bakımına geri dönmeye zorluyorum, çünkü bir grup çocuğun önünde ereksiyon olmak, bu kadınla olan tüm şansımı öldürmenin kesin bir yoludur.

"Kıpırdamadan dur," diye emrediyorum ve o da dinliyor.

Kalemi ağzıma götürüyorum, kapağını ısıtırıp çekiyorum, sonra avucumun içine bırakıyorum. Bu hareket onun bakışlarını çekiyor ve dilim bir anlık dürtüyle alt dudağımda geziniyor.

Ayaklarının üzerinde kayıyor ve ben bir hırıltıyı yutuyorum.

Elouise'in çıplak koluna bakarken sesimi kalabalığa yansıtıyorum, "Büyük bir kesik simülasyonu yapacağım."

Kalemin soğuk ucunu tenine bastırarak, ön kolunun ortasından bileğine kadar parlak mor bir çizgi çiziyorum.

Çocuklardan biri komik bir şekilde nefes nefese kalıyor ve Elouise sırtıyor, "Hiç acımadı."

Bu çocuklarla arası çok iyi. Benden kaçtığı zamanlarda bile öğrencilerin yanındaydı. Belli ki onlara saygı duyuyor ve onlar da ona saygı duyuyor.

Ağzımın bir kenarında bir gülümseme beliriyor.

Elouise büyümüş olabilir ama kim olduğunu kaybetmedi. O hala o cömert, tatlı insan. Sadece artık kıvrımları, kızaran yanakları ve örtülü şımarıklığı var.

Ve lanet olsun, onu yalnız yakalamak istiyorum, bu yüzden onu soyuyorum ve dişlerimi sahip olduğu her yumuşak parçaya batırıyorum.

Odaklan Beckett!

Farklı ilk yardım malzemelerini çıkarıyorum, bir yaranın nasıl temizleneceğini ve sarılacağını gösteriyorum ve Boundary Waters'taki yaz anılarıma geri dönüyorum.

Chicago'daki üniversiteye gitmek için Minnesota'dan ayrıldığımda, yazlarımı Kanada sınırına kadar uzanan kendi eyaletimde kamp rehberi olarak çalışarak geçirmeyi beklemiyordum. Ama bir arkadaşımın bir arkadaşı vardı ve kendimi her Haziran ayında 9 saatlik bir yolculuk yaparken buldum.

İlk birkaç hafta, milyon dönümden fazla vahşi doğada nasıl gezinileceğini öğrenmek zordu. Elektrik yoktu. Akan su yok. Motor yok. Sadece bir kano, bir kürek ve bir çanta.

Ama çevreme nasıl hakim olacağımı çabucak öğrendim ve sonunda bunu sevdim.

Ben de devam ettim. Ve yılda bir kez, üç aylığına, yoğun şehir hayatından kaçıp yıldızların altında yaşadım.

Mezun olduğumda kuzeye gitmeyi bıraktım. İş ve hayat araya girdi ve çok geçmeden her şeyi unuttum.

Dışarıda olmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum. O temiz orman havasını içime çekmeyi ne kadar çok sevdiğimi. Burada, Minnesota'da olmayı ne kadar çok sevdiğimi.

Ve kahretsin, şimdi babama bir teşekkür borçluyum. Burada olmamın ilk sebebi o. Görünüşe göre, Darling İlkokulu Müdürü ile aynı bowling takımındaymış ve orijinal Hayatta Kalma Rehberi iptal edildiğinde, babam onun yerine beni gönüllü olarak almış.

Elouise'in "kesiğinin" etrafını sararken babama sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Çünkü o beni bu işe bulaştırmasaydı, onunla karşılaşacağımdan emin değilim. Ve Elouise'i kızartmak yeni favori hobim oldu.

Kolunu hafifçe sıkıyorum. "Kanamayı durdurduğumuza ve yarayı sardığımıza göre, onu hastaneye götürebilecek kadar durumu stabil."

"Şanslı günümdeyim." diyerek biraz gergin bir kahkaha atıyor.

"Sadece şanslı gününüz değil," diyerek sırtışıma gizliyorum ve ayaklarımın dibindeki Acil Durum Kiti'ni işaret ediyorum. "Buradaki herkes evine götürmek üzere bu Acil Durum Kitlerinden alacak," çocukların çoğu yara bandından çok daha havalı bir şey kazanmış gibi tezahürat yapıyor, "ama siz son güne kadar alamayacaksınız."

Bir deniz dolusu omuz yenilgiyle çöktü.

Açılışı hisseden Bay Olson düdüğünü hızlıca çalıyor ve herkesi bir sonraki adım için yönlendirmeye başlıyor. Benim işim bugünlük bitti, bu yüzden akşam yemeği planlarının üzerinden geçmesini dinlerken dikkatimin Elouise'e geri döndüğünü fark ediyorum.

Hâlâ bana yakın duruyor ve bir adım bile uzaklaşmamış olması içimi tuhaf bir başarı hissiyle dolduruyor. Sanki bir şey kazanmışım gibi.

Eli benimkine değiyor. "Um," diye fısıldıyor, "bunu üzerimden çıkarmak ister misin?"

Başım o kadar hızlı dönüyor ki onu ürkütüyorum. "Ne dedin sen?" diye soruyorum.

"Dedim ki, bunu çıkarmak ister misin..." ne söylediğinin farkına vararak gözleri açıldığında sözleri yarım kaldı.

Alevler içinde kalacakmış gibi görünüyor ama bunun yerine kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürüyor.

"Aman Tanrım," diye başını sallıyor ve sargılı kolunu kaldırıyor. "Yani bunları geri istiyor musun?"

Bu sefer sırtışımı saklamıyorum. "İyileşmek için yeterince zamanın olduğuna emin misin?"

Elouise gözlerini deviriyor ve aramızdaki utangaçlığın azaldığını hissedebiliyorum. Ama bu bariyerin düşmesi aramızdaki gerilimi daha da canlı hale getiriyor.

Ona dokunduğumda ne olacağını görmek için uzanmak istiyorum, bu yüzden tam olarak yaptığım şey bu.

Bölüm 13

Elouise

BECKETT'İN ELLERİ bileğimi sarıyor ve sanki canlı bir tel gibi.

Beni sarmak için aynı şeyi yapmasının üzerinden sadece birkaç dakika geçti ama birdenbire bu özel bir anmış gibi hissettirdi.

Belki de beni soyuyormuş gibi hissettirdiği içindir. Ya da belki de herkesin Bay Olson'a bakmak için arkasını dönmüş olması ve artık daha önce sahip olduğumuz izleyici kitlesine sahip olmamamızdır.

Gözlerimi indirip uzun parmaklarının kolumun üzerinde dans edişini izliyorum. Beckett hızlı hareket etmiyor, sadece hassas davranıyor. Ustaca.

Tecrübesi ortada ve başka hangi konularda tecrübeli olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Eminim bana nasıl dokunacağını biliyordur. Beni nasıl boşaltacağını. Yani parmakları çok uzun.

Ciğerlerim doluyor, aniden havaya hasret kalıyorum.

Tanrım, biriyle yatmam lazım!

Beckett ilk yardım gösterisi yapıyor ve ben de onun bacağını becermeme ramak kaldı.

Bir şey söyle, Lou. Herhangi bir şey.

"Yani..."

Lanet olsun, bunu iyice düşünmeliydim.

"Yani?" diye yankılanıyor, hâlâ uzun Ace Bandajını çözüyor.

"Yaban hayatı, ha?"

"Evet, vahşi doğa şeyleri." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ama başımı kaldıracak kadar cesur değilim.

Dudaklarımı ıslattım, "Sonunda yapacağını düşündüğüm şey tam olarak bu değildi."

Doğrudan merkezime giden ve bacaklarımı birbirine kenetlememe n e d e n olan alçak bir uğultu çıkarıyor.

"Sonunda ne yapacağımı düşünüyordun, Elouise?" Sözleri alçak sesle ve bana ismimle seslenirken omurgamda bir titreme daha oluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım okula iş için gittiğini sanıyordum. Ya da onun gibi bir şey."

"Ben yaptım."

Gözlerim yukarı bakıyor ve Becketts ile kilitleniyor. Çok yakınımda. Birkaç santim uzakta. "Oh."

Harika cevap, Lou.

Gözlerinin kenarları geriliyor ve ağzına bakmadan gülümsemesini hissetmemi sağlıyor. "Yazlarımı Boundary Waters'da çalışarak geçirdim."

Gözlerim açıldı. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Kaşlarını kaldırdı, "Öyle mi?"

"Yani, evet." Omuz silkiyorum. "Tüm bu saçmalıkları - şey, şeyleri - orada öğrenmen mantıklı. Ve sonra hala *işle ilgili işlerini yapabilirsin*." Son iki kelimedeki elimi sallıyorum çünkü "iş" in ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum.

"Peki ya sen? Biz çocukken öğretmen olmak istediğini hatırlıyor gibiyim." Parmakları çıplak tenime değiyor ve aramızdaki son katmanı da çözerken nefesim kesiliyor. "Hep bir ilkokulda çalışmayı mı planlıyordun?"

Bunu hatırlıyor mu?

Başım titrek bir şekilde sallanıyor. "Hemen hemen her zaman. Birkaç kez hangi sınıfa geçeceğime karar veremedim ama seçimimden memnunum."

"Peki neden?"

"Şey... 4th sınıf öğrencileri talimatları takip edecek ve bağımsız çalışacak kadar büyüktür. Ama hala bıkkın küçük pislikler olmayacak kadar da gençler." Duraksıyorum, "Çoğunlukla."

Beckett'tan yüksek sesli, derin bir kahkaha patlıyor ve bu ıslak rüyaların yapıldığı ses. Ama aynı zamanda o kadar beklenmedik ki irkiliyorum. Hareket dengemi bozuyor ve kendimi ulaşabileceğim tek şeye sabitlemek için boştaki elimle uzanıyorum. Beckett.

Elim vücuduna yaslanmış, sıkıca karnına dayanmış durumda. Kot pantolonunun üstünden sadece birkaç santim yukarıda.

Dokunuşumla kasları sıkılaşıyor.

Ohmygod. Ohmyfuckinngod, o kaya gibi sağlam.

Kahkahası kesiliyor ve gözlerindeki bakışla ne yapacağımı bilemiyorum. Ama başka tarafa bakamıyorum. İkimiz de bu durağanlıkta sıkışıp kaldık.

Etrafımızda bir durgunluk hissedince yavaşça başımı çeviriyorum ve tüm kampçı kalabalığının bize baktığını görüyorum. Bize. Beckett'ın kahkahası görünüşe göre duyan herkesin dikkatini çekmişti.

Elimi Beckett'ın karnından geri çekiyorum ama hâlâ diğer bileğimi tutuyor ve bırakmıyor.

Beni tutuşu bir kalp atışı kadar sıkılaşıyor, sonra gevşeyip yavaşça bırakıyor.

Tiz bir ıslık beni tekrar zıplattı.

"Yemek vakti!" Bay Olson gruba hitap ediyor ve bize doğru dar bir bakış fırlatıyor.

Sanırım Beckett'ın "o pisliğe düdüğünü yedirmek" hakkında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama emin olamıyorum çünkü çoktan kamp alanına doğru kaçmaya başlamıştım. Çadırımda birkaç dakika yalnız kalmak için çaresizim. Kendimi toparlamak için, birini ovmak için değil. Kesinlikle olmaz.

Bölüm 14

Đcc³/4cĩĩ

"SONRA YELLOWSTONE NEHRI'NI GEÇTİK..."

Dinliyormuş gibi başımı sallıyorum ama dinlemiyorum.

Bu sikik neden avlandığı yerleri umursadığımı sanıyor anlamıyorum. Balık tutmayı biliyorum diye 45 dakika boyunca bundan bahsetmek istemiyorum. Ya da hiç.

Diğer babalardan biri, "Bunu birkaç yıl önce yapmıştık," diye araya giriyor. Bu konuşma için burada olmama gerek yok. Hiç ilgi göstermedim ama yine de konuşmaya devam ediyorlar. Yemeğimin son lokmasını da ağzıma tıktırıp onları görmezden gelmeye devam ediyorum. Ama en azından burada oturmak bana Elouise'i izlemek için bir bahane veriyor. Ateş çukurunun alevleri aramızda dans ediyor, umarım onun bana bakışını bozar, böylece tam bir sapık gibi görünmem

Bakıyorum.

Herkes şişte sosisleriyle toplandığından beri Bayan Hall'un etrafı öğrencilerle çevrili. Sınıfında olmayan çocukların bile onun etrafında olmaktan hoşlandıkları açık ve çocuklar iyi bir karakter yargıcı olduklarından, onun hatırladığım gibi iyi bir insan olduğundan daha da eminim.

"Değil mi?" Solumdaki adam omzuma vuruyor.

Neden bahsettiğini biliyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. "Beckett, senin tercih ettiğin yol nedir?" diye soruyor başka bir baba. *Ah, lanet olsun.*

Sıkıcı sohbetinize zerre kadar dikkat etmediğimi söylemenin kibar yolu.

Kadınısı bir bağırış beni cevap vermekten kurtardı ve hep birlikte sese doğru döndük.

Eğlenerek, Elouise'in şenlik ateşinden geri atlayışını izliyorum, şişinin ucundaki sosisli tamamen alevler içinde.

"Olamaz! Oh hayır!" Ateşi üfleyerek söndürmeye çalışıyor ama kızartma çubuğu çok uzun ve yüzüne yeterince yaklaştıramıyor. O kadar ateşi söndürebileceğinden değil. "Kahretsin!" diye bağıyor ve çocukları güldürüyor. "Yani, bok!" diye düzeltiyor kendini.

Oturduğum yerden kalkmaya başlıyorum ve iki yanımdaki babalar da aynı anda kalkmak için hareketleniyorlar. Ellerimi omuzlarına koyuyorum, onları oturur halde tutarken kendimi yukarı itiyorum, "Ben hallederim."

"Bok! Bok!" Elouise'in sloganları giderek daha çılgınca bir hal alıyor, sosisli sandviç hala yaydığı ateşle açıkça ölüme mahkum.

Ben çukurun etrafında dolanırken, o da alevli sosisleri sallamaya başladı. Muhtemelen rüzgârın yardımcı olacağını umuyordu ama olmadı. Bunun yerine, olabildiğince uzun süre dayanmış olan sosisli çubuktan kurtuluyor. Havada süzülürken sosisliden alevler ve yanmış et parçaları uçuşur. Bazıları çocuklardan, çoğu Elouise'den gelen bir bağırış kakofonisi var ve hepimiz zavallı sosisin daha önce topladığım ve yan tarafa yığdığım küçük çubuklar ve kuru yosun yığınının inişini izliyoruz. Bu benim "ateş başlatıcı" yığının ve işini iyi yapıyor.

Bir vınlamayla, yığın tutuşur.

Bu sefer Elouise küfrederek geçiyor ve bir çığlık atıyor.

Neredeyse gülmeye başlayacaktım, ama sonra etrafta zıplamaya başladı.

Elouise hoplayıp zıplıyor, göğüsleri zıplıyor ve ben artık yangın olmasını umursamıyorum. *Ne yangını?* Memeler. Tek gördüğüm memeler.

Eşofmanının fermuarı açık, gömleğinin ince malzemesi yaptığı her küçük sıçrayışta oluşan sallantıyı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

O sallanmayı yeniden yaratmak istiyorum, sikimi içine sokarak-

Elouise bir çığlık daha atıyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum.

Ona doğru yürümeye devam ederken, onun etrafta zıpladığını fark eden tek erkeğin ben olmadığımı görüyorum. Orospu çocuğu Adam'ın dili adeta yerde. Bay Whistle da kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Lou!" Adını kastettiğimden daha güçlü bir şekilde söylüyorum ama bu diğer adamların da dikkatini çekmek için işe yarıyor.

Ses tonumdan rahatsız olmuş gibi davranmıyor, onun yerine küçük ateş yığınının uzaklaşıyor ve ellerini göğsünün önünde kavuşturuyor. "Beckett! Tanrım... Lütfen!"

Bir iniltiyi bastırıyorum.

Bu cümleyi de onun tatlı bedenine gömüldüğümde duymak istediğim şeyler listesine ekle.

"Seni yakaladım." Sesim hırıltı gibi çıkıyor.

Yakınlarda bıraktığım küreği kaparak küçük ateş yığınını topluyorum ve sabit ellerle birkaç adımda şenlik ateşine doğru hızla ilerliyorum. Dallar kül olurken küçük bir parlama oluyor ama büyük ateş olduğu gibi devam ediyor.

Kamp alanında bir alkış tufanı koptu ve ben de kalabalığa küçük bir selam vererek "Bu küçük hatırlatma için teşekkürler, yarın yangın güvenliği konusunu ele alacağız" diye espri yaptım.

Herkes ateşli kesintiden önce ne yapıyorsa ona geri dönmeden önce biraz gülüşme olur.

"Teşekkür ederim," Elouise'in sesi utanç doluydu, bu yüzden arkamı döndüğümde yanaklarını pembenin parlak bir tonunda bulduğumda şaşırmadım.

"Merak etme Smoky, seninle ilgileneceğim."

Titrek ateş ışığında söylemek zor, ama nabzının boğazında atladığını gördüğüme yemin edebilirim.

Aynen öyle Babe. Nasıl istersen seninle ilgileneceğim.

Bölüm 15

Elouise

BİR ELİMİ AĞZIMIN ÜZERİNDE TUTARAK öksürüğümü bastırmaya çalışıyorum.

Neden votka getirdim ki? Bir şişe şarap getirmeliydim. Ya da birkaç kutu sert elma şarabı. Ya da düz votka dışında herhangi bir şey. Ama valizimi hazırlarken en kompakt ve dikkat çekmeyen seçenek bu gibi görünüyordu.

Burnumu tıkıyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Yudumlama. Yudumla."

Rebecca'nın sesi beni o kadar korkutuyor ki, ağızımdaki lokmanın yarısını i ç i m e çekiyorum.

"Tanrım, kadın!" Öksürdüm. "Ne oluyor be?"

Gülüyor ve sürünerek oturduğum yere geliyor, "Ver bana."

Şişeyi ona uzatıyorum ve bir profesyonel gibi berrak sıvıdan bir yudum almasını izliyorum.

"Teşekkürler," diye geri uzatıyor.

"Rica ederim," diyerek kapağını tekrar kapatıyorum ve çantama koyuyorum. "Bob'un hareketlerinden bıktın mı?"

Rebecca başını sallar, "Henüz değil. Sadece battaniyelerimi almaya geldim. Dün gece içerisi buz gibiydi."

"Eminim," diye homurdandım.

Battaniyeleri kollarının arasında toplarken bana bakıyor ve hoşnutsuzluğumu anlıyor. "Burada iyi misin? Kalmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır." Ona el salladım. "Ben iyiyim." "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diye başımı sallıyorum. "Sadece bir gün oldu ve uyumaya hazırım." Sırıttıyor, "30 dakika içinde uyumaya hazır olacağım."

Burnumu kırıştırdım, "Ew."

Rebecca güler ve dışarı çıkar. "Ne derler bilirsin... Eğer çadır sallanıyorsa..."

"Tanrım, çık dışarı!" Ona fırlatacak bir şey arıyorum ama ben bir şey bulamadan o çadırın fermuarını kapatıyor.

Etrafıma sessizlik çökerken, soğuk da çöküyor.

İçinde votka olan çantaya bakıyorum ve bu gece donarak öldüğümde bunu hissetmemek için ne kadar votkaya ihtiyacım olacağını merak ediyorum. Ama hayatta kalma şansım varsa, kalkıp işemek zorunda kalacak kadar çok içmek istemiyorum.

Yapacak bir şey kalmadığı için uzanıp feneri kapatıyorum ve karanlığın üzerime çökmesine izin veriyorum.

Uykuya en son dalanın ben olmadığımı biliyorum ama çadırlar arasındaki boşluk bir ses tamponu görevi görüyor olmalı çünkü ürkütücü sessizlik bana bu ormanda yapayalnızmışım gibi hissettiriyor.

Birkaç dakika rahat etmeye çalıştıktan sonra sonunda yenilgiyi kabul edip tekrar oturuyorum.

Bu sabah normal uyku tişörtümü havlu olarak kullanmak zorunda kaldığım için, uyumak için sadece ince atletimle kaldım. Bu yüzden ısınmak için üzerime sweatshirt giymeyi düşündüm ama ne kadar denesem de rahat edemeyecek kadar kısıtlanmış hissediyorum. Buna küçük boyutlu uyku tulumunu da ekleyince çığlık atarak uyumaya hazırım.

Çok az mücadele ederek sweatshirt'ü çıkardım, atletimi düzelttim ve uyku tulumuma geri döndüm. Sonra kendimi bir dahi gibi hissederek sweatshirt'ü uyku tulumumun üzerine mini bir battaniye gibi seriyorum.

İşte. Daha iyi.

Sessizlik bana cevap veriyor.

Uyu Lou.

Gözlerim açık, çadırın tavanına bakıyorum.

Uyumak. Uyumak istiyorsun.

Hala açık. Hala bakıyorum.

Hadi ama Lou. Seni yakalayacak bir şey yok.

Neredeyse kendime gülecektim.

Tabii ki hiçbir şey beni yakalayamayacak. Bu bir korku filmi değil. Ya da herhangi bir film. Sadece ben varım, yalnızım ama etrafımda onlarca insan var.

Uyu, Lou.

Sonunda gözlerimi kapatmaya zorluyordum ki yumuşak bir ses onları tekrar açtırdı.

Neydi o?

Ses tekrar geliyor ve bu sefer çok net. Bu bir fermuar. Benim fermuarım!

Biri çadırımı açıyor!

Ayağa fırladım ve fenere ulaşmak için çabaladım.

"Rebecca?" Parmaklarım ışığın dibine değerken fısıldıyorum. "Sen misin o?"

Cevap vermiyor.

Parmaklarım titriyor ve kendime bunun korkudan değil soğuktan olduğunu söylüyorum. Sonunda doğru düğmeyi buluyorum ve basıyorum.

Işık mekanı aydınlatır.

Ani değişim karşısında gözlerimi kırıştıyorum ve parlak mavi *erkek* gözlerinin bana baktığını görüyorum.

Rebecca değil.

Çıglık atmak için nefesimi tutuyorum.

Ckapt'ca 1W

Đcc³/₄cĩĩ

Ağırlığımı kaydırarak ayaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum ve arkamdaki ağaca yaslanıyorum. Ateş sönmüş ve ağaçlar ay ışığının çoğunu süzdüğü için gölgelerle örtülüym. Gecenin içinde sadece başka bir şekil.

Saklanmaya çalışmıyorum; sadece yoldan uzak durmaya çalışıyorum. Henüz herkes uyumadı. Ve bu olana kadar, ben burada olacağım. İzliyor olacağım.

Neden bu kadar huzursuz hissettiğimi bilmiyorum. Bu kamp yeri dansını daha önce yüzlerce kez yaptım. Sorun yeni yer ya da yeni insanlar değil. Eğer kendime karşı dürüst olursam, sorun o.

Elouise Hall.

Onu gördüğümde ne olmasını bekliyordum bilmiyorum ama bu kalın cinsel gerilim tabakası değildi. Ve sadece bir öğleden sonra tüm savunmalarımı aşmayı başardı. Şimdi Elouise'den *başka bir şey* düşünemiyorum.

Eve bir kadın bulmak için gelmedim. Ama hayat bana bir şey öğrettiyse, o da evrenin ne planladığınızı umursamadığıdır.

Gözlerim çadır denizinde geziniyor.

Kendime tüm kampı kolladığımı söyleyip duruyorum ama bu bir yalan. Ben ona bakıyorum.

Rebecca'nın ortak çadırlarına girip çıkmasını izledim. Elouise'in gölgelerinin ince duvarda dans ettiğini gördüm. Onun feneri kapattığını gördüm. Ve teker teker diğer çadırların da karanlığa gömülmesini izledim.

Ama yine de kalıyorum. Bekliyorum. Her şeyin yolunda olduğuna dair kendimi rahatlatmaya ihtiyacım var.

Birkaç adım ötede bir dal çatırdıyor.

Tepki vermiyorum. Dinginlik ve sessizlik beni görünmez kılıyor.

Ormandan bir ceset çıkıyor, yavaşça yürüyor, kafası bir o yana bir bu yana dönüyor. Kötü bir davranış sayılmaz ama normal de sayılmaz.

Bedenimi olduğum yerde tutarak, gözlerim figürü takip ediyor. Karanlık, o kişinin kim olduğunu görmemi imkânsız kılıyor. Ama Elouise'in çadırına doğru döndüklerinde daha dik duruyorum.

Elouise'ime yaklaşıyorlar ve ben ağaçtan uzaklaşıyorum. Bu kişi her kimse, onunla bir konuşma yapacağım. Ay ışığı bulutların arasından süzülerek yüzlerini aydınlatıyor.

Bu hıyar.

Orospu çocuğu durup tam çadırının önünde çömeliyor ve ben de adımlarımı uzatıyorum.

Bu lanet olası ölü piç.

Ona ulaştığımda çadırın kapağını açmış ve vücudunun yarısını kızımın çadırına sokmuştu.

Eğilip ayak bileklerini kavradım ve tek bir sert hareketle onu geriye doğru çektim.

Ağırlığı ellerinden çekilince direnç azalıyor ve yüzünün dolu toprağa çarpişının tatmin edici gümbürtüsünü duyuyorum.

Bölüm 17

Elouise

CİĞERLERİM bir çığlık atamadan, davetsiz misafirim geriye doğru sarsılıyor. Yüzü yere çarpmadan önce kolları bir anlığına tutunuyor.

Korku ığlığım şaşkınlık ciyaklamasına dönüşüyor ve ellerim kalbime bastırmak için havalanıyor.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da ne diyeceğimi. Ama ben karar veremeden tüm vücudu kayboluyor, açıklıktan geriye doğru çekiliyor.

Ağzım açılıp kapanıyor.

Ne haltlar dönüyor?!

Çadırımın dışında bir ayak sesi ıtırıyor ve sonra başka bir yüz açıklığı dolduruyor.

Beckett'ın gözleri vücudumda gezinmeden önce benimkilerle buluşuyor. "Bir dakika."

Sonra da gitti.

Bölüm 18

Đcc³/₄cĩĩ

Adam'ı gömleğinin arkasından tutup yerden kaldırıyorum. Ceketinin yakası boğazını sıkıca kavıyor ve çıkardığı hafif öğürme sesinden zevk alıyorum.

Bacaklarını kırmak istiyorum.

Ayaklarını tekrar altına aldığıında, bırakıyorum.

Kollarını koparmak istiyorum.

Elleri burnunu tutmak için uzanırken bir an tökezliyor.

Kanıyor ama kırık gibi görünmüyor. Daha da acısı.

Bu adamı bitirmek istiyorum ama yapamam. Burada olmaz.

"Kusura bakma dostum," diyorum ona hiç de üzgün görünmeyen bir ses tonuyla. "Sapık olabileceğini düşündüm." Sırtına bir tokat attım. Sertçe.

"Arkanı dönmüş olmalısın. Çadırın şurada."

Onu ittiğimde sendeleyerek uzaklaşıyor.

"Evet, üzgünüm," gözlerimin içine bakmıyor, "Geri döndüm."

Başka bir şey söylemeden aceleyle uzaklaştı.

Ellerim yumruk oldu.

O pislik kaybolmamıştı ve o pis ellerini Elouise'in üzerine koyduğunu düşündükçe vücudumdan korumacı bir his fişkırıyordu. Eğer bu kamp çocuklarla dolu olmasaydı, onun kafasını koparırdım.

"Beckett?" Elouise'in fısıltısı ciğerlerime hava dolduruyor. Çömelip çadırına bakıyorum.

İlk bakışım yeterli değildi. Elouise ayağa kalkmış, yanakları kızarmış, saçları dökülmüş, ince, neredeyse şeffaf gömleğinin içinde göğüsleri sergileniyordu.

Adam'ın gözlerini oymalıydım.

Lanet olsun, çok güzel. Her santimi. Ve... Meme uçlarını görebiliyorum. Mükemmel meme uçları kumaşın üzerinde zorlanıyor, dikkat çekmek için yalvarıyor.

Kollarını göğsünün üzerinden geçirirken kolları görüşümü engelliyor ve bakışlarımı göğsünden ayırıp onun geri kalanına çeviriyorum. Vücudunu bir ürperti kaplıyor ve tenini kaplayan küçük diken diken tüyleri görüyorum.

Titriyorum.

Önümdeki manzaranın tamamına bakıyorum. Dondurucu hava. Atlet. Meme uçları soğuktan uyuşmuş. Ve çok küçük, cehennem gibi eski bir uyku tulumu.

Başımı eğiyorum, sanki bu gördüklerimi anlamama yardımcı olacakmış gibi. "Bu..." Elouise'in gözlerimle buluşmasını bekleyerek kaşlarımı kaldırıyorum, "Bu kardeşinin eski Turtles uyku tulumu mu?"

Ckapt'ca 17

Elouise

Beckett çadırımdan çıkmadan önce başımı sallayarak cevap verecek zamanım oluyor. Hızlı bir hareketle fermuarı kapattı ve gitti.

Aynen böyle.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp bir inilti çıkardım. Hangisi daha kötü, utanç mı, mahcubiyet mi? Utanç olmalı, değil mi? Hissettiğim şey bu olmalı.

Bu gece ne oluyor böyle?!

İlk olarak, Ürkütücü Baba Adam çadırıma daldı. Beckett'ın ona ne dediğini duydum ama bu bir saçmalık olmalı. Değil mi? Kimse bir çadırı diğeriyle karıştırmaz. Ayıkken değil.

Kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor ve votka dolu çantama ters ters bakıyorum.

Kollarımı şımarık meme uçlarımin üzerinde kavuşturarak sessizce küçük içki şişesine lanet ediyorum.

Beni sıcak tutman gerekmiyor muydu?!

Kollarımı kaldırıp aşağıya bakıyorum ve mevcut durumumu teyit ediyorum.

Evet. Beckett'ın kalçaları tam ekrandaydı.

İşin iyi tarafı, Beckett'ın Adam'ı neredeyse çıplak olan göğüslerimi görmeden önce durdurmuş olması. Beckett'ın kendisi farklı bir hikaye. İki kere baktı. Ve bakma konusunda kurnaz bile değildi.

Ama sonra çekip gitti ve onu neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim, meme uçlarım mı yoksa uyku tulumum mu?

Çadırın fermuarı tekrar yukarı doğru çekilmeye başlıyor, ama Beckett'ın sesi ben korkmaya vakit bulamadan kumaşın arasından süzülüyor: "Benim."

"İçeri gel." Neden döndüğünden emin olmadan mırıldandım.

Kapağı açtığımda Beckett'ı görmeyi bekliyorum ama onun yerine içeriye bir yığın battaniye atılıyor.

"Uh..."

Neler oluyor?

Beckett sorulmamış sorumu duymazdan gelerek açıklıktan içeri adım atıyor ve çadırın fermuarını arkasından kapatarak botlarını dışarıda bırakıyor.

Alçak alanda kambur duruyor ve benim bu yeni ve tuhaf gelişme hakkında söyleyebileceğim hiçbir akıllıca şey yok.

Beckett uyku tulumumun alt köşesini tutuyor. "Dışarı." "Ne?"

Tekrar çekiştiriyor, "Bu bok çuvalından çıkmalısın, Smoky."

Dumanlı.

Bana bir lakap taktığı gerçeğini fazla düşünmeyi reddediyorum.

"Elouise," bakışı saf bir kızgınlık, "dışarı."

Battaniye yığınının bakarak, her ne planladıysa şu anki durumumdan çok daha sıcak olacağını düşündüm ve fermuarımı açıp yuvarlandım. Fermuarımın sihirli bir şekilde tekrar çalıştığını düşünmek sadece bir saniyemi alıyor.

Birbirimizin etrafında manevralar yaparak köşeye çekiliyorum ve Beckett'ın gerçek bir yatak oluşturmamasını hayranlıkla izliyorum. Ne tür bir sihirli kamp mağazasından alışveriş yaptığını bilmiyorum ama göz açıp kapayıncaya kadar düzden iki inç kalınlığa ulaşan büyük bir pedi var. Daha sonra yatağı daha da yumuşatmak için getirdiğim battaniyelerden birkaçını katlıyor. Sonra birkaç hızlı fermuarla iki büyük uyku tulumunu birleştirerek dev bir uyku tulumu haline getiriyor ve bir tarafı açık bırakıyor - tahminen kolay giriş için. Ve son olarak, iki kalın yün battaniyeyi tüm yığının üzerine serdi.

Şu anda titriyorum ve cennet gibi görünüyor.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanan Beckett açık köşeyi kaldırdı.

"İçeri gir."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan, onun yanından geçip görkemli kozaya girerken göğüslerim sallanmıyormuş gibi yapıyorum.

Birkaç ayarlamadan sonra yüzüm ona dönük olarak yan yatıyorum, kapalı taraflar sırtımda ve ayaklarımda. Kaslarım hemen gevşemeye başlıyor, şimdiden yüz kat daha sıcak hissediyorum.

"Teşekkürler..." Beckett çömelip pantolonunu çıkarmaya başlayınca sözlerim yarım kalıyor.

Tatlı sürtük kampı rüyaları, bu gerçekten oluyor mu?! "Ne yapıyorsun?" Sesimi bir oktav yükselterek soruyorum. "Kot pantolonla uyuyamam, bebeğim."

Bebeğim?

Bunu silkeleyip atıyorum.

"Ama... yani... yapamazsın..."

Kot pantolonunu kalçalarına doğru itiyor ve beynimdeki tüm sinapslar tekliyor.

Kalın, kaslı, kıllı erkek kalçaları. Aman Tanrım. Mükemmeller. Kalp krizimi görmezden gelerek kot pantolonunu sonuna kadar itiyor, Ve... *Tanrım... Onun... Tanrım, bunu gördüğüme inanamıyorum!* Aleti koyu kırmızı boxer külotunun ön kısmına baskı yapıyor ve mükemmel bir hat oluşturuyor.

O sert değil. Tam olarak değil. Ama orada. Tam orada. Ve... büyük. Büyük ve kalın ve ilgi için yalvarıyor.

Boğazını temizlerken çıkardığı ses yanaklarımın alev almasına neden oluyor. Yuvarlanarak yüzümü yastığıma gömüyorum.

Beckett az önce beni onun aletine bakarken yakaladı.

O küçük yatağa tırmanırken yastıklı ped altımda kayıyor.

Yatağımız.

Bu gerçekten oluyor mu?

Battaniyelerin üzerini örttüğünden emin olana kadar bekliyorum; yanıma dönüyorum ve ona bakmak için bir gözümü açıyorum, "Demek burada uyuyorsun?"

Beckett sırt üstü yatıyor ve başını çevirip bana bakıyor: "Ya burada ya da çadırımın çıplak zemininde." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, "Senin için sorun olur mu Lou?"

Çocukluk lakabımı kullandığında göğsüm genişliyor. Sadece ailem ve yakın arkadaşlarım bana hâlâ böyle seslenir.

"Benim için sorun yok."

"Hiçbir şey olmayacak." diye bakıp duruyor.

İfadesi kulağa gerçekten başka bir şeymiş gibi geliyor ve güven verici olması gerekiyor ama yine de acıtıyor. Sadece birazcık.

Kabul etmeye çalışıyorum, "Asla yapmayacağını biliyorum..." "Hiç yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor.

Yutkunmak ve başka tarafa bakmak zorundayım, kendimi onun daha önce yaptığı şeyleri düşünmemeye zorluyorum.

"Ben sadece... Yani, benimle değil."

"Hayır. Seninle hiç birlikte olmadım," sesi alçak. Derinden.

Burası sıcak mı? Bir şey mi tuttu? Külotumdan başka?

"Elouise."

"Öyle mi?" Bakışlarımı tekrar onunkilerle
buluşturmak için kaldırıyorum. "Git uyu."
Gözlerimi kapatıyorum, "Tamam."
Beckett'ın kıkırdaması karşısında gözlerimi açmıyorum.
Hareket ettiğini hissettiğimde gözlerimi açmıyorum.
Vücudunun sıcaklığını bedenimde hissettiğimde gözlerimi bile
açmıyorum.
Ve bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni sıkıca yanına çektiğinde
kesinlikle gözlerimi açmıyorum.
Bedenim sanki ilk kez bu kadar yakın olmuyormuşuz gibi onunkine
doğru hareket ediyor.
Sanki bütün sinir uçlarım yanmıyormuş gibi nefes alışım yavaşlıyor.
Başım sanki her gece orada yatıyormuş gibi omzundaki o mükemmel
noktaya yerleşiyor.
Fenerin tıktırtısını duyana kadar gözlerim açılmıyor. Sadece karanlık
çadırı doldurduğunda gözlerimi açıyorum. Sadece bunun gerçek olduğundan
emin olmak için.

Bölüm 20

Đcc³/4cĩĩ

TARTIŞMASINI BEKLIYORUM. Aramızdaki bu çekime direnmesini. Ama tek kelime etmeden yanımda eriyor.

Gerginlik yok.

Gariplik yok.

Sadece... rahatlık.

Elouise'le geçirdiğim her an bana evimdeymişim gibi hissettiriyor. Şaşırmam gerektiğini hissediyorum ama *aramızda* mantıklı bir şeyler var.

Vücudu bana karşı daha da yumuşuyor ve nefes alış veriş değişiyor. Ve aynen böyle, kollarımda uyuyor.

Bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini merak ederek çadırın tavanına bakıyorum. Geçen hafta Darling Gölü'ne döndüğümde gerçekten bir planım yoktu. Ama şimdi... lanet olsun, şimdi beynimle mi yoksa aletimle mi düşündüğümü anlayamıyorum. Elouise'in küçük tatlı amcığına gömülmek istediğim için mi geleceğimle ilgili kararları aceleyle veriyorum?

Parmaklarım üst kolunun yumuşak derisi etrafında geriliyor ve sikim sertleşiyor.

Yer değiştiriyorum. Azgın bir ereksiyonla uyuyamam. Elouise'in yanında yatarken de mastürbasyon yapamam.

Seksi olmayan şeyler

düşün. Zehirli

sarmaşık döküntüleri.

Ayı saldırıları.

İlk Yardım Teknikleri.

Elouise.

Parmaklarım onun yumuşak tenine sürtünüyor.

Benden "çıkarmamı" istedi.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum karanlığa doğru, Küçük Beckett uyku tulumunu delmeye çalışırken.

En son ne zaman bu kadar tahrik olmuşum? Birkaç masum dokunuş ve bakışla bu kadar sertleştiğim? Sarılmaktan mı?

Muhtemelen ergenlik çağındayken. Neredeyse gülecektim, kollarımdaki küçük fingerdek beni bu hale getirdi. Hormonlu bir ergen.

Uydurma.

Onu daha da yakına çekiyorum.

Bu her neyse, daha işim bitmedi.

Bölüm 21

Elouise

"YANI..." Rebecca benimle birlikte adım atarken kelimeyi uzatıyor.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ve daha bir soru bile sormadı. "Ee, ne oldu?" Ne olacağını bildiğim halde aptalı oynuyorum.

"Omuzunu omzuma çarptı," dedi, "çok erken uyandım ve işemem gerekiyordu."

"Bu biraz TMI."

Beni görmezden geliyor, "Bob'un çadırına geri dönerken, birinin senin çadırından sürünerek çıktığını gördüm." Dramatik olmak için durakladı. "Ama o sen değildin."

Dudağımı ısırdım.

Bu Beckett'ın ne zaman gittiği sorusunu cevaplıyor. Tek bildiğim ölü gibi uyuduğum ve sonra yalnız ama şaşırtıcı derecede sıcak uyandığım. Ve bu son gerçeği pahalı uyku tulumlarına mı, Beckett'ın vücut ısısına mı yoksa onun orada olduğunu bildiğim için bütün gece kanımın cızırdamasına mı bağlamam gerektiğinden emin değilim.

Doğru. Lanet olsun. İşte.

"Hadi ama!" Rebecca bana tıslıyor, "bana detayları vermelisin!" Kimsenin bizi duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "Bu adam o kadar seksi ki gözlerimi acıtıyor. Lütfen bana aletin de aynı derecede güzel olduğunu söyle."

İçimden dökülen kahrkahayı durduramıyorum. Sadece dış hatlarını görmüş olmama rağmen suçluluk ve utançla doluydu.

Rebecca inliyor, "Öyle, değil mi?"

Başımı sallıyorum, "Bilmiyorum." Onu engellemek için elimi kaldırıyorum, "Seks yapmadık," bu sefer etrafıma bakıyorum, "seks yaptık." Son iki kelime bir

Fısıltı.

Bay Çok Ateşli'nin önderlik ettiği bir yürüyüşün ortasındayız ama neyse ki herkes kendi sohbetinde kaybolmuş görünüyor.

Aynı lanet gömleği havlu olarak kullandığım bir başka üzücü duş deneyiminden sonra kahvemi çadıma götürdüm ve kendimi şık göstermek için elimden geleni yaptım. Bütün günü Beckett'tan kaçarak geçirdiğim için bu hiç mantıklı değil.

Günün ilk kısmında ne öğrendiğimizi bile söyleyemedim, çünkü beynim sürekli Beckett'la geçirdiğim geceye dönüyordu.

Beckett'la olan gecem. Düşündükçe yüzümden ayak parmaklarıma kadar kızarıyorum. Bu çok saçma çünkü tek yaptığımız uyumaktı. Ve tabii ki birbirimize sarılmıştık ama bu illa ki bir şey ifade etmez. Arkadaşlarınızla kucaklaşabilirsiniz. Dışarıda mahsur kaldığınızda ve vücut ısınızi birleştirerek hayatta kalmaya çalıştığınızda sarılabilirsiniz. Onun için tamamen masum olabilirdi.

Ama... Ya her tarafına salyama akıtırsam? Ya da uykumda konuşursam? Ya da, Tanrım, ya uykumda osurduysam ve o hala uyanıksa ve bunu duyduysa?! Ya bu yüzden beni uyandırmadan gittiyse?!

"Elouise," Rebecca dirseğiyle beni dürttü, "dökül."

Şimdi bu konuda endişelenmeden duramıyorum!

Sesimi alçaltıyorum ve Rebecca'ya yaklaşıyorum, "Erkekler kadınların osurmasını umursar mı?"

İçinden kopan kahkaha o kadar yüksek ki neredeyse bir sonraki adımında takılıp düşecektim.

Herkes, ama *herkes* dönüp bize bakıyor.

En büyük gülümsememi takınıyorum, "Sorun yok! Burada görecektir bir şey yok! Devam edin!" Beckett'a bakmaya cesaret edemiyorum çünkü onun da herkesle birlikte bana baktığından eminim.

Rebecca durdu - iki büklüm, elleri dizlerinde, nefes nefese - ben de arkamızdaki kampçılara geçmeleri için el sallıyorum, "Siz gidin, biz yetişiriz!"

Son kişi geçene kadar yüzüme yapıştırdığım sahte gülümsemeyi koruyorum. Rebecca'yı yanağından dürttüğümde yanaklarım yanıyor, "Bitirdin mi?"

Bana bakıyor ve tekrar kahkahalara boğuluyor. Sinir bozucu ama bulaşıcı ve bu sefer gerçekten gülümsediğimi hissediyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim." Rebecca yüzündeki gözyaşlarını siler, "Tamam, bana bağlamı ver. Sana oral seks yaparken miydi yoksa seks sırasında mı?"

Ne sorduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Ne?! Aman Tanrım!" Gülmeye başlıyorum - seks sırasında onun üzerine osurduğumu düşünüyorum. "Bu değil-" ne kadar kötü olabileceğini fark ederek daha da çok gülüyorum.

Nefesimizi topladığımızda birkaç dakika geçmiş gibi geliyor. Rebecca bana sıırttı, "Kızım, buna ihtiyacım vardı."

Homurdanarak gözlerimi deviriyorum, "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Ama cidden, neden bana... *bunu* sordun?" diye gözlerini genişletiyor.

"Bilmiyorum," diye derin bir nefes verdim. "Onu çadırdan gizlice çıkarken gördüğünü söyledin ve beynim uykumda onu korkutmak için yapabileceğim tüm olası şeyleri gözden geçirmeye başladı."

"Ve bulabildiğin en iyi şey uykuda osurmak mıydı?" Rebecca yine kıkırdıyor, "Ertesi sabah, tabii ki gizlice kaçtı. Her ne yaptıysanız ondan sonra böyle yaparsınız."

"Önemli bir şey değildi." Kaşlarını kaldırdığında ellerimi havaya kaldırıyorum, "Ciddiyim. Biz bir şey yapmadık."

"Ama geceyi seninle geçirdi, değil mi?"

"Geçirdi."

Kaşlarını kaldırdı, "Ve çadırın kapısını çalıp bütün gece konuşmak için içeri girip giremeyeceğini mi sordu?"

"Ah, hayır. O..." Birden gecenin ilk kısmı beynime geri çarptı. O kısmı tamamen unuttuğuma inanamıyorum! "Babalardan biri olan Adam'ı çadırımıza girmeye çalışırken mi yakaladı?"

Geri çekildi, "Ne?"

"Evet..." Ona tüm hikayeyi anlattım. Onun geri geleceğini düşünmemi. Adam'ın çadırı açmasını ve Beckett'in onu dışarı sürüklemesini. Beckett'in battaniyelerle geri gelmesini. Ve yatağı yapmasını. Ve beni yatağa sokması. Kotunu çıkarması ve benim iç çamaşırının içindeki aletin dış hatlarına bakmam.

"Biliyordum!" Rebecca yumruğunu sıkar.

"Ben görmedim," diye itiraz ediyorum, "ereksiyon halinde de değildi."

İkimiz de kıs kıs gülmeden önce bir an birbirimize bakıyoruz. Az önce o kelimeyi kullandığıma inanamıyorum.

"Ve sen ciddi ciddi bana hiçbir şey yapmadığını mı söylüyorsun? Koca Beckett'la aynı uyku tulumundayken onu öpmedin bile."

onu?"

Omuz silktim, "Sarıldık."

Kaşları havaya kalktı ve şapkasının kenarının altında kayboldu, "O aygır kucaklaşıyor mu?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Şey, lanetleneyeceğim."

"Ama uyandığımda gitmişti," diye hatırlattım ona.

O da bunu elinin tersiyle itiyor, "Bunu okumayın. Muhtemelen ateşi yakmak ve güne hazırlanmak için erken kalmak zorunda kalmıştır."

"Sanırım." Bunu düşündüm ve muhtemelen haklı olduğunu fark ettim.

"Ya da..." başını eğdi, "belki de- onu çadırın dışında gazladınız."

Elimden kurtulup patikaya doğru koşmaya başladığında kıkırdıyor.

Bölüm 22

Ɖcc³/₄cĩĩ

Elouise'in kahkahasının sesi omurgamı titretiyor ve yanımdaki adamı dinliyormuş gibi davranmak için tüm irademi kullanıyorum. Muhtemelen bir noktada kendini tanıtmıştır ama beynim bütün gün Elouise tarafından tüketildi.

Sabahın erken saatlerinde cehennem gibi sert bir şekilde uyandığımda, kendimi bu durumdan kurtarmam gerektiğini biliyordum. Çünkü bunu yapmazsam, dilimi kalçalarının arasına sokarak onu uyandıracaktım. Bunu sorun etmeyeceğinden emin olsam da şansımı zorlamak istemedim.

Yanımdaki adam gevezeliğine ara veriyor, ben de başımı sallayıp onaylar bir ses çıkarıyorum. Aradığı şey bu olmalı çünkü tekrar konuşmaya başladı.

Muhtemelen ona teşekkür etmeliyim. Çünkü bu konuşmaya ilgi gösteriyormuş gibi yapmasaydım, Elouise ve Rebecca'nın olduğu yere geri döner, ne hakkında konuştuklarını öğrenmek isterdim. Ama benim hakkımda konuşuyor olma ihtimalleri yüksek, bu yüzden burada kalmam daha iyi.

Bu sabah Elouise'in çadırından çıktığımda Rebecca'yı gördüm, bu yüzden eminim Elouise'i aramızda olanlar hakkında sorguya çekiyordur. Ama Rebecca'yı bu kadar güldürecek ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyorum.

Yanımdan bir ses daha geliyor ve küçük "sohbetimize" başka insanların da katıldığını fark ediyorum. Bu kişinin beden eğitimi öğretmeni olduğunu anlıyorum. "Evet, komşularım bu maketi evlerine astılar" diyor ilk adama.

Model mi? Neden bahsettikleri hakkında en ufak bir fikrim

yok. "Hey Adam," diye seslendi İlk Adam, "sen güvenliktesin, değil mi?" Adam.

Onun adını duyunca dişlerim gıcırıyor. "Ah, evet." Adam'ın sesi biraz endişeli geliyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve birkaç adım arkamda olacak şekilde ilerlediğini görüyorum.

Piç kurusu endişelenmeli.

Tek bir parçam bile dün gece Elouise'in çadırına kazara girdiğine inanmıyor. Ama bunu kanıtlayamam. Her ne kadar suratının dağıtılmasını hak etse de, bu kamp gezisinde 10 yaşındaki oğlu da var ve bunu çocuğunun önünde yapamam.

Yüzünü görünce biraz teselli buldum. Ne yazık ki dün gece yüz üstü yere düştüğünde burnu kırılmamış. Ama şişmiş, morarmış ve acı verici görünüyor.

Kahvaltı sırasında birinin ona ne olduğunu sorduğunu duydum. Yalan söylemeden önce gözleri benimkilere kaydı ve karanlıkta takılıp düştüğünü söyledi. Pisliğin teki olduğuna dair bir işaret daha. Eğer gerçekten kaybolmuş olsaydı, gerçeği itiraf ederdi.

İstediğim adaleti sağlayamayabilirim ama Adam kendini benim radarıma soktu ve o piçin Elouise'e yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

"Mazzanti için çalışıyorsun, değil mi?" Beden

Eğitimi Öğretmeni soruyor. "Eskiden çalışıyordum, şimdi Nero'nun yerindeyim." Adam cevap verir.

Onun yakınlığı karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissederek konuşmayı dinlemeye geri dönüyorum.

Bugünü birini öldürmeden atlatmalıyım ki bu geceden önce kendimi tutuklanmış bulmayayım. Çünkü bu gece yine Elouise'in çadırında kalacağım. Ve bu gece, sarılmaktan fazlasını yapacağız.

Bölüm 23

Elouise

Çok gerginim, derimden çıkmak üzereyim.

Yemek sırasında o kadar tahrik olmuşum ki piknik masasındaki her şeyi itip Beckett'a yemek olarak kendimi sunmak istedim.

Ben yapmadım. Belli ki. Ama o adam bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve bütün gece yakınlığıyla bana işkence etti.

Önce yahni yaptı. Teneke kutuları bir tencereye doldurup kamp ocağında ısıttı demek istemiyorum. Hayır. Önce ateş yaktı. Çıplak elleriyle. Sonra büyük bir tencereyi - daha çok bir ortaçağ kazanına benziyordu - suyla doldurup ateşin üzerine koydu. Sonra da büyük, göz korkutucu bir kasap bıçağıyla sebzeleri, sığır etini ve otları doğradı ve aman *Tanrım, sanki bir* dağlı romantizminde yaşıyormuş gibiydi.

Hazırlanmayı bitirdiğinde üzerinde sadece tek bir katman kalmıştı. İnce, uzun kollu bir gömlek, şişkin kaslarının her birine yapışuyordu. Dün gece karşısında uyuduğum kaslar.

Ama işkencesi burada bitmedi.

Her şeyin birlikte kaynamasına izin verdikten sonra, tüm kamp için akşam yemeğini bizzat hazırladı. Seksi oduncu bir adam, ateş ışığında, bir sürü çocuğu besliyor... Çocuk sahibi olma hayallerim yok ama onun gösterisini izlerken yumurtalıklarım birbirine beşlik çaktı.

Sonunda, kendi kasem olduğunda, ondan kurtulacağımı düşündüm. Ama değildim.

Yanımdaki yere görünmez bir "koltuk dolu" işareti koymayı başardı mı bilmiyorum ama adamın kendisi yanıma oturana kadar açık kaldı. Ancak burası Beckett boyutlarında bir yer değildi, bu yüzden bütün günümü

Kalçasını benimkine bastırarak akşam yemeği. Kolunu omzuma bastırdı. Parmak eklemleri elimin arkasına sürtünüyor.

Kanımın alev alev yandığını belli etmek istemedim, bu yüzden dayanmaya çalıştım. Etkilenmemiş gibi davrandım. Vücudum beni kucağına çekmesi için yalvarmıyormuş gibi davrandım.

Ama insanlar kalkıp yatmaya hazırlandıkları anda ben kaçtım.

Ama bu sorunumu çözmedi. Çünkü şimdi burada, çadırımda, uyku pantolonumu ve transparan atletimi giymiş, ekstra büyük uyku tulumunun içine sokulmuş, bekliyorum.

Beckett'ı bekliyorum.

Bu sabah emin değildim ama şimdi bu gece geri geleceğinden neredeyse eminim.

Bakışlar. Dokunuşlar. Bana tam olarak ne düşündüğünü söylediler. Ve beni düşünüyordu.

Yorganın altına sokuluyorum.

Beckett Stoleman beni düşünüyor.

Bunun gibi. Ve bu bizim son gecemiz, eğer gerçekten ilgileniyorsa.

har

eke Bu tuhaf durumu hâlâ atlatamadım.

t. Öz güvenim çok kötü olduğundan değil. Yok. Yapmam gereken çok şey olduğunu biliyorum.

Teklif. Elbette, herkesin hayalindeki kız olmayabilirim, ama bazı erkekler için öyle olduğumu biliyorum. Bazı erkekler kıvrımları, zekayı ve kirli bir ağzı sever. Beckett'ın o erkeklerden biri olup olmadığından emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, sonunda kiminle birlikte olacağını düşündüğümü hayal etmeye çalıştığımda, on beş yıl önceki o lanetli Noel Partisine geri dönüyorum. İçeri girip onun dikkatini benden çalan şımarık, sıksa, sarışın kıza.

Anıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum. O geceyi düşünmeme gerek yok. Kendimi güvensiz hissettirmek mevcut ruh halime yardımcı olmayacaktır.

Geçmişte ne düşünmüş olursam olayım, Beckett artık burada. Ve benimle ilgileniyor.

Ayak sesleri çadırıma yaklaşıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

İşte bu kadar.

Ayak sesleri geçiyor.

Bu o değil.

Nefes veriyorum.

Sakin ol, Lou.

Gözlerimi kapatarak, hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Maddie bana her zaman mutlu olduğum yeri bulmamı söyler. O huzuru görselleştirebilirim, gerçek hayatta da deneyimleyebileceğime inanıyor.

Muhtemelen süreci anlatırken daha dikkatli dinlemeliydim. Nefes alarak, ormanlık havanın kokusunun duyularımı doldurmasına izin verdim.

Sakin. Sakin olabilirim.

Nefesime odaklanırken, çadırımın dışında duran ayak seslerini duymuyorum.

Sakin ol.

Girişin fermuarının açılma sesi gözlerimi açtı.

"Beckett?" Adını fısıldıyorum, aniden yine Adam olabileceğinden endişeleniyorum.

"Benim, Smoky," diye verdiği sessiz yanıt beni sakinleştirirken aynı zamanda nabzımı hızlandırdı.

Bütün gün ondan kaçtığımı düşünürsek, onu çadırıma kabul etmek garip. Ama onun burada olması bana tuhaf bir rahatlık ve heyecan karışımı veriyor. Ve zavallı kalbim bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyor.

Feneri açık bırakmışım, bu yüzden hâlâ ellerimde tuttuğum battaniyelerin üstünden bakarak Beckett'ın içeri girmesini izliyorum.

Kapağı arkasından kapatırken sessiz.

Çadırın içine doğru ilerlerken beni izlerken sessiz. Tişörtünü çıkarırken de sessiz.

Nem ağzımdan çıkıp doğruca merkezime yöneliyor.

Bu adam... *Tanrım*. Tıpkı Highlander fantezilerimdeki gibi inşa edilmiş. Uzun, geniş, kaslı ve kalın ve... kotunu çıkarıyor.

Cidden, neler oluyor?! Öylece soyunacak mı?

Bunu yapıyor muyuz? Bunu mu? Şimdi mi?!

Beckett kot pantolonunu kalçalarından sıyrırken gözleri benim üzerimde. Daha hızlı gitmesi için ona yalvarmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Önümde duran şeyi karıştırmanın imkanı yok. Siyah boxer külotunu zorlayan sert bir sık. Büyük, şişman, sert bir penis.

Dün gece gördüğüm taslak onun hakkını vermiyordu.

Dudaklarımı tekrar kapatmadan önce küçük bir inilti kaçıyor.

Bu gece geri geleceğini biliyordum. Yani, battaniyeleri bende. Ve aramızda bir şeyler olmasını bekliyordum. Ama bunu beklemiyordum. Onun soyunmasını ve vücudumun şehvet iksiriyle ıslatılmış gibi tepki vermesini.

Göğsüm neredeyse kabarıyor ve iyi ki sırtüstü yatıyorum çünkü ayakta olsaydım düşerdim.

O sadece çok erkeksi.

"Elouise?" Beckett'ın sesi çadırı dolduruyor, sinirlerimin üzerinde sıcıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için zaman harcıyor. "Evet?" Soruyu içime çekiyorum.

Beckett dizlerinin üzerine çöküyor ve ağırlığını ellerine verene kadar öne doğru eğiliyor. "Benim için sessiz olacak mısın? Yoksa gitmem mi gerekiyor?"

Vay canına. Kahretsin.

"Sessiz olacağım," diye fısıldıyorum.

Bir eliyle battaniyeleri geri çeviriyor.

Üzerimdeki tutuşumu bırakıyorum ve belime doğru katlanarak üst tarafımı serin havaya maruz bırakıyorlar.

Meme uçlarımın dikkat çekmek için çılgılık attığını anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Atletimin ince malzemesi zincir zırhı gibi hissettiriyor.

Kıpırdamayınca, belim bükülüyor. "Söz veriyorum."

Gözleri hareketimi takip ederek göğsüme kilitleniyor.

"Elouise," ismimi söyleme şekli hırıltı gibi geliyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Giriş yok. Konunun etrafında dans etmek yok. Sadece Beckett soyunuyor ve bana sessiz olmamı söylüyor.

Vücudumda bir titreme daha oluyor ve birkaç dakika içinde utanç verici bir şekilde ıslanacağım.

"Beckett," adını bir yalvarış gibi söylüyorum.

Nefes verirken gözleri göğsümde kilitli kalıyor. Sonra arkasına u z a n ı p feneri kapatıyor. Karanlık aramıza yerleşiyor.

"Seni başka kimse görmüyor," diye fısıldıyor Beckett. "Bir silüet bile yok."

Gözlerim ani değişikliğe alışacak zaman bulamadığı için onu göremiyorum ama yaklaşıırken sesini duyabiliyorum.

O üzerine tırmandıkça altımdaki ince şilte kayıyor. "Ve kimse seni duymuyor," sözleri tenime değişiyor. Artık çok yakınımda.

Alt t a r a f ı m ı n üzerindeki battaniye itiliyor ve Beckett'ın kalçalarından biri benimkinin arasına giriyor.

Bacaklarımı onun için açtım. Onun sıcaklığı her gözeneğime sızıyor.

"Tek bir ses bile yok." Dudakları yanağıma değişiyor, ben de sıkıyorum.

Gözlerim kapalı. "Tek bir inilti bile yok." Nefesi boynumda geziniyor. "Tek bir

en küçük bir inilti bile." Açık ağzı kulağımın hemen altına bastırıyor. "Çıt yok, Elouise."

Sonra, sanki karanlıkta görebiliyormuş gibi, parmakları aniden meme uçlarımdan birini kavırıyor.

Ağzımdan çıkan ses az önce beni uyardığı her şeydi.

Dilini şaklattı ve meme ucumu serbest bıraktı, "Kötü kız."

Uzaklaşacağından korkarak, onu durdurmak için ellerimi uzattım.

Cilt. Dokunulamayacak kadar sıcak ten avuçlarımla buluşuyor. Çünkü Beckett tişört giymiyor.

Tekrar inlemeden önce kendimi tutmam gerekiyor, çünkü o çok iyi hissettiriyor.

Çok mükemmel.

"Sessiz olmak için bir şans daha ister misin bebeğim?" Başımı sallıyorum, yüksek sesle konuşmak istemiyor ve hareketimi göreceğine güveniyorum. "Güzel." Dişleri omzumun kıvrımına sürtünüyor. "Bu sefer uslu dur, yoksa ağzını meşgul etmek için başka bir yol bulmam gerekecek."

İçimde daha fazla sıcaklık dalgalanıyor.

Hiç bu kadar tahrik olmuş muydum bilmiyorum. Bu kadar ağırlı.

Bacaklarım sürtünmek için kalçasının etrafına dolanıyor ama bacağı çok aşağıda duruyor ve ihtiyacım olan baskıyı yapamıyorum.

Her saniyenin tadını çıkarmak istemekle acele etmesi için bağırarak arasında gidip geliyorum.

Bir parmak alt dudağımda geziniyor. "Ne kadar güzel bir kız."

Parmak çenemde bir çizgi çiziyor. Boynumdan. Göğüslerimin arasında. Atletimin önünü aşağı çekiyor. Beckett parmağını kumaştan çekştirmeye devam ediyor, iki göğsüm de serbest kalana kadar önce bir taraftan, sonra diğer taraftan hareket ettiriyor. Gömleğimin üst bandı altlarından sıyrıldı.

Vücudumun her santimi ürperiyor. Soğuk hava. Sıcak dokunuşu. O kadar gerginim ki, hiçbir temas olmadan da boşalabilirim diye korkuyorum.

Meme ucumun üzerinde bir şey geziniyor ve ben ona doğru geriliyorum. "Sabır."

Ona küfretmek için dudaklarımı açıyorum ama ağzı benimkine bastırıyor. Aynı anda büyük bir el göğsümü sarıyor.

Duyularım anında aşırı yüklendi. İlk öpüşmemiz. Meme ucuma bastıran avucunun sıcaklığı. Parmakları yumuşak eti kavırıyor. Ağzının benimkine karşı hareket ettiğini hissediyorum.

Dudaklar. Dil.

Ağız bir tarafa kayıyor, ben de diğer tarafa kayarak öpüşmeyi derinleştiriyorum.

Büyürken birçok kez hayalini kurduğum bir öpücük. Ama rüyalarım bile yaklaşmadı.

Ellerim uzanıyor ve saçlarını kavırıyor. Çikolatamsı bukleleri yumuşacık, kaşınan sakalının ağzımın yanındaki hassas deriye sürtünme hissiyle tezat oluşturuyor.

Bu, küçük bir kızken aşık olduğum Beckett değil. Bu adam Beckett ve çok daha iyi.

Dili tekrar ağzıma girdiğinde, dudaklarımın onun etrafında kapanmasına izin veriyorum. Ağzımın içine çekiyorum.

Göğsünde yuvarlanan onay gümbürtüsünü hissedebiliyorum.

Öpüşmemizden geri çekilen Beckett başını eğiyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Dişleriyle ısırıyor. Diliyle fiskeliyor.

Her şeyi hissedebiliyorum. Ve patlamak üzereyim.

Göğüslerini değiştiriyor, diğer meme ucumu ağzına çekiyor. Ama parmaklarıyla diğer tepe noktayı sıkıştırdığında, içimden yükselen iniltiyi durduramıyorum.

Durdu. Üzerimden tamamen kalkıyor.

"Hayır! Beckett, bekle!" Nefes nefese kaldım ama şimdi durmasına izin
öl veremem. Belki de
me

k. Kalçasını benimkinin arasından çıkarıyor ama fazla ileri gitmiyor.

Yanımda diz çöken Beckett beni yan tarafıma döndürüyor, yüzüm
Onu.

Ona ne yaptığını sormadan, arkama uzanıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni ön tarafına hizalayana kadar geri çekiyor. O benim küçük kaşığımın büyüğü.

Birkaç ayarlamayla bir kolunu yastık gibi başımın altına koyuyor, diğerini de karnıma geçiriyor.

Atletim hâlâ göğüslerimin altında toplanmış durumda, yani bizi ayıran tek şey onun boxer külotu ve benim ince uyku pantolonum.

Ona doğru eğildim ve ortamı kavrayışı sıkılaştı. "O kıcı sabit tut, Smoky, yoksa onu becereceğim."

Elimde değil, sözleri beni ateşliyor. Ve sabah ayrılıyoruz. Ve bundan sonra onu tekrar görüp görmeyeceğimi bile bilmiyorum. Ve köpek stilinden mi bahsediyor yoksa beni gerçekten beceriyor mu onu bile bilmiyorum.

ama umurumda olmadığını fark ettim. O kadar ileri gittim ki, şu anda beni her şeyi denemeye ikna edebilir.

Uyarısını görmezden gelerek, ona doğru geri çekildim.

Bu sefer inleyen o oluyor. "Ne yaptığının farkında mısın?" Kalçalarını kaydırıyor ve onun tüm uzunluğunun bana doğru bastırdığını hissediyorum. "Bunun nereye gittiğini anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Sırtım dikleşiyor. "Artık küçük bir bakire değilim Beckett."

Başımın altındaki kol bükülüyor ve göğsüne doğru daha yukarı çekiliyorum. Eli boynumun önünü kavıyor. Sert değil. Ama kontrolün kimde olduğunu gösterecek kadar.

"Kim aldı?" diye ısırdı.

"Ne..." Ona bakmak için başımı arkaya çevirmeye çalışıyorum ama beni sıkıca kavrayarak yerimde tutuyor.

"Bu tatlı küçük kirazı benden kim aldı?" Belimdeki el birden bacaklarımın arasına giriyor ve pantolonumun üzerinden amımı avuçluyor.

Kalçaları esniyor ve sikini kıcıma doğru itiyor.

Düşüncelerim cızırdıyor, ama aynı kelimede kıvılcımlanıp duruyorlar. "Senin mi?"

"Benimkini." Bir anda eli pantolonumun içine girdi ve beni çıplak buldu.

Saçlarıma doğru inliyor, parmakları yarığıma doğru kayıyor, ıslaklığım anında elini kaplıyor.

Bir parmak içime giriyor, sadece bir santim ve ben nefesimi tutuyorum.

"Sen benim için hep çok gençtin. Çok masumdun." Parmağını çeker, sonra tekrar sokar. "Çok gençtin. Ama artık değil." Bu sefer ikinci bir parmak daha sokuyor. "Şimdi bana bir isim ver."

Üst bacağını kaldırıp kalçasına asıyorum ve kendimi onun kullanımına açıyorum.

"İsim?" İçimde hızla yükselen doruk noktasına kendimi tamamen kaptırmıştım.

Be

n. "Bir isim, Babe. Şimdi." Parmakları girip çıkıyor. İçeri ve dışarı. "T-Tim. Tim'di." Kekeliyorum, dokunuşuna karşı kıvranıyorum.

Dişler kulak mememe sürtünüyor, "Bunu son kez söylüyorsun. isim." Boğazımdaki el yavaşça boynuma doğru kayıyor. "Unutma, benim için sessiz kalacağına söz vermiştin."

Üç parmağı amımın derinliklerine girerken eli ağzımı kapatıyor.

Haykırıyorum, sesim bir avucumun içinde boğulurken diğerine sürtünüyorum.

Elinin geniş kısmı klitorisime bastırıyor, sert ve ısrarcı. "İşte böyle Lou," sözleri kulağımda boğuklaşıyor, "kendin çalış elimde. Parmaklarımı sik."

İnlemeden duramıyorum. Gıcırdatmayı durduramıyorum. Parmaklarının etrafında kenetlenmeden duramıyorum. Uzun, kalın parmakları. Amımdaki gerginlik. Vücudunun sıcaklığı. Ağzımın üstündeki eli. Sert sikini kıcıma bastırması. Meme uçlarıma değen soğuk hava.

Beckett bileğini döndürerek parmaklarını daha da derine kaydırıyor, avuç içi klitorisime daha sert bastırıyor.

"Şimdi, bebeğim. Bu aleti boğazına sokmadan önce benim için gel."

Patlıyorum. O kadar sert geliyor ki, parlak ışık lekeleri görüş alanımı kaplıyor.

"İşte bu kadar." Kalçalarını bana doğru itmeyi bırakmıyor. "İşte benim kızım. Hoşuna gitti, değil mi?" Bütün vücudum titriyor.

Kalçalarımı son bir kez eline doğru yuvarlarken başımı sallıyorum, kelimelerim avucunun içinde can çekişiyor.

Göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor, aleti hâlâ kıcımda sertleşiyor. Ona doğru bastırıyorum.

Parmakları yavaşça amımdan dışarı kayıyor, "Sikimi emmek ister misin bebeğim? Beni yutmak ister misin?"

Tekrar başımı sallıyorum, o da uçuşumda bana katılana kadar tam olarak doyamayacağımı biliyorum.

"Siktir." Kendini benden kurtarıırken hareketleri çılgınca bir hal alıyor. "Buraya gel." Islak parmakları omzumu kavırıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Gözlerim karanlığa alıştı, bu yüzden başını eğip meme uçlarımı yaladığında ne olacağını biliyorum.

Ellerim yanlarını pençeliyor ama aleti ulaşamayacağım bir yerde.

Beckett başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, "Kahretsin, Smoky, emin misin?" "İstiyorum," sesim serbest bırakıldığım için hâlâ titriyor ama kesin.

Dirseklerimin üzerine kalkmaya çalışıyorum, ama elini boynumun altında düzleştiriyor ve beni tekrar aşağı itiyor.

"Kal."

Etrafımda dolanıyor, boxerını çıkarıyor, sonra üzerimde sürünüyor. Göğsümün üstünde. "Aç kapıyı, bebeğim."

Aletin ucu dudaklarıma değiyor ve ben açılarak onu hevesle içime alıyorum.

"Siktir!" diye fısıldıyor.

Parmaklarım uyluklarının dışını kavırıyor.

Dudaklarımı aletin etrafında kapalı tutarak, dilimi başının alt tarafında aşağı yukarı gezdiriyor, o hassas noktaya hafifçe vuruyorum.

"Lanet olsun." Kalçaları hareket

etmeye başladı. Mırıldanıyorum, onu daha derine çekiyorum.

Beckett yumuşak bir küfür daha savuruyor, sonra öne doğru eğilip ellerini başımın üzerinde yere koyuyor.

Dört ayak üstünde, kalçalarını pompalayarak kendini boğazımın derinliklerine gömüyor.

"Kahretsin," bir itiş daha, "Kahretsin, bebeğim. Çok yaklaştım." Dışarı ve içeri.

Başımı olabildiğince geriye yatırıyorum, ağzımı sikerken kalçaları üstümde çalışıyor.

"Çok yaklaştım." diyor.

Dilimi onun uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Onu memnun eden kişi olmaktan duyduğum memnuniyetin doruğundayım.

"Geleceğim." Fısıldıyor, beni uyarıyor. Ama geri çekilmiyorum. Daha sert emiyorum.

"Hazır ol, bebeğim," bir el başımın üstündeki saçları kavırıyor, beni hareketsiz tutuyor, içime son bir kez pompalayıp patlıyor.

Şehvetle dolup taşıyor, bana verdiği her şeyi alarak uzunluğunun etrafında yutkunuyorum.

Bölüm 24

Đcc^{3/4}cĩĩ

Kalçalarımı son kez ileri doğru pompalarken parlak ışıklar görüş alanımın kenarında dans ediyor.

"Lanet olsun." Bu kelime bir lanetten çok bir duadır, çünkü bu kadın lanet olası bir hediyedir.

Gözlerimi kırıştıtararak aşağıdaki manzaraya bakıyorum.

Elouise, ağzı sikimin etrafında geniş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve gözlerinde hınzır bir parıltı.

Uzuvlarım titremenin eşiğinde ve her ne kadar böyle kalmak istesem de, yere yığılıp onu sikimle boğmak istemiyorum.

Dikkatlice ondan uzaklaşıyorum. Elouise'in dudakları, sikim serbest kaldığında küçük bir patlama sesi çıkarıyor.

Temizlendiğimde, onun yanına sırt üstü uzanıyorum.

Sessiz olmaya çalışmanın ekstra bir yoğunluk katmanı ekleyen bir yanı var ve kalbim hala göğsümde çılgınca atıyor. Ama kanım durulduğunda ve kulaklarımdaki çınlama durduğunda, sessiz olma konusunda başarısız olup olmadığımızı merak ediyorum.

Bir süre daha sessizlik içinde yattık, öfkeli ebeveynlerin bağırışlarını duymadığıma göre başarılı olmuş olmalıyız diye düşündüm.

"Vay canına... bu... vay canına," Elouise'in sesi sersemlemiş gibi geliyor ve yüzümde beliren sırtıtmaya engel olamıyorum.

Ona bakabilmek için başımı yana çeviriyorum, "Bunu tekrar söyleyebilirsin." Bakışlarımı tutarak bir kez daha ağzını *açıyor*.

Daha sert sırtıyorum ve onu taklit ederek kelimeyi ağzıma alıyorum.

Gülümsemeye başlıyor ama tüm vücudunu saran bir ürpermeyle kesiliyor.

İkimizin de soğuk havaya maruz kalarak yayıldığımızı fark ederek doğruluyorum ve bir kumaş yığınının altına gömülene kadar battaniyeleri hızla yeniden düzenliyorum.

Elouise ne yazık ki muhteşem göğüslerini tekrar atletinin içine sokmak için zaman ayırıyor, ben de boxer külotumu kapıp bacaklarıma geçiriyorum. Çıplak uyumayı sorun etmiyorum ama çadırın dışında koşmam gereken ani bir acil durum olursa, iç çamaşırla olmayı hiçbir şey giymemeye tercih ederim.

Tekrar uzanıp göğsümü okşadım, "Buraya gel."

Elouise hiç tereddüt etmeden yanıma sokulana kadar yaklaşıyor. Kolu belime dolanıyor, bacağı benimkinin üzerine kalkıyor - mükemmel bir uyum.

Bir şey söylemek istiyorum. Ama aklıma *vay be demekten* daha iyi bir şey gelmiyor, o yüzden alnına bir öpücük konduruyorum.

Elouise memnun bir ses çıkarıyor ve yanağını göğsüme sürtüyor. "İyi geceler, Beckett Stoleman."

Karanlığa gülümsüyorum, "Tatlı rüyalar, Dumanlı Sevgilim." Tıpkı dün geceki gibi, doğruca uykuya dalıyor.

Parmaklarım kolunda aşağı yukarı ilerliyor, yumuşak teninin hissi zihnimi yatıştırıyor.

Gözlerim ağırlaşırken ona daha da sıkı sarılıyorum.

Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünebilir ama benim işim bitmedi. Elouise Hall ile işim bitmeye yakın bile değil.

Bölüm 25

Elouise

SİPARİŞLERİMİZ ALINDI, garson kız menülerimizi aldı ve uzaklaştı. "Şey..."

Maddie uzun siyah buklelerinden birini parmağının etrafında döndürüyor. "Peki, ne?" Sırıltma dürtüsüne karşı büyük bir mücadele vererek cevap veriyorum.

Gözlerini deviriyor, "O küçük kamp gezisinden döndüğünden beri benden kaçıyorsun." Parmağıyla beni işaret edebilmek için kıvrımını serbest bırakıyor. "Korktuğun bir gezi olduğunu da eklemeliyim. Ve bana her gece mesaj atacağını söylemiştin. Ama yapmadın." Ağzımı açıyorum ama beni durdurmak için parmağını sallıyor. "Yaptığın şey, eski aşkın Beckett'ı görmekle ilgili çılgınca bir sesli mesaj bırakmaktı. Ki bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlamış değilim. Sonra da aramalarımı görmezden gelmeye devam ettin ve bana hiçbir şey bırakmadın."

Bitirdiğinden emin olmak için bir süre bekledim, "Şimdi konuşmamı ister misin?"

Maddie kollarını kavuşturuyor, "Henüz değil." Gözlerini kısarak bana en iyi bakış denemesini yapıyor ama kalp şeklindeki güzel yüzünde bu korkutucu olmaktan çok uzak. Vazgeçerek, "Peki, tamam. Benden bu kadar. Şimdi dökül bakalım."

Garson kız geri geldi ve içkilerimizi koydu. Maddie için sert bir elma şarabı ve yarın dersler tekrar başlayacağı için benim için su.

Suyumdan bir yudum alıp düşüncelerimi toparlamak için kendime bir an daha veriyorum.

Darling Bites adlı restoran gürültülüdür, ancak bu küçük kasabanın temelidir ve hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır buradadır. Gün boyunca kahvaltı ve öğle yemeği için mükemmel bir yer, ancak akşam olduğunda ışıklar kararıyor, sesler yükseliyor ve bar açılıyor.

Bardağımı bıraktım ve peçetemi parmaklarımın arasında döndürdüm, "Diğer geceler seni aramadım çünkü çadırda yalnız değildim."

"Evet- ama Rebecca hanımın havalı olduğunu söylememiş miydin? Senin bir telefon görüşmesi yapmanı umursayacağını sanmıyorum." İçkisinden bir yudum alırken kaşları çatılıyor.

"Doğru. Şey..." bunu nasıl söylesem, "çadırımdaki Rebecca değildi. Beckett'tı."

Maddie başını öne eğerek ağzındaki içkinin bardağa geri dökülmesine izin veriyor.

"Klas," diye gülüyorum.

Beni görmezden geliyor. "Özür dilerim, ne?! Beckett'ınızla yattığınızı ve bunu bana söylemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Beckett'ını söyleme şekli vücuduma sıcak bir sahiplenme duygusu yayıyor, ama onu uzaklaştırıyorum. O benim değil.

"Şey, biz... bilirsin işte."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bilmiyorum."

Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafa bakıyorum. Ama bar alanının arka köşesinde yüksek bir masa kapmışız ve diğer herkes kendi sohbetine dalmış.

Yaklaşıp fısıldıyorum, "Seks yapmadık." Maddie gözlerini kırptırdı, "Tamam... ama bir şey yaptınız."

Nereden bildiğini soracaktım ama o benim en iyi arkadaşım. Birinci sınıftayken matematik ödevimden kopya çektiğinden beri öyle. Bende bir şeylerin farklı olduğunu anlayabilecek biri varsa, o da odur.

Çenem düşüyor, "Bir şey yaptık."

Beckett'ın anıları - arkamda, bana dokunuyor, üstümde - zihnimde titreşiyor.

"Aman Tanrım," Maddie elini yüzüne götürüyor, "şehveti buradan hissedebiliyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama onu düzeltmeye çalışmıyorum. Çünkü o haklı. Onu düşünmek bile beni ateşlendiriyor ve rahatsız ediyor.

"Tamam-" bir yudum alıyor, bu sefer tükürmüyor, "detaylar. Tüm detayları istiyorum."

Birbirimizle her şeyi paylaştığımızı düşünürsek, bunu yapmak zor olmamalı. Ama yine de masanın öbür ucuna uzanıp onun bardağını alıyorum ve elma şarabından büyük bir yudum içiyorum.

Ben olayları gün gün anlatırken Maddie sessizce dinliyor. Ama Ürkütücü Baba'nın çadırına girmeye çalışmasına çok sinirleniyor ve her en iyi arkadaşın yapması gerektiği gibi kendini kaybediyor. Sonra Beckett'ın beni kurtarmaya geldiğini anlatıyorum ve Maddie doğrudan baygınlık geçirmeye başlıyor.

Hikayemi bitirdiğimde - son sabah çadırda nasıl yalnız uyandığımla ilgili - Maddie ikinci bir içki sipariş etti ve hamburgerlerimizi neredeyse bitirdik.

"Çok kıskandım," diye homurdanıyor Maddie.

İçimden bir kahkaha yükseldi, "Öyle olmalısın."

Maddie'ye Beckett'tan bahsettiğim için kendimi çok daha hafiflemiş, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Düşüncelerimi tükettiğini biliyordum ama beni ne kadar ağırlaştırdığını fark etmemiştim.

Maddie sandalyesinin arkasına yaslandı, "Cidden, seks yapmayalı..." parmaklarını çenesine vurdu, "Ne kadar olduğunu bile bilmiyorum."

"Teknik olarak, ben de seks yapmadım."

Alay ediyor, "Hayır, 23 yıldır özlemini çektiğin adamla az önce cehennem kadar sıcak bir parmakla ve yüzle sikiş seansı yaptın."

Sırıtıyorum, "Yani, eğer böyle söyleyeceksen."

"Sen en kötüsüsün."

Ketçap şişesini alıp tabağıma biraz daha sıkıyorum. "İyi vakit geçirdiğimi inkâr edemem." Ağzıma bir kızartma atıyorum. "Ama çıkmaya başlamak için zaman ayırsaydın sen de biraz alabilirdin."

"Herkesin hayatına girip ayaklarını yerden kesecek bir çocukluk aşkı yoktur," diyerek odanın içinde dolaşıyor. "Bu küçük kasabada yaşarken ve sürekli çalışırken nasıl yeni biriyle tanışabilirim ki?"

Kaşımı kaldırdığımda, ne söyleyeceğimi bildiği için beni başından savıyor.

Online randevu tartışmasını sayılamayacak kadar çok kez yaptık. Kabul ediyorum, ben de hiç flört uygulaması kullanmadım ama *yıllardır bir* erkek arkadaş istediğinden şikayet eden de ben değilim.

"Yani-" Maddie konuyu değiştirerek, "Birbirinizi tekrar görmek için plan yaptınız mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye iç geçiriyorum ve koltuğuma çökme sırası bana geliyor. "Yetişmesi gereken acil bir işi mi vardı bilmiyorum ama uyandığımda kamp alanından gitmişti. Hem de tamamen gitmişti. Uyku tulumlarını almak için bile kalmadı."

"Yani, bu iyi olabilir..." Maddie parmaklarını masaya vuruyor. "Yüksek kaliteli bir şey olduğunu söylemiştin, o yüzden muhtemelen geri isteyecektir."

"Belki," diye omuz silktim, "ama numaralarımızı y a d a b a ş k a bir şeyi değış tokuş etmedik, o yüzden bunu nasıl başaracağından emin değılim."

Maddie dudaklarını büzüyor ve mırıldanıyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp daha dik oturuyorum, "Keşke ne düşündüğünü bilseydim."

Maddie güler, "Doğru. Sanki erkeklerin ne düşündüklerine dair en ufak bir fikirleri varmış gibi."

"Adil."

Maddie'nin yüz hatlarında şeytani bir ifade belirir, "Tamam, şimdi iyi şeyleri bildiğime göre, bana onun neye benzediğini hatırlatmanı istiyorum. Bir keresinde kafeye geldiğini hatırlıyorum ama bu çok uzun zaman önceydi ve ben sadece onun seksi olduğunu hatırlıyorum. Ben de senin kendini aptal yerine koyduğunu hatırlıyorum."

"Har har," diye sahte bir kahkaha attıktan sonra nefesimi verdim, "Bilmiyorum. O sadece seksi. İnsanları tarif etmekte iyi değılim." Birden Beckett'ın görsel ikizini bulacakmışım gibi bakışlarımı restorandaki insanların üzerinde gezdiriyorum. "Şuna benziyor..."

Gözlerim etrafta gezinip duruyor, hiç kimse işaret edecek kadar yakın görünmüyor.

Ta ki kapının yanındaki hareket dikkatimi çekene kadar.

Midem sıkışıyor ve içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

"Şuna benziyor," diye fısıldıyorum, Beckett barı geçip ana yemek alanına doğru yürürken ona bakıyorum. Yalnız değıl.

Ses tonumdaki değışikliği fark eden Maddie masaya doğru eğildi ve sesini alçalttı, "Bekle, o burada mı?"

Garsonun Beckett'ı, çekici bir kadını ve bir çocuğı masaya getirmesini izleyerek başımı sallıyorum. Görüş alanımın hemen dışındalar ama garson üç menüyü masaya koymak için durduğunda Beckett kolunu kadının omuzlarına atıyor.

Yanından geçerken sadece bir bakış attım ama Beckett'ın yaşlarında görünüyordu. Ve çok güzeldi. Açık kahverengi saçları ve yüz hatları hemen arkalarında duran küçük çocuğa yansıyor. Sekiz yaşlarında görünüyor ve onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler var ama şu anda ona odaklanamıyorum. Beckett'ın göğsüne yaslanan kadına odaklanmış durumdayım. Kadına bakarken yüzünde beliren gülümsemeye.

Garson oturmalarına izin vermek için hareket ettiğinde, hemen Maddie'ye doğru dönüyorum.

Bana bakarken gözleri büyüyor, "Göründüğü gibi olmayabilir."

"Bu klişenin doğru olması için yeterince şanslı olduğumu sanmıyorum."

"Onunla yüzleşecek misin?" sorusunu sorarken yüzü solgunlaşır. Maddie yüzleşmekten örümceklerden nefret ettiğinden daha çok nefret eder.

Başımı salladığımda gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ama ben hala kusmanın eşiğinde hissediyorum.

İhanet duygusu tenimi o kadar kaplıyor ki fiziksel bir his veriyor. Bunu benden nasıl saklayabildi? Ve burada, bu kalabalık restoranda, yaşadığım kasabada... Gerçekten kimsenin öğrenmeyeceğini mi düşünüyor?

"Gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Maddie uzanarak elini masanın üzerine koydu, "Sen git, ben hesabı hallederim."

"Emin misin?" Onu yemeğimle baş başa bıraktığım için kendimi kötü hissederek ama burada bir dakika daha kalamayacağımı bilerek soruyorum.

"Eminim."

Etrafıma bakıyorum, "Beni göreceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Ağzı buruşuyor, "Masalarının önünden geçip olay çıkarabilirim. Dikkatleri kapıdan başka yöne çekebilirim."

Neredeyse gülümseyeceğim, "Bunu nasıl yaparsın?"

"Kazara bir sürahi birayı onun çirkin kafasına dökebilirim."

"Yüzünü seviyorum," diyorum ona, bunu her zamankinden daha içten söylüyorum. "Ama sanırım kapüşonumu yukarı çekip dışarı çıkacağım."

"Ben de senin yüzünü seviyorum," Maddie'nin bana attığı bakış o kadar sempati dolu ki neredeyse kırılacaktım.

Kendime zihinsel bir çöküş başlatmak için zaman tanımadan, sandalyeden kayıyorum ve ceketimi üzerime çekiyorum, kapüşonu başımın üzerine çekiyorum. Biraz tuhaf görünebilir ama dikkat çekecek kadar da yersiz değil.

Anahtarlarımı çantamdan çıkarıp sıkıca kavriyorum ve masaların arasından geçip kapıya yöneliyorum, soğuk metalin dikkatimi çekmesine izin veriyorum.

Dışarı çıkana kadar disiplinim bozulmuyor.

Kapı arkamdan kapanırken restoranın diğer ucuna bakıyorum ve Beckett ile göz göze geliyorum.

Ckapt'ca 2W

$\mathcal{D}cc^{3/4}c\tilde{I}$

SIKEYIM.

Bölüm 27

Elouise

Homurdanarak dolabın kapağını sertçe çekiyorum.

Dolaba kızmamalıyım, bu yeni bir davranış değil.

Boyum yetişmeye yettiğinden beri aynı kapı sıkışıp duruyor.

Darling Elementary seyahat kupamı raftan kaptığım gibi belirlenen fincan yerine koydum ve kahve makinemde demleme tuşuna bastım. Sınıfa her zaman yanımda kahve getirmiyorum, genellikle güne hazırlanırken içtiğim iki fincan yeterli oluyor. Ama bu sabah alabileceğim tüm kafeine ihtiyacım var.

Dün gece Beckett'ın bakışlarını yakaladıktan sonra, kelimenin tam anlamıyla arabama koştum. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Sanırım bir parçam onun rahat masasından kalkıp beni kovalayabileceğinden endişeleniyordu.

O yapmadı.

Eve dönerken beş dakika boyunca dikiz aynasına bile baktım ama kimse beni takip etmedi.

Beckett'in sihirli bir şekilde ortaya çıkmayacağını anlamak için saatlerce volta atmam, endişelenmem ve midemin bulandığını hissetmem gerekti. Çünkü nerede yaşadığımı bilmiyor. Ya da burada yaşadığımı yine bilmiyor.

Üniversiteden sonra Twin Cities'e geri taşındım ve birkaç okulda çalıştım. Ancak dört yıl önce Darling Lake'te bir açık pozisyon gördüm ve başvurdum.

Büyüdüğüm küçük kasabaya geri dönmek isteyip istemediğimden emin değildim, ancak mülakat için eski okuluma geri döndüğümde her zaman aradığım bağlantıyı hissettim. Böylece işi kabul ettim. İki yıl sonra ailem karavan yaşam tarzını benimsemek için evlerini satmaya karar verdiğinde ben de evi onlardan satın almaya karar verdim.

Bu ev hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. İşe yakın.
Ve şimdi benim.

Mutfağa baktığımda, taşındığımdan beri yapmak istediğim tüm projeleri görüyorum ama bu onu daha az sevmeme neden olmuyor.

Üç yatak odalı, iki banyolu ev 80'li yılların ortalarında inşa edilmiştir ve hala tüm orijinal kaplamalara sahiptir. Turuncu meşe dolaplar, kapılar ve döşeme. Aşınmış ahşap zeminler. Sıkıcı kirli beyaz laminat tezgahlar. Ve değiştirilmesi gereken ama yine de tonlarca doğal ışık alan pencereler.

Ebeveyn yatak odasında uyumaya alışmak biraz zaman aldı ama orayı boş bırakacak değildim. Hayatım boyunca en-suite bir banyoya sahip olmayı hayal etmiştim ve şimdi nihayet benim oldu.

Kahve makinem zil çalarak bittiğini haber veriyor.

Çantamı omzuma atıp kapıya yöneliyorum ve ilk defa bir evcil hayvan almam gerektiğini düşünüyorum. İşe giderken veda edebileceğim biri.

On dakika. Okula gidene kadar on dakikam var ve sonra oyun zamanı. Sınıfıma Beckett'in üzüntüsüyle girersem, çocuklarım bunu hemen anlayacaktır.

Garaj yolumdan geri geri çıkarken direksiyonumu daha sıkı kavriyorum.

Beckett zaten zamanımın çoğunu tüketti. Bugünü de mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Kolunu o kadına dolamış görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve sokağımdan aşağı inmeye başlarken onu eziyorum.

Dün gece gördüğüm şey için iki seçenek var.

Birincisi, görüldüğü gibi değildi. Mantıklı bir açıklaması olduğunu. Bu açıklamanın ne olabileceğini bilmiyorum, ama sanırım olasılıklar dünyası bir şans olduğunu söylüyor.

İkinci ve daha olası senaryo ise onun aldatan bir pislik olması ve benim de onun zinasına suç ortağı olmam.

Bu son kısım beni öğürtüyor.

"Ben iyiyim." Yüksek sesle söylüyorum ama kelimelerim titriyor, bu yüzden tekrar söylüyorum. "Ben iyiyim."

Bir dur işaretine yanaşıp telefonumu elime alıyorum ve telefonumdaki Fuck It Playlist'i seçiyorum.

GAYLE hoparlörlerden yüksek sesle çalıyor ve şarkı sözlerine eşlik ediyorum, neredeyse arabamın içine doğru bağıriyorum. Ama zihnim hala anıların peşini bırakmıyor.

Beckett bana sarıldı.

*Beckett kulağıma fısıldıyor. Boynumu yalıyor. Beck
üzerimde. Ağzıma giriyor.*

Öne uzanıp sesi açıyorum.

Bu adamın düşüncelerimden sonsuza dek çıkmasının zamanı geldi.

Bölüm 28

Elouise

Günün son zili çaldığında rahatlayarak sarktım.

Bugünün yorucu olduğunu söylemek çok hafif kalır. Berbat ruh halim, uykusuzluğum ve derslerden bir hafta uzak kaldıktan sonra çocukların genel dikkatsizliğinin birleşimi, başa çıkabileceğim kadar fazlaydı.

Ama henüz işimiz bitmedi.

"Pekâlâ çocuklar, projelerinizi alın ve kapıda sıraya girin."

Bir dizi bilim projesini toplayan çocuklar istenileni yapıyor. Herkes hazır olduğunda, onları koridordan kafeteryaya doğru yönlendiriyorum - ki burası spor salonumuz olarak da kullanılıyor.

Neyse ki, çocukların doğru masalara yerleşmelerine yardımcı olmak üzere bir avuç gönüllü ebeveyn ve diğer öğretmenler hazır bekliyor.

Bahar tatilinden sonraki ilk gün Bilim Fuarı düzenlemek kimin parlak fikriydi bilmiyorum ama şaşırtıcı bir şekilde tüm öğrencilerim bir şeyler hazırlamıştı. Bazıları diğerlerinden daha iyiydi ama yargılamıyorum.

Çocuklar emin ellerdeyken sınıfıma geri dönüyorum.

Otuz dakika.

Fuar başlamadan önce oturup rahatlamak için otuz dakikam var.

Artık sessiz olan odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve masama doğru birkaç adım yürüyorum. Aşırı rahat bir sandalye değil, ama yine de ergonomik bir tahtmış gibi içine düşüyorum.

Bu zamanı yarınki derse çalışmak için kullanmalıyım. Belki tahtaya birkaç şey yazarım. Ama yazmayacağım. Sadece biraz huzur istiyorum ve

Kafeteryada dolaşmak ve patates pillerinin aşırı ayrıntılı açıklamalarını
d i n l e m e k zorunda kalmadan önce sessizlik.

Kollarımı masamın üzerinde kavuşturup yanağımı bileğime yaslıyorum
ve gözlerimi kapatıyorum.

Nefes alarak zihnimin temizlenmesini istiyorum. Ama beni siyahlık
yerine çikolata rengi saçlar ve altın rengi gözler karşılıyor.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

Git başımdan!

Meditasyon Beckett yaklaşıyor.

Kes şunu, seni pislik!

Nefes alarak tekrar karanlığa odaklanıyorum. Onun yakışıklı yüzünü
zihnimden u z a k l a ş t ı r ı y o r u m .

Tam görüntüsü solmaya başlarken, sınıfımın kapısının açılma sesi son
dikkatimi de dağıtıyor.

Gözlerimi açtığımda başımı kaldırıyorum ve Bay Olson'ın odama
girdiğini görüyorum.

Bu davetsiz kesinti karşısında dişlerimi sıkma dürtüsüne direniyorum ve
oturuyorum.

Yu

kar "Merhaba Bay Olson," diye gülümsemeye çalışıyorum.

1. Bir eliyle kapıyı arkasından iterek kapatırken, diğer eliyle
bir şişe su.

Gülümsemesi samimi, "Öğrenciler etrafta yokken bana böyle seslenmek
zorunda değilsin. Richard iyidir."

Bu konuyu ilk kez açmıyor ve keşke ipucunu alıp peşini bıraksa. Bana
karşı arkadaşça davranmaktan başka bir şey yapmadı, ama aramızda bu
düzeyde bir yakınlık olması beni rahat hissettirmiyor.

Gülümsememin daha gerçek bir şeye dönüşmesine izin verdim.
"Elbette." *Ciddi değildim.* "Ee..." odama giren oydu ama sessizlik garipti ve
onu doldurma ihtiyacı hissediyordum. "Döndüğün ilk gün nasıldı?"

Cevabı tam da beklediğim gibi sertti. Geri döndüğü için mutluymuş...
Falan filan.

Yani ben de öğrencilerimi seviyorum ama zavallı adam işe dönmek için
bu kadar hevesliyse sosyal hayatı sıfır olmalı.

Başımı sallıyorum ama bana günümü sorduğunda tıslamak istiyorum.

Bay Olson'la konuşmak - saate bakıyorum - on sekiz dakikalık
özgürlüğümü harcamak istediğim şey değil, ama bunun olmayacağını
biliyorum.

olur. Ben de iç geçirdim ve ona Sanat Saatimiz sırasında dökülen tüm simleri anlattım.

Ckapt'ca 27

Đcc^{3/4}cĩĩ

Bilim Fuarı'nın tüm kargaşasına rağmen Darling İlkokulu'na girdiğimde kimse beni durdurmuyor.

Erken geldim. Fuarın başlamasına daha on beş dakika var ama önce halletmem gereken bir şey var.

Duvarda hangi öğretmenin nerede olduğunu gösteren bir harita yok ve bu duvarların içine adım atmaya onlarca yıl oldu ama dördüncü sınıfların binanın ön girişinin karşı köşesinde olduğunu biliyorum.

Binanın kendisi sadece büyük bir dikdörtgendir. Büyük kafeterya ana kapıların hemen solunda, müdürün odasının karşısındaki koridorda yer alıyor. Tam karşıda ise okulun geri kalanını oluşturan birbirine dik iki koridordan biri yer alıyor. Sınıfların dışarıda olduğu binanın merkezinde sanat odaları, müzik odası ve depo yer alıyor. İki tarafı birbirine bağlayan birkaç dik koridor var.

Gürültülü fuar düzeneğinin yanından geçerek, ihtiyacım olan koridora doğru ilerliyorum.

Adımlarım kül bloklu duvarlarda yankılanıyor ve göğsümün ortasında garip bir sıkışma hissediyorum.

Dün gece restorandan çıkan kapüşonlu figüre gözümü ne çekti bilmiyorum ama gözlerim Elouise'inkilere takıldığında başımın belada olduğunu biliyordum. Neye benzediğini biliyordum.

Varlığının her parçası kalkıp peşinden koşmak istiyordu. Açıklamak için onu kovalamak.

Ama ben yapmadım.

Olay çıkarmak istemedim.

Kalabalığın arasında koşarken onu kaybetme riskini almak istemedim.

Ve içimden bir ses onu düzeltmek istemiyordu. Bir yanım yüzündeki ifadeden zevk alıyordu.

Acıdan değil. Hayır, bu konuda çok kötü hissediyorum. Ama kıskançlık... Kahretsin, gözlerindeki kıskançlık çok güzeldi. Aramızda hissettiğim bu yeni ve ani saplantıda yalnız olmadığım konusunda bana güven veriyordu.

İki dördüncü sınıf sınıfından ilkinе yaklaşırken kapının açık ve odanın boş olduğunu görüyorum. Kapının yanındaki küçük bir levha bana bu odanın Bay Olson'a ait olduğunu söylüyor.

Kızım koridorun sonunda, Bay Lanet Düdük'ün bir alt katındaki odada kalıyor.

Yaklaştıkça kapısının kapalı olduğunu görüyorum ve belki de onu kaçırdım diye endişelenmeye başlıyorum. Bilim Fuarı'nı gezmek için kalmıştır diye düşündüm ama belki de kalmamıştır ve çoktan gitmiştir.

Sonra kahkahalar duyuyorum. Onun kahkahasını. Belirgindi. Tatlı, hafif ve mükemmel.

Ama yalnız değildir. Ve kapıdan süzölen diğер ses bir erkeğе ait.

Adımlarımı hafif tutarak küçük pencereden bakıyorum ve kapının hemen içinde duran bir adamın sırtını görüyorum. Yüzünü göremiyorum ama aptal sarı saç kesimini tanıyorum. Elouise'in yanındaki odada çalıştığı yetmiyormuş gibi bir de burada olmak zorunda. Saatler sonra, onunla sohbet ediyor. Gülüyor.

Ellerim yumruk oldu.

Biraz mantıksız bir şiddet gösterme ihtiyacı hissederek bir nefes alıyorum ve yavaşça dışarı üflüyorum.

İki arkadaşın konuşmasında yanlış bir şey yok.

Bay Olson'ın sesi kapıdan boğuk geliyor, ben de duyabilmek için yaklaşıyorum. "Sen gerçekten en iyisisin!" diyor başını sallayarak, ama sesini duyabiliyorum

Yüzüne yapıştırılmış sinir bozucu bir gülümseme.

Başımı eğdiğimde Elouise'in masasında oturduğunu görüyorum. Ve gülümsüyor.

Tamam, bu kadar saçmalık yeter.

Bay Olson bir su şişesini ağzına götürüyor, ben de ağzını açıyorum.

Tek bir hareketle, camdan bakmamışım gibi görünecek kadar yumuşak bir şekilde, kolu çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Sertçe.

Kapının kenarı Bay Olson'ın omzuna çarparak onu öne doğru sarsar ve elinin şişeyi sıkmasına neden olarak bir sel gönderir

musluğundan, boğazından, burnundan ve yüzünün her yerinden su aktı.
Y a n ı n d a durup bir elimle sırtına sertçe vuruyorum, "Hay aksi."

Bölüm 30

Elouise

Bir an, Bay Olson'la konuşuyor ve gülüyordum. Sonra, Bay Olson su şişesiyle kendini boğmaya çalışırken ağzım açık bir şekilde bakıyorum.

Ve sonra Beckett orada.

Beynimin gözlerime yetişmesi biraz zaman alıyor.

Beckett.

İşte.

Sınıfımda.

Sanki bana sahipmiş gibi bakıyor.

Ayağa kalkacakmış gibi ellerimi masamın üzerine koyuyorum ama bacaklarım işbirliği yapmıyor. Çok sersemlemiştim.

Beckett, Bay Olson'a hitap ederken gözlerini benden ayırmıyor: "Ön taraftaki velilerden birinin sizi sorduğunu duydum."

Bay Olson cevap vermek yerine öksürmeye devam eder. Yüzü kıpkırmızı ve Beckett'a ters ters bakmaya çalışıyor gibi görünüyor ama bunu söylemek zor. Beklenmedik bir şekilde soluduğu suyun konuşmasını zorlaştırdığına şüphe yok.

Ne diyeceğimi bilemeden, Bay Olson odamdan çıkarken elimi küçük bir el sallamak için kaldırıyorum.

Kapı aralığından çıkar çıkmaz Beckett ayağıyla kapıyı kapatıyor. Ve böylece yalnız kaldık.

Ama bu önemli değil.

Sadece ikimizin olması önemli değil.

En son yalnız kaldığımızda beni parmaklarına boşaltmış olması önemli değil.

Sadece görüntüsünün bile bana onun tadını hatırlatması önemli değil.
Fark etmez, çünkü o yalancı, hilekâr bir pislik.

O benim değil.

Bu hatırlatma ile karnımdaki çırpınmayı bastırıyorum.

"Burada ne yapıyorsun Beckett?" Hâlâ hissettiğim acıyı gizlemeye çalışarak sesimi düz tutuyorum.

Odanın içine doğru bir adım daha atıyor, etrafına bakıyor, etrafı inceliyor. Bu hoşuma gitmedi.

Sanki o benim onu gördüğümünden çok daha fazlasını görmüş gibi hissediyorum ve bu onun soyup atacağı bir katman daha. Adam Beckett hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlatan bir başka şey.

İstemesem de, kendimi onu kabul etmekten alıkoyamıyorum.

Yıpranmış siyah iş botları. Solmuş ve tam oturmuş koyu renk kot pantolon. Ve gri pamuklu bir gömlek, üzerine ağır siyah deri bir ceket.

Sıradan bir adam gibi görünmesi gerekirken, takvim fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyor. *Pislik.*

Masamın bir adım önünde durdu, bakışları sonunda tekrar

Be

n. "Selam, Lou."

Sesi sıcak ve nazikti ve bu bende ona bir tokat atma isteği uyandırdı.

Toplar.

"Neden buradasın?" Bu sefer çıtlatıyorum.

Ağzının kenarı seğiriyor ve öfkem alevleniyor.

Ayağa kalkıyorum ve masanın etrafından dolanıp onunla yüzleşiyorum. Hâlâ benden çok daha uzun, ama en azından bu şekilde bana üstünlük taslamıyor.

"Seni gördüm," parmağımı göğsüne soktum. "Ve senin de beni gördüğünü, seni gördüğümü biliyorum."

Beckett geri çekilmiyor. Eğilip parmak ucumdaki baskıyı artırıyor. "Peki ne gördün?"

Bu hıyar.

"Seni gördüm! Onunla!" sesim çatlıyor ve ağzımı kapatıyorum.

Elimi ç e k m e y e çalışıyorum ama Beckett kendi eliyle yakalıyor ve avucumu göğsüne bastırıyor.

Sesini alçaltıyor, "Ve bu seni kızdırıyor mu?"

Sakin tavrı her şeyi daha da kötüleştiriyor. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor. Ve ben... Ben de öyle davranamıyorum.

önemli değil. Denedim. Ama yapamadım.

Gözlerimin arkasında ısı oluşuyor ve gözlerimi kırıştıyorum.

Kendimi açıklamak istemediğimden ya da buna ihtiyaç duymadığımdan, ona tekrar "Burada ne arıyorsun?" diye soruyorum.

Kavganın ses tonumu terk etmesinden, ardında hayal kırıklığı ve üzüntüden başka bir şey bırakmamasından nefret ediyorum.

"Bilim Fuarı için buradayım." İri eli benimkini sıkıca kavıyor. "Yeğenim burada üçüncü sınıf öğrencisi ve bana un kurtlarını göstereceği için çok heyecanlı."

Yeğen mi?

Beckett dile getirmedığım sorum karşısında başını sallıyor: "Beni birlikte gördüğün kadın kuzenim Natasha. O da oğlu Clint. Ona yeğenim diyorum çünkü kuzeninin çocuğuna ne denmesi gerektiğini bilmiyorum."

"O senin kuzenin mi?" Tekrar ediyorum, tekrar duymak istiyorum.

Başını sallıyor, boştaki elini uzatıp enseme avuçluyor. "Kuzen. Aile."

Onun kuzeniydi.

Gerçekten bu kadar kolay

olabilir mi? "Bekar mısın?"

diye sordum.

Beckett başını sallar, "Bekarım."

Bu kadar şanslı mıyım? Dün gece gerçekten de *göründüğü gibi olmayan* anlardan biri *miydi?*

"Kız arkadaşın yok mu?"

Ağzının kenarı bir sırıtışa dönüşüyor, "Hayır."

Ona inanmak istiyorum. Ona inanmayı çok

istiyorum. "Karın mı?"

Başını sallıyor, "Karım yok."

"Biriyle çıkıyor musun?"

Fısıldıyorum.

Bana doğruyu söylüyormuş gibi geliyor ama hiçbir soruyu cevapsız bırakamam. Bu tür bir kalp ağrısıyla bir daha başa çıkamam.

"Kimseyle çıkmıyorum." Daha yakına eğiliyor, parmakları boynumun etrafında bükülüyor. "Peki ya sen, Dumanlı Kız? Kovalamam gereken başka erkekler var mı?"

"Kimse yok." Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra kendimi daha da aptal hissediyorum. Umutsuz görünmeye çalışmıyorum, birlikte sadece bir gece geçirdik. Birini aldattığını düşündüğüm için bu kadar üzülmemeliydim.

Ben. Evet, bu kötü olurdu. Hatta korkunç. Ama bu beni sadece kızdırmalıydı, kalbimi kırmamalıydı.

Sonra sözleri kayıtlara geçti, "Bekle, *daha fazla adam* kovalamakla neyi kastediyorsun?"

"Bebeğim, dün gece olanlar bir yanlış anlaşılmaydı. Ama sen," beni daha yakına çekiyor, "zaten iki pislikle uğraşmak zorunda kaldım. Dışarıda benim olanı almaya çalışan kaç tane daha var?"

Genelde nutkum tutulmaz ama bu konuşma beni zor durumda bıraktı.

"İki mi?" Düşündüğümde, Adam'ın çadırıma girmeye çalıştığı geceden bahsettiğini varsayıyorum, ama... Artık kapalı olan kapıya bakıyorum. "Yani-?"

Yemin ederim çenesi esniyor. "Bay Sınıfınızda Durup Sizinle Flört Etmeye Çalışan. Evet, ondan bahsediyorum."

Ses tonu o kadar ciddi ki neredeyse beni güldürecek. Neredeyse.

"Bay Olson benimle flört etmiyordu." Ona söyledim, buna inandığımdan emin değilim.

"Beni ikna edebilmen için önce kendini ikna etmen gerek." Başını eğiyor, aramızda sadece birkaç santim kalıyor. "Şimdi, seni öpmeme izin verecek misin, yoksa beni biraz daha sorgulamak mı istiyorsun?"

Boştaki elimle bir parmağımı çenesine bastırarak yüzünü olduğu yerde tutuyorum, "Bir soru daha."

Kaşlarını kaldırarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Dün gece seni gördüğümü biliyordun, bu yüzden ne varsaydığımı da biliyor olmalıydın." Gerçeği bilmeme rağmen midemde hoş olmayan bir his dolaşıyor. "Neden beni durdurmadın? Beni düzeltmedin?"

Sırtışı beklediğim gibi değildi, "Bana vurmayacağına söz verir misin?" Kaşlarımı çattım, "Hayır."

Yüzü ciddileşmeden önce bir kakhaha attı, "Kıskançlığını görmek hoşuma gitti."

Kaşlarım çatıldı.

Bir an için elimi bırakıp diğer elimi tutuyor ve ben tepki veremediğim için elimi de vücuduna bastırıyor.

Hâlâ ayaktayız, ellerimi göğsümüzün arasında tutarken boynumu avuçluyor ve bu daha önce yaptığımız her şeyden daha samimi hissettiriyor.

"O lanet çadırdan dışarı adımımı attığım andan beri seninle ilgili düşünceler aklımdan çıkmıyor." Bana doğru eğildi, "Sadece yürüyüp gitmeyecektim."

uzakta. Böyle bir şey olmayacaktı. Er ya da geç kendimi burada bulacaktım, seni sınıfına kadar kovalayacaktım. Seni nerede bulacağımı bildiğim tek yere. Sadece bulunmak istediğinden emin değildim." Nefesi dudaklarımda geziniyor. "Ama sonra dün gece seni gördüm ve ne düşüneceğini çok iyi biliyordum. Kırgın, kızgın ve çok güzel kıskanmış görünüyordun. Ve bu duyguları yüzüne yansıttığım için nefret etsem de, anlamlarından zevk aldım." Başını eğerek dudaklarını kulağımın yanına koydu. "Bu senin de beni istediğin anlamına geliyordu."

Sözleri tenimde yuvarlanırken tüylerim diken diken oluyor.

Ona gerçekten vurmalıyım. Keşke ona vurmak isteseydim.

"Sen bir pisliksin," diye fısıldıyorum, gerçek bir öfke duymadan.

"Kesinlikle öyleyim. Ama ben bir yalancı değilim. Ve hilekar da değilim."

Son gerginliğim de kemiklerimden sızıyor. Ona inanıyorum. Ve bu beni ne kadar kızdırsa da, onu anlıyorum.

"Tamam," diyorum ona

sessizce. "Tamam mı?" diye soruyor.

Başımı hafifçe sallıyorum, "Tamam, artık beni öpebilirsin."

Sonunda serbest kalan mıklatılar gibi, birbirimize doğru çekiliyoruz.

Dudakları benimkilere bastırıyor, sıcak ve sert. Bir okşama.

Yavaş. Daha önce aramızda olduğundan daha yavaş. Birbirimizin tadına bakmak için zaman ayırıyormuşuz gibi. Ve onun tadı... çökmüş.

Vücudunun sıcaklığına ihtiyaç duyarak ona doğru eğildim. Onsuz aniden donuyorum.

Beckett başını daha da eğiyor. Ağzımın kenarındaki hassas deriye değen kirli sakalının fırçası, pürüzsüz dili içeri girmek için arama yaparken mükemmel bir kontrast oluşturuyor.

Onu içeri aldım.

Buzz.

Ensemdeki eli gevşek saçlarıma doğru kayıyor ve inliyorum.

Buzz.

Ellerim hâlâ aramızda sıkışmış durumda, Beckett'ın tutuşu hiç gevşemiyor.

Buzz.

Buzz.

Buzz.

Öpüşmeyi kesen Beckett alnını benimkine yaslıyor, "Lanet olsun."
Ellerimi bırakıyor ama boynumu bırakmıyor, titreşimli telefonunu çıkarmak için cebine uzanıyor.

"Fuar başladı," Beckett'ın nefesi cinsel hayal kırıklığıyla dolu. "Clint unutmadığımdan emin olmak istiyor."

"Oh," ve sonra nerede olduğumuzu hatırlıyorum, "Oh!"
Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı çarpıyor ve sınıfımda durduğumuz, öpüştüğümüz ve çok daha fazlasını yapmaya doğru gittiğimiz gerçeğini pekiştiriyor.

Boğazımı temizliyorum, "Gitmeliyiz."

"Evet," Beckett gözlerini kapatıyor, "bana bir dakika ver."

Artık ellerim serbest olduğu için pantolonunun önüne bakıyorum. Ya da daha spesifik olarak pantolonunun önündeki belirgin şişkinliğe.

Dudağımı ısırdım, "Acele etme,
Şampiyon." Gözünü kırparak açtı,
"Şampiyon?"

"Bir takma ad deniyorum." Gülüyorum, "İyi değil mi?" "İyi değil."

Bir an durup ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve kıyafetlerimi düzeltiyorum.

Beckett'ı bugün burada görmeyi beklemiyordum ama koyu renk skinny jean pantolonum ve soluk mavi kalın örgü kazağımla kendimi oldukça sevimli hissediyorum. Bir oda dolusu gürültücü dördüncü sınıf öğrencisine ders vermek, işlevin stilden daha öncelikli olduğu anlamına geliyor. Ama üzerime kahve, yemek ya da boya dökmeden günü atlatmayı başardım, yani bu bir kazanç.

Beckett'ın gitmeye hazır görüldüğünü görünce çantamı masadan alıp kapıya yöneliyorum.

"O kadar hızlı değil."

Durdum, "Ne?"

"Numarana ihtiyacım var."

Hemen cevap vermediğimde Beckett bana telefonunun ekranında yeni bir kişinin açık olduğunu gösteriyor. "Numara, bebeğim."

Nabzım hızlandı.

Ona numaramı vermek istiyorum. Beni aramasını istiyorum. Ama...

"Bu iyi bir fikir mi?" Parmaklarım kazağımla çekiştirmelerini engellemek için birbirine dolanıyor.

Beckett gözlerini kısıyor, "Evet, Smoky. Bu," parmağıyla göğsümden onunkine doğru işaret ediyor, "iyi bir fikir."

Bacaklarımın arasındaki nabız *evet*, bu iyi bir fikir diyor. Ama beynim hala oyunda ve onu dinlemeye çalışıyorum.

"*Bununla* ne demek istiyorsun?" el kol hareketi yapma sırası bende. "Bir taahhüt ya da onun gibi bir şey istemiyorum. Ben sadece..." Nefes nefese kaldım, "Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Sadece ziyaret için mi geldin? Yakında tekrar gidecek misin?" Ellerimi iki yanına vuruyorum. "Eğer bu buysa sorun değil, ama beklentilerimizin aynı olduğundan emin olmak istiyorum."

Beckett bir adım daha yaklaşır, "Sadece bir haftalığına döndüğümü söylesem, birkaç geceyi birlikte geçirmeye razı olur musun?"

Dilim alt dudağıma sürtünüyor. "Hayır demezdim," diye itiraf ediyorum. Ve bu doğru.

Bir seks çağrısına, çıkarları olan arkadaşlara, seks arkadaşına - ne dersiniz deyin - karşı değilim. Ama nasıl çalıştığımı biliyorum ve eğer bu buysa, önceden bilmem gerekiyor, yoksa kalbim çok fazla yatırım yapacak.

Söz konusu kalp gizli bir öksürük ve göz devirmesi veriyor. Bana zaten biraz yatırımdan daha fazlası olduğumu hatırlatıyor.

Beckett bakışlarımı tutuyor, "Peki ya sana temelli döndüğümü söyleseydim?" Göğüs kafesimin arkasında bir çarpıntı dalgalanıyor, "Öyle misin?"

Başını sallıyor. "Tam olarak nerede yaşayacağımı bilmiyorum, burada mı yoksa şehir merkezine yakın bir yerde mi, ama kalmak için Minnesota'dayım."

Gözlerindeki bakış çok ciddi.

"Gerçekten mi?" Gençliğimin umudu sözlerime sızıyor.

"Gerçekten. Şimdilik Darling Lake'de, kuzenimin evinde kalıyorum. Clint'le vakit geçireceğim ve onu ailemle aynı çatıyı paylaşmamak için bir bahane olarak kullanacağım." Sanki bu düşünce bile onu ürkütüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Şehirde mi yaşıyorsun?"

Gülümsüyorum, "Ailemin evini satın aldım."

Şaşkınlık Beckett'ın yüzünü kaplıyor ve onu hazırlıksız yakaladığım hissi ağzımı bir sırtışa dönüştürüyor.

O da sırtıyor, "Şimdi bana numaranı verecek misin?"

Telefonu elinden alıp numaramı giriyorum ve kişiyi Smoky Hall olarak etiketlediğini fark ediyorum.

Beckett telefonunu geri alıyor ve gönder tuşuna basmadan önce benim numarama bir mesaj yazıyor.

"İşte," telefonu cebine soktu ve dirseğini yan tarafına doğru uzattı, "gidelim mi?"

Kolumu onun koluna dolayarak başımı sallıyorum, "3. Cadde'de bir ilk buluşma.rd

5th sınıflar arası Bilim Fuarı. Bunu nasıl aşacaksın?"

Kapıyı çekip açıyor ve geçmemiz için tutuyor. "Eminim bir şeyler düşüneceğim."

Bölüm 31

Đcc³/4cĩĩ

ELOUISE kafeteryanın karşısından bana gülümsüyor ve -yüzüncü kez- kendime toplum içinde olduğumuzu, etrafımızın çocuklarla çevrili olduğunu ve ona tamamen sahip olma arzum konusunda hiçbir şey yapamayacağımı hatırlatıyorum.

Sınıftaki konuşmamız umduğumdan daha iyi geçti. Ama daha iyi bilmeliydim. Elouise akıllı, mantıklı bir insan ve ona söylediğim her şey doğrudu.

Ona acı çektirdiğim için pişmanım ama duygularımızı açığa vurduğum için pişman değilim. Ben ondan hoşlanıyorum. O da benden hoşlanıyor. Ve artık etrafta dolanmak için çok yaşıyım. Sonsuza dek istediğimi sanmıyorum. Artık bunun gerçek bir şey olduğuna inandığımdan emin değilim. Ama bu her ne olursa olsun, daha başlamadan parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

"Beckett Amca!" Clint'in gereksiz yere yüksek sesle bağırmasına gömleğimi çekiştirmesi eşlik ediyor.

"Tanrım, evlat, ben buradayım," diye avucumla başımın yan tarafına vuruyorum, sanki işitme duyumu yerine getirmeye çalışıyormuşum gibi.

"Bunu söylememen gerekiyor," kaşlarını kaldırıyor ve annesine o kadar benziyor ki neredeyse ürperiyorum.

Aynı açık kahverengi saçlar, aynı açık kahverengi gözler, aynı yargılayıcı duruş.

Bu esrarengiz.

"Evet, evet, sonra anlatırsın."

"Gidebilir miyiz?" diye tekrar gömleğimi çekiştiriyor ve ben de elini geri çekiyorum.

"Hımm," diye etrafıma bakıyorum, öğle yemeği masaları hâlâ poster panoları ve deneylerle kaplı. Bütün çocuklar panolarının yanında duruyor.

"Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın. Sıkıldım." İ ekişi ruhunun derinliklerinde.

Normalde ona katılırdım ama Elouise'in çocukların projelerini anlatmalarını dinlerken koridorlarda yürümesini izlemek son derece eğlenceliydi.

Odaya girmeden önce kolunu benimkinden ayırdı. Sıcaklığını kaybettiğini hemen hissettim ama bir şey söylemedim. Burası onun iş yeri, bu yüzden profesyonel kalmak istemesini anlıyorum. Bu durumda profesyonel olmak, cansız strafor volkanları ve çeşme musluğundaki bakteri miktarını gösteren petri kaplarını içerse bile.

Ama Elouise beni ekmedi. Benimle birlikte Clint'in masasına kadar yürüdü ve kendisini 4th sınıf öğretmenlerinden biri olan Bayan Hall olarak tanıttı.

Clint ona anında aşık oldu. Onu suçlayamam çünkü ben Aynı şekilde hissediyorum, ama ilk beş dakikayı bana tek bir bakış bile atmadan ona aptal yemek solucanlarını anlatarak geçirmesi beni biraz rahatsız etti. Ben onun amcasıyım. Etkilemek istemesi gereken kişi benim.

Bir sonraki masaya geçmek için nazıkçe izin istediğinde, Clint bana döndü ve gelecek yıl onun öğretmeni olmasını istediğini söyledi. Anlayarak başımı salladım. Ben de onu öğretmen olarak isterdim, sadece seksi olduğu için değil. Sabırlı biri, Clint'in yaşındayken tam da ihtiyacım olan türden bir şey, gerçekten de her çocuğun ihtiyacı olan türden bir şey.

Yanımdaki küçük insan, masaya bağlı plastik koltuğa düşüyor ve dramatik bir iniltiyle yüzeyin içinde eriyor.

"Bunun ne zamana kadar sürmesi gerekiyor?"

Ona sordum. "Bilmiyorum. Sonsuza kadar," diye inliyor.

Gözlerimi devirdiğimi görmesine izin verdim, "Solucanlarına göz kulak ol. Ben gidip ne zaman gidebileceğimizi öğreneyim."

Clint'in gevşek vücudu canlandı, "Kay!"

Ebeveyn kümeleri arasından sıyrılarak Elouise'e doğru ilerliyorum. Resmi refakatçi olarak burada değil ama ne zaman bitmesi gerektiğini biliyordur.

Bir sonraki masa koridoruna yöneldiğimde, gözlerim kafeteryadan çıkıp koridora doğru adım atan bir adama takılıyor. Koyu renk saçları bir anıyı tetikliyor.

Orospu çocuğu.

Yörüngemi değiştirerek kapıya doğru ilerliyorum.

Bu sik kafalı aklımdan bir parça alıyor.

Koridora adım attığımda iki tarafa da bakıyorum ama onu göremiyorum.

Sikeyim.

Sadece birkaç saniye arkasıındaydım. Fazla uzaklaşmış olamaz.

Koridorda bir adım daha atıyorum, ön kapılardan dışarı bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum, geri dönüyorum ve erkekler tuvaletinin kapısının kapandığını fark ediyorum.

Yakaladım.

Birkaç adım sonra, banyoya doğru ilerliyorum.

Küçük bir yer. Sadece iki kabin, iki kapı da açık, iki pisuvar ve iki lavabo. Adam sırtı bana dönük, normalden kısa pisuvarın üzerinde kambur duruyor,

Kendini rahatlatıyor.

Kapıda kilit yok ama sorun değil. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

İçeri girdiğimi duymadı, bu yüzden birkaç sessiz adım daha yaklaştım ve bitirmesini bekledim. Hâlâ işlemekte olan bir adamı ürkütmek ve sonunda ayakkabılarıma işlemek istemem.

Sonunda işini bitirdi, hala benimkinden çok aşağıda olan boyuna geri döndü ve fermuarını çekti.

Pislik sifonu çekmek için kola basmadığında hiç şaşırıyorum.

Adam arkasını dönüyor ve beni gördüğünde ancak çığlık olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarıyor. Ama Elouise'in çadırına sürünerek girdiği anı, herhangi bir mizah hissetmemi engelliyor.

Yıkanmamış elleri göğsüne doğru havalandı, "Lanet olsun, dostum, beni korkuttun! Geldiğini duymadım."

Gözlerimi ondan ayırmadan bir adım daha yaklaşıyorum, böylece göz teması kurmak için başını biraz geriye eğmek zorunda kalıyor.

"Çocuğun orada mı?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

Belli ki sorum beklediği şey değildi ve bir adım geri çekildi, "Evet." Bir adım daha geri çekildi. "Neden böyle bir şey sordun ki?"

Tek bir adımla aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyorum, "Çünkü hiçbir çocuk babasını döven birini görmemeli."

Adam'ın gözleri büyür ve ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırır, "Dostum, sakın ol."

"Sakinleşmek mi?" Saldırganlığımın ses tonuma sızmasına izin verdim, "bana teşekkür etmelisin. Çünkü bu senin tek uyarın."

Sesi bir oktav yükseliyor, "Ne yaptım ben?"

Yüz ifadem üzerine bir adım daha geri atıyor ve dizlerinin arkasını pisuvarın çanağına çarparak dengesini kaybediyor. Kolları

çırpınıyor ama gidecek hiçbir yeri yok. Geriye doğru eğilirken dizleri bükülüyor ve kışını kirli pisuarın dikey duvarına bastırıyor.

Son kez ilerlerken, ayak kabıların parmakları onunkilere değene kadar durmuyorum. Onu yerinde sabitliyorum.

"Elouise Hall'dan uzak dur. Onunla konuşma. Sakın ona bakma. Onu aklından bile geçirme." Yumruklarımı daha sıkı sıkıyor, onu yumruklama isteğimle savaşıyorum. "O gece kazara onun çadırına girmedin. Ve eğer niyetinin ne olabileceği konusunda beni çok fazla düşündürürsen, omurganı ağzından söküp atarım. O yüzden beni zorlama." Nefes alış veriş hızlandı ve gözleri büyüdü. "Eğer onu taciz ettiğini duyarsam, ona nefes aldığını bile duyarsam, seni bitiririm. Ve bunu *duyacağım*, çünkü o benim. Beni duyuyor musun? Elouise benim."

Başını çılgınca sallıyor.

Biraz daha yaklaşıyorum. "Ve eğer bu boku başka bir kadınla denersen, öğrenir ve seni Darling Gölü'nün dibine batırırım. Çünkü ben geri döndüm. Ve tıpkı Elouise gibi, bu kasaba da benim."

Adam'ın ağzı bir açılıp bir kapanıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim," diyerek dişlerini gösteriyorum ve elimi uzatıyorum. Benden uzaklaşıyor ama ona vurmuyorum. Pisuvayı yıkamak için kola basıyorum ve suyun sırtından aşağı akmasına neden oluyorum.

Tatmin olmuş bir şekilde kapıya yöneldim. "Ve lanet ellerini yıka."

Bölüm 32

Elouise

Kendimi üçüncü kez dikiz aynasında saçlarımı kontrol ederken yakaladığımda, gözlerimi sıkıca kapatıp arabayı durduruyorum.

"Sadece dışarı çık." Kendime söyledim. "Sorun yok."

Telefonumu çantama tıktırıp dışarı çıkıyorum ve caddenin karşısına geçiyorum.

Darling Lake şehir merkezinde bir Cuma akşamı ve tahmin edilebileceği gibi mahalle sessiz.

Beckett, Bilim Fuarı'nda yollarımız ayrıldıktan sonra Pazartesi gecesi bana bir mesaj gönderdi ve çıkma teklif etti. Ben de evet dedim. Tabii ki evet dedim. Bir *şeyler yapmış* olsak da hâlâ gerginim.

Elinin pantolonumda ve ağzının göğüslerimde olması, bu gece hakkında daha emin hissetmemi sağlamıyor. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam çadırdaki o gecenin yaşandığına bile inanmıyor. Sanki her şeyi ben uydurmuşum gibi.

Ki bu aptalca. Ama beyin bu işte. Onlar aptal.

Cam vitrine yaklaşırken yansımam bana bakıyor, özenle düzleştirdiğim saçlarım serin esintide uçuşuyor.

Kahve içmek için BeanBag'de buluşmaya karar verdiğimizden, gündelik kıyafetler tercih ettim. Rahat, ama yine de içinde rahat hissedeceğim bir şey bulmak iki saatimi ve düzinelerce kombinasyonumu aldı.

Kıçımı minimumda tutacak şekilde saran bir çift sıkıntılı kot pantolon, dekolte - ve biraz rahat - siyah bir atlet ve kalın, çok renkli bir hırka giydim. Arkadaşlarımla dışarıda giyebileceğim kadar sade ve atlet işe giderken giyebileceğimden daha açık. Sonuç olarak, kendimi güzel hissediyorum. Ve kafamın arkasındaki küçük ses bana Beckett'ın ne kadar seksi olduğunu hatırlattığında, o sesi bir kutuya tıkıyorum

ve zihnimin gölgeli bir köşesine sıkıştırıyorum. Çünkü benim onu istediğim kadar o da beni istiyor gibi görünüyor.

Kapıyı iterek açtığımda, kahve çekirdekleriyle dolu bir yağmur çubuğunun yumuşak çınlaması, kahve ve tarçınlı ekmek kokuları beni karşılıyor.

Dükkânın sessiz olması beklenirdi. Masalardan birinde oturan üniversite çağında bir kız var, dizüstü bilgisayarı açık, kulaklığı takılı. Ve yaşlı bir beyefendi, kucağında gerçek bir gazete ile çıtırdayan şöminenin yanında oturuyor.

Bir masaya doğru ilerlemeden önce, tanıdık bir siyah bukleli saç görüyorum. "Maddie!" Adını tıslayarak söyledim.

Kasanın yanındaki yerinden başını bana doğru çeviriyor. "Hey," elini küçük bir el sallamak için kaldırdı.

En azından omuzlarını kamburlaştırarak ve yüzünü buruşturarak suçlu görünme nezaketini gösteriyor.

Beckett'in içeri girmek üzere olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakarak tezgâha doğru acele ediyorum.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Tezgâhın ilerisinde bardakları istifleyen çalışanın duymaması için sesimi alçaltarak soruyorum - bize dikkat ettiğinden değil.

Maddie tezgâhın üzerinden bana doğru eğiliyor ve aynı sessizliği koruyor: "Bazı evrak işlerini halletmek için içeri girmem gerekiyordu. Seni gözetlemiyorum!"

Gözlerimi deviriyorum, "Saçmalık. Ben de senin kadar biliyorum ki *evrakların* evinizdeki dizüstü bilgisayarınızdan yapılabilir."

Maddie, 15 yaşından beri burada çalıştıktan sonra, birkaç yıl önce BeanBag franchise yoluna gitmeye karar verdikten sonra bu lokasyonun gururlu sahibi oldu. Bu bambaşka bir hikâye ama asıl mesele şu ki bu işi nasıl yürüttüğünü biliyorum. İstemese burada olmayacağını da biliyorum.

"Tamam, peki!" Maddie huffs, "Beckett'ı görmek istiyorum. O yüzden vur beni!" "Onu gördün! Restoranda!" Ona hatırlatıyorum.

Başını sallıyor, "Bu sayılmaz. Onu sadece bir an görebildim. Çok uzaktaydı ve ben de çıkarken masasının önünden geçmeyi denemeyecek kadar korkaktım. Ayrıca," diye parmağını kaldırdı, "siz gelmeden arabamda olmayı planlıyordum. Onun içeri girişini izleyecektim."

Homurdanıyorum, "Sürüngen."

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de sırtımıza başlıyoruz.

Maddie saatine bakıyor, "Bu kadar erken gelmeseydin bundan haberin bile olmayacaktı."

Avuçlarımı yüzümde ovuşturup makyajımı bozmadan bir an önce kendimi yakalayıp ellerimi iki yanına bırakıyorum. "Bütün gün sinirden ölüyordum ve geç kalmak istemedim."

Maddie homurdanarak, "Yani üç dakikalık yol için yarım saat erken mi çıktın?" "Temel olarak."

Gülümsemesi yumuşuyor, "Gergin olma. Bu bir ilk buluşma gibi gelebilir ama siz ikiniz birbirinizi zaten tanıyorsunuz. Bunu daha çok arayı kapatmak gibi düşünün."

Dudağımı ısırdım. "Biliyorum. Haklısın."

"Ve, demek istediğim, kedinizi çoktan sevdi. Yani..."

Sessizce duruyoruz, ikimiz de kahkahalara boğulmadan önce birbirimize göz kırpıyoruz.

Omuzlarımı her sallayışında gerginliğin vücudumu terk ettiğini hissedebiliyorum. Maddie'nin burada olup bize bakmayacağını bildiğim için bu zamanı seçmiş olsam da, onunla konuşmak tam da rahatlamak için ihtiyacım olan şeydi.

"Bu kadar komik olan ne?"

Derin bir sesle irkildim.

Beckett'ın iri eli yumuşak bir şekilde belime bastırıyor ve kalın kazağımın içinden bile sıcaklığı hissedebiliyorum.

Beckett'a bakmadan önce gözlerim Maddie'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi yakalıyor ve en iyi arkadaşımın ona attığı şaşkın bakışları tamamen anlıyorum.

Siyah tişörtü, siyah fermuarlı kapüşonlu sweatshirt'ü ve Pazartesi günü gördüğüm yıpranmış kot pantolonuyla Beckett her zamanki gibi çok seksi görünüyor.

Bir insanın her zaman nasıl bu kadar iyi görünebildiğini bile anlamıyorum ama gözlerimi alamıyorum.

Yakışıklı yüzünü kaplayan kirli sakalı okşamak için uzanmamak için ellerimi birbirine kenetliyorum. Ellerinin nasıl hissettirdiğini biliyorum ama o sakalı kalçalarımın arasında deneyimlemek için can atıyorum.

Boğazını temizliyor, "İyi akşamlar, Smoky."

"Merhaba Beckett," sesim nefes nefese çıkıyor ve eğer Maddie Beckett'ın büyüüne kapılmamış olsaydı muhtemelen benimle dalga geçerdi.

Elleri sırtımda gezinirken, kalçamı avuçlayıp beni yanına çekene kadar bana verdiği gülümseme tüm vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Tanrım, neden buradayız ki? Onu doğruca yatak odama davet etmeliydim.

Beckett'ın göğsü genişler, "Güzel görünüyorsun."

Normalde *kibarlık*, üzerine titreyeceğim bir kelime olmazdı ama onun söyleyiş tarzı...

İşte bu kadar. Bir dakika içinde külotum çoktan kızardı.

"Teşekkürler," diyerek biraz daha sertçe yanına eğildim. "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun."

Yüzündeki sırıtma o kadar kibirli ki, onu çimdiklemek istiyorum.

"Kahve ister misiniz?" Maddie'nin ürkek sesi bana yalnız olmadığımızı hatırlatıyor.

"Oh, uh, Beckett, bu-"

"Maddie, değil mi?" diye sözümü kesip elini uzatıyor.

Maddie'nin yanakları yıllardır görmediğim kadar parlak bir kırmızıya bürünüyor. Ağzı açılıyor ama cevap vermek yerine tekrar kapanıyor ve hızlıca başını sallayarak adamın elini sıkıyor.

Beckett'ın rahat gülümsemesi bana bunun bir kadının onun bakışları karşısında ilk kez suskun kalışı olmadığını söylüyor.

"Seni tekrar görmek güzel," derken geçen hafta sonu gittiğimiz restorandan mı bahsediyor yoksa onu yıllar öncesinden mi hatırlıyor bilmiyorum ama Maddie umursuyor gibi görünmüyor, sadece bakmaya devam ediyor.

Beckett'a bakıyorum, "Sipariş vermeye hazırsanız ne istediğimi biliyorum." Çenesini eğiyor, "Önce sen."

Maddie'yle yüzleşmek için doğruluyorum, ondan karamelli latte istiyorum, Beckett ise sade kahve istiyor.

Maddie kredi kartını alırken dudağını o kadar sert ısıyor ki, her an kanamaya başlayacağından endişeleniyorum.

Geri verdiğinde, tekrar konuşmak için cesaretini topluyor. "Siz oturun, ben hazır olunca getiririm."

Maddie'nin şaşkın bakışları üzerimde, ama Beckett'ı tezgahın üzerindeki bahşiş kavanozuna bir yirmilik atarken yakalıyorum. Bu hoş bir jest ve bunu kimsenin onu görmeyeceğini düşündüğü bir anda yapmış olması beni şaşırtmıyor. Maddie'nin tüm parayı diğer çalışanla birlikte eve göndereceği gerçeğini boş verin.

Önden giderek, az sayıdaki masanın arasından özel arka köşeye doğru ilerliyorum. Yuvarlak masa yaralı, küçük ve evdeki en sevdiğim koltuk.

Sandalyelerden birine uzanırken Beckett'ın eli sırtımdaki hırkamın kumaşını sıkıyor.

Durmaya zorlanıyorum, Beckett yanımdan uzanıp sandalyeyi masadan çekerken hareketsiz duruyorum, "İzin verin."

Teklif edilen koltuğa oturduğumda yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum, "Teşekkür ederim."

Karşıma oturan Beckett dirseklerini masaya dayadı, "Bazen hıyarın teki olabilirim ama bir randevuda nasıl davranmam gerektiğini bilirim."

"Annene seni doğru yetiştirdiğini söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Beckett gülerek, "Kahretsin," diye başını sallıyor, "bunu duyduğunda bayram edecek."

Kaşlarımla kalktı, "Ona söyleyecek misin?"

Gözlerini deviriyor, "Ben yapmazsam, eminim kuzenim yapar."

Beckett'ın kadın ailesinin ona zor anlar yaşatacağı düşüncesi beni sevince boğuyor.

"Hâlâ buralarda mı yaşıyorlar? Ailen?" Ben soruyorum.

"Evet. Eninde sonunda o evden çıkıp huzurevi tipi bir yere taşınmak zorunda kalacakları günün yaklaştığını biliyorum ama ikisi de hala her zamanki gibi aktif."

Gülümsüyorum. Ailesini çok iyi tanımıyorum ama kardeşlerimizin arkadaşlığı nedeniyle onlarla birçok kez karşılaştım.

Maddie'nin yaklaşımı sohbetimizi yarıda kesiyor ve içkilerimizi bırakırken koro halinde teşekkür ediyoruz.

Başka bir şeye ihtiyacımız olmadığına söz verdikten sonra Maddie masamızdan uzaklaşıp Beckett'ın arkasına geçiyor, böylece onu sadece ben görebiliyorum. Gözlerini kocaman açarak yüzünü yelpazeliyor ve nefes alıyormuş gibi yapıyor.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ellerimi önümdeki sıcak lattenin etrafına sarıyorum.

"Peki ya ailen?" Beckett parmak uçlarıyla kahvesinin kenarına vuruyor. "Eski evinizi satın aldığınızı mı söylemiştiniz?"

Maddie onun arkasında durur ve bayılmış gibi yapar, sonra nihayet döner ve uzaklaşır.

"Evet," arkadaşşıma gülmemek için dudaklarımı büzüyorum. "Sanırım... iki yıl oldu bile." Başımı sallıyorum. "Bu çılgınca görünüyor."

"Sadece küçülmek mi istediler, yoksa onları taşınmaya iten neydi?"

"Oh, küçüldüler tamam." Gözlerimi deviriyorum, "Bir karavan aldılar ve o zamandan beri maskaralıklarıyla tüm kırsalda terör estiriyorlar."

"Anladığım kadarıyla eğleniyorlar?" Beckett çarpık bir sırıtışla soruyor.

"Öyleler," diye başımı sallıyorum. "Kışın güney eyaletlerine gidiyorlar, yazın da kuzeye dönüyorlar. En azından yılın yarısında onları saçımdan uzak tutuyor."

Beckett, "Öyle bir şey var," diye katılıyor.

İkimiz de içkilerimizi yudumlarken bir an sessizlik oluyor.

"Peki ya James? O ne yapıyor?"

Ağabeyimi düşünerek ağzım yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "O da tamamen aynı."

Beckett gülüyor, "Hiç şaşırmadım."

"Saint Paul şehir merkezinde, yönettiği bankaya yürüme mesafesinde oldukça güzel bir dairesi var. James sürekli şikayet ettiği için Tony'nin hala Seattle'da yaşadığını ve birbirlerini hiç göremediklerini biliyorum."

Beckett sırıtıyor, "Aynı şikayetleri annemden de duyuyorum. Davranışları yüzünden Tony'nin başka bir gezegene taşındığını sanırsınız."

"Anneler böyle olur," diyerek kahve fincanımı ellerimin arasında yavaşça çeviriyorum. Beckett bir soru soracağını sezmiş olmalı ki sessiz kalıp devam etmemi bekliyor. "Kuzeninle kaldığını ve Clint'e yardım ettiğini söylemiştin..." Bunu sormanın iyi bir yolu yok ve gerçekten önemli de değil ama merak ediyorum. "Bir yerde çalışıyor musun?"

Beckett hemen cevap vermeyince gözlerimi masa üstünden kaldırıyorum ve onu sırtırken buluyorum.

"Ne?" Bakışına sinirlenerek soruyorum.

"Smoky, bir işim olup olmadığını mı soruyorsun?"

Yüzündeki sırıtış bana öyle olduğunu düşündürüyor, ama hala soruyu yanıtlamadı.

Sandalyeme geri oturdum, "Bu adil bir soru." "Öyle," aptal hala sırıtıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, "Sadece kahvemın parasını ödemene izin verdiğim için kendimi suçlu hissetmeli miyim bilmek istiyorum."

Yorumum onu hazırlıksız yakalamış olmalı çünkü bir kahkaha attı.

"Çünkü ben kendi eşyalarımın parasını ödeyebilirim. Öğretmenlere bok gibi para ödeniyor olabilir ama bana bir şeyler almanıza ihtiyacım yok."

Sesi yumuşar, "Biliyorum, Elouise."

Elouise.

Heceler tenimde saten gibi hissediyorum.

Kollarımı açıyorum ve öne doğru eğilerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum.

Beckett benim hareketime uyararak karşıya uzanıyor ve geniş avuçlarını ellerimin arkasına yerleştiriyor. "Bana ihtiyacın olmaması hoşuma gidiyor." Başparmağı bileğimin hassas derisini okşuyor. "Bu, benimle olmak istediğin için burada olduğun anlamına geliyor."

Omuzlarımdan birini yarım bir omuz silkmeye kaldırıyorum, "Dizilerime yetiştim. Ve sana bakmak o kadar da kötü değil."

Gözlerini kısıyor, "Sevimli." Parmakları bileklerimi çevreleyerek ellerimi yerinde tutuyor. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet, kazançlı bir işim var. Aslında iş yüzünden Minnesota'ya geri taşındım. Chicago ile işimi bitirmeye hazırdım ve zamanlama da doğrudur."

Bunu sınıfta da konuşmuştuk ama onun geri döndüğüne dair bir güvenceye ihtiyacım olduğu açıktı. Kendimi kırılgan bir çiçek olarak görmüyorum ama şimdiden onun büyümesine kapıldığımı hissedebiliyorum ve ortadan kaybolmayacağı için mutluyum.

"İşiniz buraya yakın mı?"

"Ana ofisim Minneapolis'te, yani çok uzak değil. Mülk yönetimi yapıyoruz, bu nedenle bir şantiyede bana ihtiyaç duyulmadığı sürece genellikle istediğim yerden çalışabiliyorum. Dizüstü bilgisayarların, sanal toplantıların ve diğer şeylerin ihtişamı."

İç çekiyorum. "Güzel olmalı."

Kıkırdıyor, "Öyle. Ne yazık ki senin için öğretmenlik bir tür yüz yüze kariyer."

"Doğru. Bir grup 9 ve 10 yaşındaki çocuğa internet üzerinden ders vermeye çalışmayı hayal bile edemiyorum. Ama yazları izin alıyorum, o da var."

Beckett'ın gözleri benimkileri tutuyor, "Uyumak. Yatakta kahvaltı. Öğleden sonraları güneşte uzanmak. Şimdi hayal edebiliyorum."

Dışarıda karanlık çökmüş ama o konuşurken güneşin sıcaklığını tenimde hissettiğime yemin edebilirim. Çünkü resmettiği bu görüntüde, sanki benimle oradaymış gibi geliyor. Sanki çoktan plan yapmış gibi. Yaza daha aylar olmasına rağmen.

Ona dokunmak istiyorum, tıpkı onun bana dokunduğu gibi, ellerimi avuç içleri yukarı gelene kadar döndürüyorum.

"Seni acele ettirmek istemiyorum."

"Değilsin," diye kestim sözünü, aramızdaki bu çekime bahane bulmaya çalışmadan önce.

"Güzel. Çünkü her gece gözlerimi kapattığımda seni görüyorum." Daha yakına eğiliyor. "Seni görüyorum, altımda, sikim boğazına gömülü." Bacaklarımın arasındaki sıcaklık artıyor ve vücudumun geri kalanına yayılıyor. "Kıvrandığını, inlediğini ve beni yuttuğunu görüyorum." *Nefes nefese kalıyorum. Sanırım nefes nefese kalıyorum.* "Ve bunu tekrar görmek istiyorum. Ama bu sefer," ellerimden çekştirerek beni masanın üzerinden ona doğru eğiyor, "bunu sikim amının derinliklerine gömülmüşken yapacağım."

Ellerimden birini bırakan Beckett yüzümün yan tarafını kavıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken beni sabit tutuyor.

Sadece bir anlığına, ama dudakları dudaklarıma değdiğinde sahip olduğum her sinir ucu zevkle yanıyor.

"Bana bunu senin de istediğini söyle," sözleri ağzımın üzerinde hayalet gibi dolaşüyor. "Ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyorum.

"İşte benim kızım. Şimdi beni davet et."

Gözlerimin kapandığını fark etmeden onları açtığımda Beckett'in altın sarısı bakışlarının bana baktığını görüyorum, "Benimle eve gelir misin Beckett Stoleman?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Bölüm 33

Elouise

Karanlık garajda arabamın yanında beklerken Beckett'ın kamyonetinden inişini izliyorum, uzun adımları garaj yolunda aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Buraya gelirken hayatımın en uzun üç dakikasını geçirdim. Sadece çıldırmam, kendimi kontrol altına almam ve tekrar çıldırmam için yeterli bir süre.

Ayak sesleri, sessiz mahallede yankılanan bir davulun ritmi gibi geliyor.
Nefes al, Elouise. Sadece nefes al.

Beckett bana ulaştığında adımlarını bozmuyor, sadece bir kolunu belime doluyor ve beni eve açılan kapıya doğru itiyor. Körü körüne garaj kapısının düğmesine vuruşunu ve kapının inişiyle eşleşen gürültüyü duyuyorum. Ve evin kapısı arkamızdan kapandıktan bir saniye sonra, sürgüyü çevirirken çıkardığı yumuşak sesi duyuyorum.

Ayakkabılarımızı çıkarmak için bir an duruyoruz, sonra Beckett bana rehberlik etmeye devam ediyor. Oturma odasını, mutfağı geçip merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Buraya daha önce geldi mi yoksa sadece tahmin etmekte mi iyi bilmiyorum çünkü benim eski odamı, banyoyu, James'in eski odasını geçiyoruz ve sonra oradayız. Ana süite açılan açık kapıdayız. Benim odam.

Soluk mavi duvarlarımda aile tatillerinden çerçeveli fotoğraflar sıralanıyor. Orta boy yatağım, komodinlerim ve şifonyerim gümüş griye boyanmış kalın ahşaptan yapılmış. Ve beyaz perdeler beyaz yatak takımımınla uyumlu. Hazırlanmamış yatak takımları. Bu sabah işe gitmek için kalktığımda battaniyeler hala arkaya atılmıştı ve bu bir şekilde bu anı daha da samimi hissettiriyor. Çünkü bu o, gerçek ben ve Beckett zaten burada.

Beckett nefes alırken göğsü omzuma doğru genişliyor. "Bu mükemmel. Tam da hayal ettiğim gibi." Sesi *her yerde* hissettiğim alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Ben daha cevap veremeden Beckett odanın içinden geçerek ana banyoya açılan kapıya doğru ilerliyor. Kapı aralığından içeri uzanarak ışığı yaktı ve odanın her tarafının aydınlanmasını sağladı. Yatağın karşısında.

Odanın diğer tarafından Beckett bana bakıyor: "Bu sefer hepinizi görmem gerekiyor."

Boğazım çalışıyor ama söyleyecek anlaşılır bir şey bulamıyorum. Onun yerine hırkamı çıkarıyorum.

Sadece bir parça giysi çıkardım. Ama bana çırılçıplak soyunmuşum gibi bakıyor.

Siktir et.

Aramızdaki mesafe bana soyunmam için gereken güveni veriyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan atletimin altından tutup başımın üzerinden yukarı doğru çekiyorum.

Yaklaşmıyor ama aynı anda kapüşonunu yere bırakıyor.

Bugün güzel bir iç çamaşırı giydiğin için teşekkürler, geçmişteki ben.

Titreyen parmaklarımla pantolonumu çıkarıp yavaşça bacaklarımdan aşağı indiriyorum.

Beckett'ın göğsü kabarıyor ve ben dik dururken, bir eliyle arkaya uzanıyor ve tişörtünü başının üzerinden yukarı çekiyor.

Gömleği yüzünü kapatırken, sütyenimin düğmelerini açıyorum ve vücudumdan düşmesine izin veriyorum.

Beckett'ın görüşü açıldığında ve tangamdan başka bir şey giymediğimi gördüğünde boğuk bir ses çıkıyor.

O kemerini ve kot pantolonunu çıkarmaya çalışırken, ben de parmaklarımı külotumun üst kısmına geçiriyor ve diğer giysilerimle birlikte bir yığının içine atıyorum.

"Lanet olsun," Beckett dudaklarını ıslatıyor ve bir adım atarak yatağın ayakucundan bana doğru ilerliyor.

Ama ben kenara çekilip yatağı tekrar aramıza koyuyorum.

Duruyor ve gözlerini hınzır bir parıltı dolduruyor. "Bebeğim," diyor azarlar gibi, bir yandan da boxer külotunun önünü zorlayan ereksiyonu avuçluyor.

Başımı eline doğru eğdim, "Çıkar şunları."

Gözlerindeki bakış yırtıcı ama tereddüt etmiyor. Ve ben daha gözümü kırpamadan tamamen çıplak kaldı.

Tanrım.

Gözlerim başka tarafa bakmıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Onu ağzıma aldım, boğazıma kadar soktum ama onu göremedim. Bu şekilde değil. Ve sevgili tanrım, o mükemmel.

Beckett bir eliyle sikinin tabanını sıkıyor, "İstediğin bu mu Smoky?" Diğer eliyle uzun aletini kavriyor, aşağı yukarı okşuyor.

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Yatağa." Emir verme sırası Beckett'ta. Ve itaat etme sırası bende.

Zevkten başka bir şey düşünmeden yatağa tırmanıyorum ve sırtımı yastıklara yaslıyorum.

Beckett yatağın ayak ucuna doğru adım atar, banyodan gelen ışık onu ışık ve gölgeler içinde bırakır.

Bana ne yapacağımı söylemesini bekliyorum. Ama söylemiyor. Bunun yerine Beckett kendini tutmayı bırakıyor ve ellerini öne doğru uzatarak beni ayak bileklerimden kavriyor.

Hızlı bir hareketle, kığım tam kenara gelene kadar beni yataktan aşağı çekiyor.

Ayaklarımı havaya kaldırıp ellerini önce dizlerime, sonra da kalçalarımın iç kısmına doğru kaydırabilmesi için kavrayışını gevşettiğinde şok olmuş bir nefes kaçıyor ve inlemeye dönüşüyor.

Beckett beni genişçe açarak, "Siktir, bebeğim." diye inliyor.

Tutunacak başka bir şey bulamayınca uzanıp kendi memelerimi tuttum. Onları sıkıyor, meme uçlarımı çimdikliyor.

Beckett'ın gözleri bacaklarımın arasından göğsüme doğru gidip geliyor ve daha da yüksek bir inilti çıkarıyor.

"Beckett," onun adı bir yalvarış. Daha fazlasına ihtiyacım var. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Cevap vermek yerine dizlerinin üzerine çöküyor ve ağzını amımın üzerine kapatıyor.

Sırtım yataktan kalkıyor, bu ani his boğuk bir çığlık atmama neden oluyor.

"Aman Tanrım. Beckett. Aman Tanrım."

Dili üzerimde geziniyor. Bana karşı. İçime.

Dudakları klitorisime yaklaştığında gözlerim kapanıyor.

"Beckett!"

Kayboldum. Onun duygularında tamamen kayboldum.

Sıcak nefesi, yumuşak dudakları, yetenekli dili. Parmakları iç bacaklarımın hassas derisine bastırıyor.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Sonra duruyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor.

Gözlerimi açtığımda Beckett'ın tekrar ayakta durduğunu görüyorum.

"Prezervatifiniz var mı?"

Ona birkaç kez göz kırptım.

Oh, evet, prezervatif. Çünkü biz akıllı yetişkinleriz.

"Çekmece," diye soluyarak bir kolumu uzatıyorum ve komodinimi gösteriyorum. Neredeyse onu durduracağım, doğum kontrol h a p ı kullandığımı ve içime girmeden önce bir saniye daha bekleyemeyeceğimi söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Bu kararı ikimiz de doğru düşündüğümüzde ve ben

tam cümleler kurabilir.

Beckett çekmeceyi kaydırarak açıyor ve yumuşak küfrü bana orada onu karşılamayı bekleyen küçük bir vibratör yığını olduğunu hatırlatıyor.

"Oh, um..."

"Başka zaman," diye sözümü kesiyor Beckett, sonra açılmamış prezervatif kutusunu bulana kadar etrafı karıştırıyor.

Bana dönerek mührü kırarmış gibi yaptı, "Sen iyi bir kız oldun. Ve bu beni çok mutlu ediyor."

Gözlerinde saf şehvet var ve sözlerinin tenime battığını hissediyorum. Beckett'tan gelen övgü, hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir afrodisyak.

Açılmış kalçalarımın arasından geri çekilip prezervatifi yavaşça boyundan aşağı yuvarlamasını izliyorum.

Tabanı tutarak ucunu klitorisime bastırıyor ve sırtım kavisleniyor, başım yatağa yaslanıyor, gözlerim otomatik olarak kapanıyor.

"Sana daha önce de söyledim, Smoky. Gözlerini aç."

Avuç içleri uyluklarımın dış kısmında aşağı yukarı geziniyor, sonunda tepemde kıvrılıp beni kavıyor. "Bunu benim için yapabilir misin?" Beni kendine doğru çekiyor, kıkırmı yatağın kenarından daha da kaydırıyor. "Sonra ne olacağını izleyebilir misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum, ellerim yanlarımdaki battaniyelere dolanıyor. "Evet."

Aletin girişime çarptığını hissediyorum. "Gözler üzerimde."

Yapacağıma söz vermek için ağzım açılıyor ama o ileri atılarak sikinin tamamını içime gömüyor. Ve ona bir şey vermek yerine

Söz veriyorum, ona saf bir zevk çığlığı atıyorum.

Çok iyi.

Çok

büyük.

Çok fazla.

Beklemek yok, duraklamak yok. Beckett geri çekiliyor, neredeyse tamamen dışarı çıkıyor, sonra tekrar ileri doğru itiyor. Onun inlemeleri benimkilere karışıyor.

Tekrar ve tekrar.

Eli beni kavlıyor. Beni daha yakına çekiyor. Beni toprakta tutuyor.

Kalçalarımız her buluştuğunda, titreşimin vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum.

Her vuruşta göğüslerim sallanıyordu.

Tam gözlerim kapanmaya başlamıştı ki, göğüs u c u m d a n gelen bir çimdikle tekrar açılıyorlar.

"Eğer gelmek istiyorsan, o güzel gözlerini açık tutacaksın."

Bölüm 34

Đcc³/4cĩĩ

SIKEYİM.

*O çok fazla. O
mükemmel.*

Her itişte göğüslerinin zıplamasını izlemek beni doruğa daha da yaklaştırıyor. Ama henüz bitirmeye hazır değilim. Bu onu görmek için mükemmel bir pozisyondur, her şeyini. Ama hala yeterli değil. Beni çevrelediğini hissetmeliyim.

"Lanet olsun, bebeğim. Kendini çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyorum.

Kendimi gidebildiğim kadar derine oturtarak ileri doğru bastırıyorum ve onu yatakta daha da geriye itiyorum. Yatağın kenarı beni durdurduğunda önce bir dizimi, sonra diğerini yatağın kenarına koyuyorum.

Islak sıcaklığından asla geri çekilmeden, bir kolumu belinin altından geçiriyorum. "Bana tutun."

Tam olarak ne istediğimi bilen Elouise kollarını ve bacaklarını bana doluyor ve ikimizi de yatağa doğru süründürüyorum.

Etrafımdaki kaslarını sıkıyor ve sikim içinde seğiriyor. O şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey.

Yatağın ortasına ulaştığımda, önce kalçalarımı indiriyorum, kıkırını yatağa bastırıyorum ve sikimi gidebildiği kadar derine itiyorum. Gözlerim geri dönmek istiyor ama yüzündeki tek bir ifadeyi bile kaçırmama izin vermiyorum. Çünkü bunu seviyor. En az benim kadar seviyor.

Elouise topukları kalçalarımın arkasına değene kadar bacaklarını ayarlıyor. İçinde kalmam için beni teşvik ediyor.

Kollarım bükülüyor ve ağırlığımı dirseklerimin üzerine bırakıyorum, göğüslerimiz birbirine bastırıyor.

Dudaklarımı kulağına bastırarak, içinde sadece bir santim kalana kadar kalçalarımı geri çekiyorum. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Başını sallıyor.

Bir santim daha bastırıyorum. "Daha fazlasına *ihtiyacın var* mı?"

"Evet." Sesi boğuk. "Evet, Beckett. Lütfen."

Lobunu dişlerimin arasında yakalayıp içine gömülüyorum ve ikimiz de inliyoruz. Vücutlarımız mümkün olmaması gereken bir şekilde birlikte hareket ediyor.

Sallanıyor. Hareket ediyor. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi.

Elouise bir eliyle saçlarımı kavırıyor, diğer eliyle sırtımı tırmalayarak beni kendine yakın tutuyor. "Oh... siktir... Beckett..."

Göğüs uçları göğsümde çakıllı. Vücudu benimkinin altında kabarıyor.

Çılgına döndükçe beni de kendisiyle birlikte çekiyor. "Gelmen gerekiyor mu?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Evet! Lütfen, evet!"

Kalçalarını bana doğru çevirdiğini hissedebiliyorum. Klitorisi sikimin tabanına sürtünüyordu.

Ona sürtünüyorum. Onun hareketine uyuyorum. Daha sert bastırıyorum.

Nefes alış veriş düzeni. Hareketleri sarsıntılı. Ve bunun yoğunluğu beni tam orada, sınırda tutuyor.

"Kenara geç, Elouise." Dudaklarımı sıcak tenine bastırıyorum, kalçalarımı aşağı bastırıyorum, tam bana ihtiyaç duyduğu yere sürtünüyorum. "Benim için gel."

Sanki iznimi bekliyormuş gibi vücudu geriliyor, etrafımda patlıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Sersemlemiş gibiyim. Elouise'in üzerinden yuvarlandığımı bile hatırlamıyorum. Bırakın temizlenip yatağa dönmeyi. Ama şimdi buradayım, sırtüstü yatıyorum, tatmin olmuş kadını yarısını üzerime örtmüş, gitmemin imkanı yok.

"Ben burada kalacağım." Elouise'e saçlarının ucuyla oynayarak söylüyorum.

Yanağını göğsüme sürterek bir yanıt mırıldanıyor ve ben bunu bir anlaşma olarak kabul ediyorum.

Karanlığa gülümseyerek odayı bir huzur duygusunun kapladığını hissediyorum.

Daha önce mutsuz olduğumu düşünmemiştim. Ya da tatmin olmadığımı. Ama şimdi... Şimdi bir şey bilip bilmediğimi merak etmeye başladım.

Bölüm 35

Elouise

Perdelerdeki bir aralıktan süzülen ışık, kapalı gözlerimin üzerinde titreşiyor.

Günaydın.

Alışkanlıkla yataktan yuvarlanmaya çalışıyorum ama belime dolanan kol beni arkamdaki sıcak bedene sabitleyerek sıkıyor.

Parmaklarım vücudumu kaplayan yumuşak pamuğa sürtünüyor, "Bunu ne zaman giydin?"

Beckett'in uykudan gelen sert sesi beni gülümsetiyor. S e s i böyle çok güzel.

Rahatlayarak, "Tuvalete gitmek için kalktığım da" diye cevap verdim.

"Hmm," başımın arkasını okşadığını hissediyorum, "Seni çıplak tercih ederim." Ağzım bir sırıtışa dönüşüyor, "Bu doğru mu?"

Beckett elini gömleğimden yukarı kaydırıp göğsümü avuçlamadan ve ereksiyonunu kıcıma bastırmadan önce kısık bir ses çıkarıyor.

Otomatik olarak baskıya boyun eğiyorum ve inleyerek karşılık veriyorum.

"Lanet olsun, Smoky. Neyi daha çok sevdiğimi bilmiyorum." Eli, parmakları üzerime çektiğim ince uyku pantolonunun bandı altına girene kadar aşağı kayıyor. "Senin hissettiklerin." Bir parmağı kıvrımlarımın arasından kayarak klitorisime sürtünüyor. "Ya da çıkardığın sesler."

Tam o anda dokunuşuyla inledim.

Dişleri boynumun kenarından aşağı iniyor, "Evet, aynen böyle."

Elim geriye uzanıyor, tenimi arıyor, onun beni hissettiği gibi onu hissetmek istiyorum.

Elimi itiyor ve kalçalarını pantolonumun üstünden tutup kıcımın altına çekecek kadar geriye götürüyor. "Sana sahip olmam gerek."

Sanki söylediği her kelime doğrudan içime ok gibi saplanıyor. "Ben hazırım."

Parmakları yarığımın üzerinde kayarak ifademini doğruluğunu test ediyor ve kendi iniltisini çıkarıyor. Sırtımda derin bir gümbürtü.

Ama sonra gümbürtüler devam ediyor... Gözlerim irkilerek açılıyor.

Ses dışarıdan geliyor ve... Ve yaklaştıkça daha da yükseliyor.

Ve daha yakın.

Olamaz.

Beynimin arkasında alarm zilleri çalmaya başladı.

Olamaz.

Vücudum geriliyor.

Beckett'in eli, bir kolunun üzerinde yükselirken amımdan uzaklaşıyor.

"Ne oldu?"

Gurultu kesiliyor ve içimi bir *oh-lütfen-hayır* hissi kaplıyor.

Telaşla kendimi yataktan dışarı atıyorum, pencereye doğru koşarken pantolonumu yukarı çekiyorum.

"Oh hayır, oh hayır, oh hayır..."

Elbette, perdenin kenarını kenara çektiğimde tam da korktuğum şeyi görüyorum.

Ailemin karavanı. Garaj yoluma park ettim.

"Bebeğim?" Beckett'in arkamdan yataktan çıktığını duyabiliyorum. Ama ona cevap veremiyorum. Çıldırarak çok meşgulüm.

"Lou, sorun ne?"

Hızla dönerek, onu pencereden uzak tutmak için ellerimi göğsüne dayadım.

Ellerimin ete çarpması bana onun çıplak olduğunu hatırlatıyor.

İstemediğim gözlerim onun sikine kayıyor ve vücudumda bir nabız atışı başlıyor.

Tamamen çıplak ve hala sert.

Vakit yok! Zihinsel olarak libidoma bağırıyorum.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi tekrar onunkilere dikeyim. "Gitmen gerekiyor."

"Gitmek mi?" çarpan bir kapının sesi evin içine süzülüyor ve gözleri kısılıyor. "Elouise, dışarıda kim var?" sesi endişeden öfkeye dönüştü ve onu başka bir adamdan sakladığımı düşündüğünü fark ediyorum.

Ama daha kötüsü. Bundan çok daha kötü.

"Ailem burada!" Onu iterek tısladım. "Giysilerini giy!"

"Ailen mi?" Beckett'ın kaşları havaya kalktı.

"Evet!"

Yarım kalp atışı kadar donup kalıyorum, Beckett'ın pantolonunu yerden almasını izliyorum, sonra dolabıma dalıyorum ve giderken pijamalarımı yırtıyorum.

Rekor bir sürede tayt, sporcu sütyeni ve eski bir üniversite kapüşonuna geçtim. Güne hazır gibi görünmüyorum ama umarım Beckett ile yataktan yeni kalkmış gibi de görünmüyordumdur.

Beckett!

Dolaptan aceleyle çıkarken onu gömleğini giyerken buldum.

Saate baktığımda saatin 8:00 bile olmadığını görüyorum ama yıllarca öğretmenlik yaptığım için ailem uyumadığımı biliyor.

Ve sonra kapı çalmaya başlar.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

"Dışarı!" Neredeyse Beckett'a bağıracaktım, sonra sesimi alçalttım. "Dışarı çıkmalısın!"

Bir tur daha.

İnliyorum ve kısa bir süreliğine Beckett'ın kollarına sımsıcak sarılmış, hâlâ derin uykuda olduğum bir dünyadaymışım gibi davranıyorum.

Kapı çalma işi bitince, kapı zili evin her yerinde çalmaya başlar.

Neyse ki ailem evi satın aldığımda kilitleri değiştirmem konusunda ısrar etti. Gerekçeleri, habersiz gelmelerini engelleyecek olmasıydı. Ama belli ki bu, onların habersiz gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Beckett önüme geçip kollarımın üst kısmını kavrayarak beni sabit tuttu, "Elouise, rahatlamam gerek. Ailenle daha önce tanıştım."

Boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor, "Böyle olmaz!" Elimi odanın içinde gezdiriyorum.

Tanrım, panikliyorum.

Kapı zili tekrar çaldı. "Belki saklanabilirsin?"

Beckett sırtıyor. "Hayır, sanırım gidip onları içeri alacağım."

Saçma sapan sözlerini algılayamadan odamdan çıkıp gitti. "Ne!?"

Peşinden koşuyorum, "Beckett, bunu yapamazsın!"

"Neden olmasın?" Y a v a ş l a m ı y o r , merdivenlerden inerken soruyu omzunun üzerinden atıyor.

Yetişmek için acele ediyorum, "Çünkü nasıl olduklarını anlamıyorsun! Yanlış bir fikre kapılacaklar!"

Merdivenlerin dibinde duruyor ve bana doğru dönüyor; momentumum beni göğsüne çarpmaya gönderiyor. Neyse ki olduğu yerde sabit duruyor ve darbenin etkisiyle yerinden bile kıpırdamıyor.

Gözlerindeki ciddiyet beni azarlanacakmışım gibi hissettiriyor, "Bebeğim, doğru fikri edinecekler."

Sonra eğiliyor, dudaklarını alnıma bastırıyor ve kapıya doğru geri dönüyor.

Aptal öpücüğünden kaynaklanan karıncalanmalar tenimin üzerinde dolaşarak dikkatimi dağıtıyor.

Ama o anlamıyor. Çıktığımızı düşüneceklerini sanıyor, ki bence öyleyiz. Ama gerçekte, annem doğrudan aman tanrım, evleniyorlar fikrine atlayacaktır.

Şaşkınlığımdan sıyrılıp Beckett'la aramdaki son birkaç metreyi koşarak geçiyorum, "Bekle!" ama ben ona ulaşamadan ön kapının kilidini açıyor ve kapıyı sallıyor.

Ckapt'ca TW

Đcc^{3/4}cĩĩ

"ELOUISE, NE OLDU..." Bayan Hall'un sesi, beni gören gözlerinin genişlemesiyle kesiliyor.

Lou'nun anne ve babasını görmeyeli en az on yıl olmuş ama onları hemen tanıyorum. Biraz daha grileşmişler ama neredeyse tamamen aynı görünüyorlar.

"Günaydın Bayan Hall," diye elimi uzattım ve elimi almak için biraz beceriksizce davrandı, beni tanımaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. Başımı eğerek ona en çekici gülümsememi veriyorum, "Benim. Beckett Stoleman."

Ağzı bir anda açılıyor ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi bana Elouise'i o kadar çok hatırlatıyor ki gülümsemem büyüyor.

Şu anda kendimi çok rahatsız hissetmem gerektiğini biliyorum ama hissetmiyorum.

Bayan Hall boştaki elini benimkinin arkasına doluyor ve bırakmıyor, "Beckett Stoleman! Buna inanamıyorum! Ne kadar da büyümüşsün!" Neredeyse homurdanacaktım. 38 yaşındayım, umarım öyledir. Lou'nun annesi bana şöyle bir bakıp başını sallıyor. "Yüce Tanrım, ne kadar da büyümüşsün!"

"Anne!" Smoky'nin nefesi kahkahamı serbest bıraktı.

Bay Hall karısının omzuna vurur, "Bırak zavallı çocuğu, Hun."

Gitmeme izin vermek yerine, Bayan Hall sarılmak için beni kendine çekti. Ancak Elouise'den bile kısa olduğu için ona sarılmak için eğilmem gerekiyor.

Lou hala arkamda sıkışıp kaldığı yerden bir şeyler homurdanıyor, çünkü ben kapıyı kapatıyorum.

Bay Hall karısının bu davranışına gözlerini devirerek, "En iyisi bunu sineye çekmek evlat," der.

Beni sabahın köründe kızının evinde bulduğu için son derece sakin görünüyor. Henüz toparlayamadı mı yoksa sadece

Bunu çok olgun bir şekilde ele alıyorsun.

"Tamam, anne," Elouise omzumu tutarak beni bir adım geriye çekti ve sarılmayı bıraktı, "bu iş daha fazla şova dönüşmeden içeri girsek iyi olur."

"Hep böyle namuslu muydu?" Hepimiz eve girerken Bayan Hall'a sordum.

"Gerçekten öyle." diye iç geçirdi.

Sanırım Elouise *seni öldüreceğim gibi* bir şeyler söylüyor ama annesinin sarılmasıyla sözleri boğuluyor. Bay Hall elimi sıktıktan sonra hepimizle birlikte eve giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Tüm selamlaşmaların bitmesi bir dakika sürüyor, ama bittiğinde Elouise'in parmaklarını birbirine dolamasını izliyorum, belli ki bunu nasıl oynayacağını anlamaya çalışıyor.

Yanaklarının daha da pembeleşmesini izlerken içimde bir mizah mayalanıyor, "Sanırım biraz kahve yapacağım."

Hall ailesinin peşinden mutfığa gidiyorum, Elouise su ve kahve telvesi ölçmekle meşgul.

Bay Hall bana ailemin nasıl olduğunu soruyor, ben de Lou ve annesi öğrencilerinin nasıl geçindiğini konuşurken onları dinliyorum. Ve tüm bunlar Elouise'in bu sabah kollarımda hissettiği kadar doğru geliyor.

Zamanlama planladığımız gibi olmayabilir, ancak olayların bu şekilde gelişmesinden pişman değilim.

Elouise'in bu ilişkiyi sürdürme konusundaki tereddütlerini hissedebiliyorum. Kısa geçmişimiz mi, kardeşlerimizin arkadaşlığı mı, yoksa küçük kasaba mı onu bu kadar çekingen yapıyor bilmiyorum. Bu yüzden, ön kapıyı açarak konuyu zorlamam boktan bir davranış olabilirdi ama Elouise'in beni bir arka kapıdan itmesini ya da bir dolaba saklamasını istemedim çünkü aramızdaki bu şeyle yüzleşmesini istedim. Ve artık bundan kaçış yok. Öyle ya da böyle, Elouise ve ben *bunun* ne olduğunu anlayana kadar bu işte birlikteyiz.

Kahve döküldüğünde, Bay Hall bir önlük giymiş ve dirseğine kadar una batmış bir şekilde ev yapımı krep yapıyordu.

Bayan Hall bana yaklaşmamı işaret ederek, "Gel otur," dedi ve yemek masasının etrafındaki sandalyelerden ikisini çekti.

Aynı anda oturuyoruz, sonra sandalyesini bana bakacak şekilde çeviriyor.

Elouise burnunun kenarını çimdikliyor, kahvesini bir kokteyllle takas etmek istiyormuş gibi görünüyor, "Anne."

"Ne?" annesi ona alaycı bir masumiyetle bakıyor. "Daha kahvaltı bile etmedik."

Kahvemde biraz boğuldum. Lou'nun ne demek istediğini biliyorum ama bu, dün gece iştahımızı açmak için yaptıklarımızı hatırlatan mükemmel bir şey.

Kulağa nasıl geldiğini fark eden Elouise bir elini yüzünde gezdirir. "Sadece üçüncü derece için çok erken demek istedim."

Doğrusu, Elouise'in araya girmesine sevindim. Kendi annemin bu durumda ne tür sorular soracağını hayal edebiliyorum ve Bayan Hall'un da aynı şekilde açık sözlü olacağını tahmin ediyorum.

Lou'dan sır saklamaya çalıştığımdan değil ama bazı konular var ki - romantik geçmişimiz gibi - en iyi baş başa kaldığımızda konuşulabilir. Ve hala söylenmesi gereken her şeyi paylaşmak için yeterince yalnız zamanımız olmadı.

Ön kapının açıldığını duyduğumda Lou ve annesi hâlâ sabah sorgulamalarının yararlarını tartışıyorlardı.

Kahretsin, ben bundan daha iyiyim. Salonlar içeri girdikten sonra kapının yeniden kilitlendiğinden emin olmak için kontrol etmediğimi fark ettiğimde kendimi azarlıyorum.

Sessizce masadan kalkıyorum ve davetsiz misafirin önünü kesmek için ellerimi yumruk yapıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Elouise annesiyle konuşmasına ara verip arkamdan seslendi.

Daha mutfaktan çıkmadan ağır ayak seslerini duyabiliyorum. Eve giren her kimse sessiz olmaya bile çalışmıyor.

Bu eski tarz evin mutfak ve oturma odası arasında küçük bir eşik var ve onu orada buluyorum.

Benden birkaç yaş küçük olan adam beni görünce durdu.

Yaklaşmaya devam ettiğimde bir adım geri çekiliyor, yüz hatlarını şok kaplıyor. İşte o yüz ifadesiyle her şey yerine oturuyor.

Aramızda birkaç metre kala duruyorum ve ellerimdeki gerilimi serbest bırakıyorum.

"James," adını pek nazikçe söylemiyorum, hâlâ birinin kız arkadaşımın evine habersizce girdiğini duyduğum için sinirliyim.

Kaşları, Elouise'inkiyle aynı tonda olan dağınık kahverengi saçlarına karışana kadar kalkıyor. "Beckett?" Kaşları tekrar aşağı kayarak çatıldı, "Burada ne halt ediyorsun?"

Bu tavır beni 20 yıl öncesine götürdü. James, kanıtlaması gereken bir şey olduğunu hissettiğinde biraz boktan olma eğilimindeydi.

"Sana bir tahmin hakkı veriyorum."

Onu kışkırtmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Hele ki ailesi ortaya çıkmak üzereyken. Ama elimde değil. Ve onun için tıkladığını gördüğümde, sırtışım bir sırtışa dönüşüyor.

"Seni orospu çocuğu."

Bölüm 37

Elouise

"BECKETT, NE-" Gözlerim Beckett'ın geniş omuzlarını geçip kardeşime kilitleniyor. "Şaka yapıyor olmalısın." diye kızgınlığımı gizleyemiyorum.

"Hey, abla," James'in sesi de en az benim kadar hoşnutsuz, ama neden şikâyet etmesi gerektiğini bilmiyorum. Sabahı tüm ailem tarafından bölünen kişi benim.

"Selam kardeşim," diyorum sahte bir neşeyle, "Neden buradasın?" "Bu pislik neden senin evinde?" Beckett'a doğru başını sallıyor.

"Pislik mi?" Beckett kelimeyi taklit ediyor ve sırtıttığını anlamak için ona bakmama gerek yok, "Eskiden beni çok severdin."

James dudak büktü, "O kız kardeşimi becermeden önceydi." Gerildim.

Yani, haksız değil, ama bunu söyleme şekli kulağa çok aşağılayıcı geliyor. Sanki bu yetişkinler arasında ortak bir karar olmaktan ziyade Beckett benden faydalanıyormuş gibi.

Beckett James'in sözlerinden benim kadar hoşlanmamış olmalı ki James'e doğru bir adım atıyor. "Bu konuda yetişkin gibi davranabiliriz ya da dışarı çıkıp *konusabiliriz*." Fiili ısırarak söylüyor ve aslında konuşmayı kastetmediği izlenimine kapılıyorum. "Her iki durumda da Elouise'e böyle şeyler söyleme."

Aralarındaki gerilim artar ve James Beckett'a yumruk atmak ister gibi görünür.

"Çocuklar," elimi Beckett'ın koluna koyuyorum, parmak uçlarım çıplak tenine değiyor. "İyi oynayın."

Annem mutfaktan seslenip nereye gittiğimizi sorunca James'e sert bir bakış gönderiyorum. Ama o sadece Beckett'ın koluna dokunduğum yere bakıyor. Beckett'a baktığımda onun da James'e ters ters baktığını görüyorum.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum, "Lütfen."

Beckett'ın omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor ve bana bakana kadar başını çeviriyor, "Pekala, Smoky."

"Teşekkür ederim," gülümsemem içten, çünkü tüm bu durum son derece berbat olsa bile, benim için ayağa kalkması hoşuma gidiyor.

Eğildiğini görüyorum, ne yapacağını biliyorum ve ağzını nazıkçe ağzıma bastırırken onu durdurmak için herhangi bir çaba sarf etmiyorum.

"Aww, hadi ama!" James sevgi gösterimizden şikayet ediyor.

Beckett'ın dudaklarının benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum ve kardeşime doğru bir orta parmak kaldırıyorum.

Beckett öpüşmeyi kesiyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

O bizi geri çevirmeden önce kardeşime gülümsüyorum, "Bu sana evime zorla girmeyi öğretecek."

Beckett gülerek bizi mutfığa geri götürüyor.

Babam elindeki krepten başını kaldırıp Beckett'a bakıyor ve "Orada her şey yolunda mı evlat?" diye soruyor.

"Oğlum mu?" James arkamızdan girerken neredeyse bağırıyordu, "O senin oğlun değil, benim."

Annemin James'in girişinde çıkardığı şaşkınlık sesi, bunu planlamadıklarını bilmem için gereken tek onay. Rol yapmakta çok kötü.

"Burada ne işin var?" Annem James'i kucaklamak için çekerek çılglık atıyor. "Selam anne," diyerek ona sarılıyor ve her ne kadar tüm bu olanlara sinirlenmiş olsam da

herkesi bir arada görmek güzel. "Şehre geleceğini söylemiştin, sana sürpriz yapayım dedim." Gözleri annemin başının üstünden kalkıyor ve bana dikiliyor, "Sanırım bugün hepimiz bir sürprizle karşılaştık."

Gözlerimi devirerek bir sandalye çekiyorum ve Beckett'ın yanındaki masaya oturuyorum.

Koridorda Beckett'ı kontrol etmeye gitmeden önce masayı hazırlamayı bitirdim, yani şimdi sadece babamın toparlanmasını bekliyoruz.

"Otur, otur," diye el sallıyor annem James'e masaya doğru, onun için başka bir takım kaparken.

James masaya doğru birkaç adım atıyor ve Beckett'ın tam karşısında duruyor. Gözleri konuğuma kilitlenmiş olan James sandalyeyi gürültüyle masadan uzaklaştırıyor.

Babam büyük bir krep yığnını önümüze koyup yememizi söyleyene kadar ikisi birbirine ters ters bakıyor.

Masanın etrafında karbonhidratlar ve kahve dolaştırılırken, insanlar sohbete daldıkça bu tam bir karmaşa değilmiş gibi davranmak kolaydır.

James Beckett'a Chicago'da geçirdiği zaman hakkında sorular sorup duruyor ama Beckett çoğunlukla onu görmezden geliyor ya da kendi sorularıyla cevap veriyor. Kardeşimin neden bu kadar hıyarlık yaptığını bilmiyorum. Her zaman biraz korumacı olmuştur ama Beckett'la birlikte olmamdan bu kadar rahatsız olacağını düşünmemiştim.

Son krepleri de *çocuklara yediren* annem, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslanır: "Bu çok güzel, tıpkı eski günlerdeki gibi."

James homurdanıyor, "Tam olarak eski günlerdeki gibi değil. O zamanlar bu ikisinin yaptığı şey yasadışı olurdu."

Babam gülüyor ama annem James'e öyle bir bakıyor ki James susuyor. Sonra Beckett'a dönüyor, "Sadece birkaç gün kalmayı planlıyoruz ama belki ailenle bir öğle yemeği yiyebiliriz? İkisini de görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Beckett çenesini aşağı eğerek, "Bence bu çok hoşlarına gider."

Annem gülümsüyor ve ben de elimi yavaşça Beckett'ın kalçasına koyuyorum.

Bu sabah pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde etti.

"Mükemmel! Burada araba yolunda kalacaktık," diyerek babama baktı, "ama belki de kalacak başka bir yer bulmalıyız."

Her ne kadar bunu yapmalarını istesem de başımı sallayarak, "Hayır, bunu yapmayın. Burada kalabilirsiniz."

Bunu daha önce de yaptılar ve biliyorum ki -çoğunlukla- kendi alanlarına sadık kalacaklar.

"Emin misin?" Babam soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Beckett elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Doğrudan derinlere atlamak gibisi yok.

Beckett boşta kalan eliyle telefonunu çıkarıyor ve annesine mesaj atarak bir araya gelmeyi teklif etmesini izliyorum. Ünlem işaretlerinin sayısına bakarak Bayan Stoleman'ın da bu konuda en az annem kadar heyecanlı olduğunu söyleyebilirim.

Konuşmaya ara verilmesini bekliyor, "Annem önümüzdeki Pazar öğleden sonrasının uygun olduğunu ve o kadar uzun süre kalabilerseniz ev sahipliği yapmaktan memnuniyet duyacaklarını söyledi."

Annem kabul etmeden önce babama danışmıyor bile ve ben de onun sadece birkaç gün kalacağı iddiasının tamamen saçmalık olduğunu bu şekilde anlıyorum. "Sadece ne getireceğimizi söyle."

Beckett başını eğdi, "Yapacağım, Bayan Hall."

"Lütfen," diyerek elini salladı, "bana anne de."

Kahvemi yudumlarken boğuluyorum ama James'in küfrü sesimi bastırıyor.

Bölüm 38

Elouise

"İYİ GECELER, ANNE."

Ön kapıyı kapatıp kilitlemeden önce bana son bir kez sarılmasına izin veriyorum. Babam zaten karavanda onu bekliyor, günün erken saatlerinde karavana su ve elektrik bağlatmış.

Garaj yolumda kaldıkları ilk sefer biraz garipti ama orada iyi oldukları konusunda ısrar ediyorlar ve ben de komşuların ne düşündüğünü umursamayla bıraktım.

Giderken ışıkları kapatıyorum, yarım kalan şarap kadehimi kapıyorum ve yukarı çıkıyorum.

Annem ve ben en sevdiğimiz yemek yarışması Second Bite'ı izlerken bir şişe şarabın çoğunu içtik ama son yudumların boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Beckett kahvaltıda kısa bir süre sonra ayrıldı ve ben de duş alıp kendimi toparlayacak kadar uzaklaşabildim. Sonra günümü ailemle hasret gidererek ve ilişki durumumla ilgili sorulardan kaçınarak geçirdim.

Yatak odamda yalnız başıma, perdelerin tamamen kapalı olduğundan emin olduktan sonra soyunuyorum ve bu sabah çılgınca değiştirdiğim pijamalarımı giyiyorum. Dün gece bu pijamaları sadece birkaç saat giydiğim için, onları tekrar giydiğim için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Ayrıca, Beckett bana sarılmış halde uyandığımda bunları giyiyor olduğumu bilmek kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyor.

Vay canına Lou, yine aşk acısı çeken bir çocuk gibi konuşuyorsun.

Son şarabımı da içtikten sonra yüzüstü yatağa uzanıyorum. Kalbim ona tamamen aşık olmadan önce duygularımı yavaşlatmalıyım.

Beckett'ı baştan yarattı.

Ailem garajımın önünde kamp kurarak en azından önümüzdeki bir hafta boyunca bu konuda iyi bir iş çıkarmış olacaklar.

Komodininiden yumuşak bir vızıltı sesi geliyor ve başımı telefonuma uzanacak kadar kaldırıyorum.

Bugün karavan fiyaskosuyla ilgili mesajlaştığımız için Maddie'nin aramasını bekliyorum ama arayanın başka biri olduğunu görünce kalp atışlarım bir kademe daha hızlanıyor.

Sırt üstü dönerek kabul tuşuna bastım, "Merhaba."

Sesim biraz soluk soluğa çıkıyor ve şarabın beni sandığımdan daha fazla etkileyip etkilemediğini merak ediyorum.

"Hey, Babe," Beckett'ın sesi de aynı şekilde boğuk. "Günün geri kalanı nasıldı?"

Tavana gülümsüyorum, "Olaysız. Neyse ki."

Kıkırdıyor, "Bunu duyduğuma sevindim."

Nefesim kesildi, "Bu sabah için çok üzgünüm. Bu..." Elimini alnıma götürüyorum, "Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum!"

"Özür dileme, o kadar da kötü değildi."

Homurdanıyorum çünkü öyleydi. O kadar kötüydü. Daha bir kere çıktık ve annem ona anne demesini söyledi.

"Smoky," sesi telefonun içinden geçip bedenimi sarıyor, "bir an bile bunun üzerinde durma."

"Tamam," diye kabul ediyorum, sesi böyle çıktığında hemen her şeye evet diyeceğimi biliyorum.

"Yalnız mısın?"

Masum bir soru ama boynumu kızartıyor, "Evet." Bir onay mırıltısı çıkarıyor, "Güzel."

Yatak örtüsünün üzerinde kıvrandığımı hissediyorum, "Bu neden iyi?"

"Çünkü bu sabah konuşmamız yarıda kesilmeden önce neler olacağını düşünmeden edemiyorum. Ve eğer ben bunu düşünmek zorunda kaldıysam, sen de kalmalısın." *Sanki unutabilirmişim gibi.* "Ve çıkardığın o tatlı sesleri duymak için gelecek hafta sonuna kadar sabırsızlanıyorum."

Sıcak. Yakıcı sıcaklık vücudumu dolduruyor.

"Bir gece annemler uyuduktan sonra seni gizlice içeri sokabilirim." "Yapabilseydim yapardım ama birkaç günlüğüne gitmem gerekiyor."

Sesini duyunca kapanan gözlerim hızla açılıyor. "Gitmek mi? Nereye gidiyorsun?"

Ckapt'ca T7

Đcc^{3/4}cĩĩ

GÖZLERİMİ SIKARAK, Elouise'in ses tonundaki endişeyi giderebilmeyi dilerdim, "Birkaç işi halletmek için Chicago'ya geri dönmem gerekiyor, ama sadece birkaç günlüğüne. En fazla bir hafta."

İç çekişi telefonda göğsüme doğru süzülüyor: "Bu berbat bir şey."

Dürüst olma isteği karşısında gülümsüyorum, "Berbat bir şey." Ödünç aldığım yatak odasının kapısına dönüp bakıyorum ve kolun kilitli olduğundan emin oluyorum. "İşte bu yüzden şimdi senin dikkatine ihtiyacım var."

"Ne demek istiyorsun?"

Şortumun ince kumaşının arasından zaten sertleşmiş olan sikimi avuçluyorum. "Gece geç saatlere kadar çalışacağım ve sen de ders için erken kalkacaksın, o yüzden bu bir süre inlemeni duymak için son şansım olabilir." Onun kesik nefesi beni daha da sertleştiriyor. "Beni anlıyor musun, bebeğim?"

"Evet, ne yapmamı istiyorsun?"

Göğsümden çıkmaya çalışan iniltiyi ısırarak bastırıyorum, "Beni hoparlöre ver."

Ben sessiz olmaya çalışıyorum diye o da sessiz olmak zorunda değil. Telefonu bırakırken yumuşak bir ses çıkarıyor, "Tamam, yaptım."

"İşte benim kızım." Sikimi daha sert sıkıyorum. "Şimdi iki elini de kullanarak o muhteşem memelerle oynamanı istiyorum." Dediğimi yapması için ona bir saniye veriyorum, "Üstünü yoldan çek, böylece o yumuşak teni avuçlarına karşı hissedebilirsin. Onları sıkmanı istiyorum. Ağırlıklarını hisset." Nefes alış veriş hızlanıyor, bu yüzden istediğim şeyi yaptığını biliyorum. "Başparmaklarınla meme uçlarını ovala." İnliyor ve ben onun ellerini delicesine kısıkanıyorum. "İyi hissettiriyor mu Lou? Göğüslerin güzel mi?"

"Evet."

Tek kelimelik cevabı fısıltı gibi ama bağırması kadar etkili.

Parmaklarımı tekrar uzunluğumun etrafına sarmadan önce şortumu aşağı itecek kadar uzun süre horozumu bıraktım.

"İşaret ve başparmaklarınızın uçlarını yalamanızı istiyorum. Her iki elini de." Kendimi yavaşça yukarı ve aşağı okşadım. "Yaptın mı?"

Onay olarak algıladığım boğuk bir ses çıkarıyor.

"Meme uçlarını hafifçe sıkıştırmak için bu parmakları kullan. Yuvarla onları." Nefes alışım onunkine uyacak şekilde hızlanıyor. "Meme uçların sertleşti mi? Emilmeye hazırlar mı?"

"Evet, Beckett."

"Daha sert çimdikle." Kendi tutuşumu arttırıyorum. "Daha da sert." İnliyor ve ben sesimi emredici hale getirmeye çalışıyorum. "Dediğimi yap ve onları daha sert çimdikle."

Elouise talimatlarımı takip ediyor ve küçük zevk çılgılığı kafatasımın içinde yankılanıyor.

"Aynen öyle, Smoky. Utanmana gerek yok. Bırak duyayım. Sana nasıl hissettirdiğimi duymama izin ver."

"Kahretsin Beckett," diye nefes nefese bağırıyor ve eğer dikkatli olmazsam ondan önce boşalacağım.

"Nasıl hissediyorsun?" Daha fazlasını bilmek istiyorum. Detaylara ihtiyacım var. "O güzel pembe meme uçlarına dokunmayı bırakma. Onları çimdiklemeye devam et ve bana nasıl hissettiğini söyle."

"Bu... Ben..." diye inliyor, "Oh, Beckett, çok ıslağım."

"*Kahretsin.*" Kendimi okşamayı bıraktım ve sakin tabanını sıktım. "Ne kadar ıslaksın, bebeğim? Ellerinden birini külotunun içine sok ve bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Nefesini tutarken bir duraklama oluyor, sonra geri dönüyor, öncekinden daha kesik kesik.

"Anlat bana." Ona hatırlatıyorum.

"Kelimelerini kullan." "Yapamam..."

Tanrım, neredeyse geldim."

"Benim için damlıyor musun? Amin sikim için hazır mı?" Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum.

"Evet. Evet, sırılsıklamım. Boşalabilir miyim?" Onun sorusu ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir teslimiyetti ve taşaklarım serbest kalma beklentisiyle gerildi. "Lütfen Beckett, gelmeme izin ver!"

Ağır nefes alış verişinin sesinden, bacaklarının arasındaki kaygan noktayı çılgınca çalıştıran parmaklarının sesini duyabiliyorum.

"O klitorisi benim için ovala, bebeğim. O klitorisi ovala ve benim için boşal." Artık kendimi kontrol edemiyorum, elim sikimin başındaki hızına uyuyor. "Şimdi benim için gel."

Bir duraksama oluyor, sonra iniltisi farkındalığımın her santimini dolduruyor.

Kalçalarımın bir hamlesiyle patlıyorum, karnıma, ellerime ve sikime boşalıyorum.

"Kahretsin Smoky," kalp atışlarım yavaşlamıyor, "seni gerçekten özleyeceğim."

Bölüm 40

Đcc³/₄cĩĩ

KAMYONETİMİ DURDURUYORUM, iniyorum ve tanıdık tuğla cepheye bakıyorum, duygusuzluğuma şaşıyorum.

Bu güzel kahverengi taş son üç yıldır benim evimdi ve bana iyi hizmet etmesine rağmen, ondan sadece birkaç hafta uzakta olduğum için kendimi yabancı hissediyorum. İşte bu yüzden doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Muhasebecim satacağımı duyunca küplere bindi. Ancak işim tam anlamıyla mülk yönetimi olsa da, bireysel evlerde değil büyük ticari binalarda uzmanım. Ayrıca, birkaç milyonluk bir fiyat etiketiyle, tek seferlik bir satış buna değer.

Ön kapıya doğru yürürken, anahtarımı çevirdiğimde kilit sorunsuzca tıklıyor ve kendimi önümdeki saçmalıklarla dolu haftaya hazırlayarak fuayeye adım atıyorum.

Ayrılmadan önce eşyalarımın çoğunu boşalttım, sadece evi düzgün bir şekilde düzenlemeye yetecek kadar mobilya ve kişisel eşya bıraktım. Ancak dün emlakçımdan aldığım telefon, bu eşyaların geri kalanını da bir an önce buradan çıkarmam gerektiği anlamına geliyor. Çünkü yeni sahipler hafta sonuna kadar imzaları atmak istiyorlar. Ve 7,000 metrekarelik bir ev söz konusu olduğunda en ufak bir düzenleme bile reklamlara yol açıyor.

Elbette bunu benim için yapması için birine para verebilirim, ancak işleri kendim halletmeyi tercih ediyorum. Kuzenim buna cimrilik derdi ama ben bunu paramla sorumluluk sahibi olmak olarak görüyorum.

Elouise hala okulda olacak, bu yüzden onu aramak için telefonumu çıkarma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine evi dolaşmaya başlıyorum.

Dün gece, ikimiz de telefon seksinin etkisinden kurtulduktan sonra, Elouise telefonu hemen kapattı. Yaptığımız şeyden utandığı belliydi. Bu sabah şehirden ayrılmadan önce uğramak istedim ama biliyordum ki

onu becermek zorunda kalacaktım. Bunu yapmak istemediğimden değil, ama önümde altı saatlik bir yol vardı ve onun ülkenin gençlerine ders vermek için hazırlanması gerekiyordu.

Sorumlu bir yetişkin olmak berbat bir şey.

Mutfığa doğru ilerlerken kahvaltı masasının üzerinde küçük bir posta yığını buluyorum. Adresimi kuzenimin Minnesota'daki eviyle değiştirdim, ama her zaman kalan birkaç şey oluyor.

Sayfaları çevirirken avukatımdan gelen bir mektup görüyorum. Tüm evrakların imzalandığını ve faturamın ödendiğini düşünerek zarfı görmezden gelmeye karar veriyorum. Bu başka bir gün ele alacağım bir konu.

Bölüm 41

Elouise

Maddie telefonumu açmadan önce telefon sadece bir kez çalıyor.

"Senin şu anda barbekü olayında olman gerekmiyor muydu?" Kaşlarını kaldırdığından emin olduğum bir şekilde soruyor.

"Gitmek üzereyiz." diye inledim.

"Tamam..." kelimeyi havada bırakıyor.

Geçen hafta sonu yaşanan karavan olayından bu yana bu aptal Stoleman-Hall ailesinin bir araya gelmesi hakkında yaklaşık bir düzine kez konuştuk, bu yüzden şimdi sorunun ne olduğunu merak etmesi adil.

"Ne giyeceğime karar veremiyorum," diye itiraf ediyorum.

Maddie mırıldanır gibi bir ses çıkarır, "Evet, anladım. Şu anda giyinik misin?"

"Evet."

"Bana özeti ver."

Maddie benden bile daha az çıkıyor ama her kadın gibi o da mükemmel kıyafeti bulmanın zorluğunu anlıyor.

Dolabımın kapağının arkasındaki boy aynasında yansımama bakıyorum. "Şu beğendiğin siyah şal elbiseyi giyiyorum ama fazla süslü olduğunu hissediyorum."

"Oooo evet, takmaya devam et. Göğüslerini harika gösteriyor!"

"Maddie! Ailelerimiz orada olacak! Ben seks için gitmiyorum."

Gözlerini devirdiğini duyar gibiyim. "Her neyse, iffetli olma."

Homurdanıyorum, "Tencere. Kettle."

"Hava biraz soğuk, o yüzden açık mavi kot ceketini ve sarı babetlerini giyebilirsin. O zaman mükemmel bir Bahar Bakiresi gibi görürsün."

İçimden bir kakhaha patlıyor ve sabahtan beri omuzlarımda oturan korku hissini silkeleyip atıyor. "Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı."

"Bir şey değil! Şimdi annen, baban ve kardeşinle birlikte arabaya bin ve erkek arkadaşının ailesinin evine git." Gülmeye başladı, ben de homurdanarak veda ettim ve telefonu kapattım.

Kaderime boyun eğerek Maddie'nin tavsiyesine uyuyorum, giyinmeyi bitiriyorum ve aceleyle evden çıkıyorum.

Herkes kardeşimin gösterişli cipinde bekliyor. Bunun için evde kalmasını sağlamak için çok uğraştım. Annem ve babamı ziyaret etmek için kendi evine gidip geliyordu, bu yüzden onu bir gün izin almaya ikna edebileceğimi düşündüm. Ama işe yaramadı. Bay ve Bayan Stoleman'ı görmek istediğini söylese de, Beckett'ı kızartmak için bir şans daha istediğini biliyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor annem, ben onun yanındaki arka koltuğa geçerken ellerini birbirine kenetliyor.

"Sağ ol anne," diye iç geçiriyorum.

Neyse ki babam ve James zaten bir sohbetin ortasındalar ve biz Stoleman'lara doğru giderken de sohbe devam ediyorlar.

Kuş uçuşu uzak değil, ancak kasaba Darling Lake, göl Darling Lake'in kıyı şeridi boyunca inşa edildi, bu nedenle genişleyen su kütlelerinin etrafında hızlı bir rota yok.

Ama iyi tarafından bakarsak, güneş parlıyor ve güzel bir yol.

Normal bir durumda, bir randevudan sonra adamın ailesiyle tanışmazdım. Ama bu normal bir durum değil. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, Beckett'a karşı hissettiklerim de normal değil.

Büyürken çocuğa biraz takıntılı olduğumu ve birkaç hafta önce kamp alanıma girdiğinde adam karşısında şok olduğumu kabul ediyorum. Ama göğsümdeki bu düğümlenmiş his basit bir karasevda değil. Çocukluk aşkıdan daha fazlası. Nasıl bir his olduğunu bilirim. Eğlenceli ve mevcut ama içi boş. Çünkü onun fikrini özlüyordum. Ama bu yeni duygu... ne yapacağımı bilemediğim kadar çok tüketiyor. Çünkü bunlar gerçek Beckett için gerçek duygular.

Muhtemelen bu yüzden bugün büyük bir olaymış gibi geliyor. Sanki beni James'in küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görebilecekleri ailesiyle ikinci bir şans elde ediyormuşum gibi.

Annemin eli dizime geliyor ve beni sıkıyor, ama neyse ki kafamı basmakalıp sözlerle doldurmaya çalışmıyor.

Tek katlı beyaz evin önüne geldiğimizde tam da hatırladığım gibiydi. Beyaz boyalı dış cephe kaplaması, koyu mavi panjurlar ve bahçeyi çevreleyen düzgün bir demir çit.

James evin önüne park ediyor ve ön kapılarına giden kaldırıma ilk çıkan ben oluyorum. Kendimi bunalmış hissediyor olabilirim ama kardeşimin kapıyı çalmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Parmak eklemlerimi ahşap yüzeye vurduğumda nabzım utanç verici derecede yüksek. Beckett'ı görmeyeli neredeyse bir hafta oldu ve onu özlemenin stresi sinirlerime yansımaya başladı. Bunca zamandır Chicago'da olmayı planlamamıştı ama ilgilenmesi gereken işlerin çıktığını söyledi. Anladığımı söyleyebilirim, ama hala orada ne yaptığını gerçekten bilmiyorum. İşle ilgili bir şey sanırım.

Birkaç kez konuştuk, çoğu gün mesajlaştık ama hepsi kısa sürdü. Çok hızlıydı.

Ve daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazla Beckett'a ihtiyacım var.

Önümdeki kapı açıldığında, adama yapmak istediğim her şeyi düşünürken gözlerim neredeyse kapanacaktı.

Bu evin koku hatırası bana bir dalga gibi çarpıyor ve aniden 15 yıl geriye savruluyorum. Bu his o kadar aşırı ki dönüp kaçma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum.

Beckett'ın kapıyı açmasını bekliyordum ama o değildi.

"Merhaba canım!" Bayan Stoleman beni kolumdan tutmadan önce hızlı bir sarılma için kendine çekti ve bana gülümsedi, "Ailelerin tekrar bir arada olması çok güzel! Bu çok eğlenceli olacak!"

"Merhaba Bayan Stoleman," diye gülümsemek mümkün değil. "Bizi ağırladığınız için çok teşekkürler."

Teşekkürümü geçiştiriyor ve ben de kenara çekilip bizi içeri almadan önce ailemin geri kalanı için de benzer bir selamlama yapmasına izin veriyorum.

Bayan Stoleman bize kocasının dışarıda ızgaranın yanında olduğunu söyledi, sonra annemle sohbet etmeye başladılar. Bayan Stoleman'ın nasıl davranmasını bekliyordum bilmiyorum ama Beckett'la çıkmam konusunda herhangi bir yorum yapmamasına biraz şaşırdım. Sanırım o da her şeyi ailem kadar sakın karşılıyor.

Oturma odasının yolunu yarılamiştık ki annem eski arkadaşının sırtını sıvazladı: "Bizi ağırlaman çok hoş."

Bayan Stoleman ona gülümsüyor, "Elbette! Kasabada olduğunuzu duyduğumuzda bunu yapmamız gerektiğini biliyorduk."

Annem başını sallıyor ve sonra kurnazca bir çıkış yapmaya karar veriyor: "Yani, biraz sürpriz oldu ama Beckett ve Elouise'in çıkmasına senin de bizim kadar heyecanlanmana sevindim."

Geniş oturma odasına girdiğimizde Bayan Stoleman tökezledi, "Ne?"
Yüzündeki ifade şok ve dehşet karışımı. Sanki çok korkunç bir haber duymuş gibi.

Bekle... Beckett ve benim hakkımdakileri bilmiyor muydu?

Bunun neyle ilgili olduğunu sanıyor? Beckett neden ona söylemedi?

Bunu ona birlikte, yüz yüze söylemenin komik olacağını mı düşünüyor?

Bayan Stoleman yürümeyi bıraktı, "Ama..."

Şaşkın bir halde annelerin yanından geçip açık oturma odasına giriyorum.

Odanın öbür ucundaki hareket dikkatimi çekiyor ve Beckett'a ne düşündüğünü sormaya hazırlanarak ona doğru dönüyorum, ama o değil. Başka biriydi.

Figür koltuktan kalkıyor, uzun bacaklarını açıyor, zaten mükemmel olan kıyafetlerini düzeltiyor.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, kulaklarımdaki uğultu beni zihnimi yarıp geçmeye çalışan anıdan uzaklaştırıyor. Çünkü o tanıdık geliyor.

Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış ve yüzündeki gülümseme nazik ama gözlerinde tanıdığım bir sertlik var.

Ama nereden?

"Kimsin sen?" Annemin ses tonu kabalık sınırında ama ben de aynı soruyu soruyorum.

Kadın Beckett'ın annesine bakar ama o hâlâ koridorun yanında olduğu yerde sabit durmaktadır.

Zaten sert olan omuzlarını dikleştiren sarışın, bir adım daha yaklaşarak bana elini uzatıyor.

Kendini tanıttığında refleks olarak avuç avuçayız. "Merhaba, ben Kira. Beckett'ın karısıyım."

Karın mı?

Tutuşunu bırakıyor ve elim yavaşça yanıma doğru iniyor.

Eşim.

Titreyerek bir adım geri atıyorum.

Karıcığım!

Beckett evli mi?

Annem küfrediyor ve babam bir şeyler mırıldanıyor, sonra da aceleyle arka bahçeye açılan kapıdan çıkıyor.

Bayan Stoleman sonunda sesini buldu, "Neler olduğunu anlamıyorum!"

Kadın... Beckett'ın *karısı*... artık o kadar ukala görünmüyor. Ama hala burada. Beckett'ın ailesinin evinde. Hoş bir misafir. Ve sonra bana çarptı. Yüzüme bir tuğla gibi, parçalar birbirine çarptı.

Bu evde oturuyorum. Kırmızı kadife elbisemi giyiyorum. Beckett'ın 15 yaşındaki halimle beni gerçekten görüyormuş gibi konuşması. Ve sonra o geliyor. Kira. Kucakta oturan, dikkat çelen sürtük.

"Nerede o?!" Kardeşimin öfkeli sesi havayı yarıyor. Bayan

Stoleman, "Pasta almaya gitti." diye cevap verdi. *Pasta mı?*

Pasta alacağı için mi bu felaketi geçiriyor?

Göğsümde bir kahkaha oluşmaya başlıyor, ama yükseldikçe çok daha üzücü bir şeye dönüşüyor ve onu tutmak için dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Eşim.

Acı tek bir anda ortaya çıkmaz. Birdenbire ortaya çıkmaz. Ama kaçınılmaz olduğunu hissettiren bir şey var. Sanki ışıktandırılmış uzun bir koridorun bir ucunda durmuş, karanlık tam önüme gelene kadar ışıkların birer birer kapanmasını izliyormuşum gibi.

Annem bana bir şeyler söylüyor ama dinleyemiyorum. Son ışık da sönmeden buradan çıkmalıyım. Gölgeler beni yutmadan önce.

"Elouise, tatlım." Annem bana doğru

uzandı. Bir adım geri atıyorum. "Gitmem

gerek," diye fısıldıyorum. "Ama-" diye

tartışmaya başladı.

Ama başımı salladım, "Bu bir yanlış anlaşılma."

Öyle değil. Hiç de değil. Bu her neyse, kötü niyet. Korkunç bir şey. Ve bir saniye daha burada kalamam.

"Lütfen kal." Yalvarıyorum, çabucak gideb i l m e m i n tek yolunun bu olduğunu biliyorum.

"Evet, Bu gerekir olmak a yanlış anlaşılma,"

Bayan Stoleman. Stoleman tekrarlar, boşa kürek çeker.

Annemin yüzünde öfke ve empati karışımı bir ifade beliriyor ama başını sallayarak geçmeme izin veriyor.

Bundan sonra kimsenin güzel bir öğle yemeği yiyeceğini düşündüğümünden değil, sadece *hemen şimdi* gitmem gerekiyor. Çünkü beklersem Beckett gelebilir.

ve Şu anda onunla y  zleŐemem.

Şimdi

olmaz.

Hiçbir

zaman

olmaz.

Başımı eğerek koridorda aceleyle ilerliyorum.

Ayak sesleri beni takip ediyor ve daha o konuşmadan kardeşim olduğunu anlıyorum. "Lou..." yumuşak sesi beni  ld r yor.

Gözlerimi göğsünden ayırmadan, bir kalp atışı kadar daha soğukkanlılığımı koruyabiliyorum. "Ben iyiyim."

"Buradan gitmek ister misin?" Başımı salladığımda, değerli anahtarlarını uzattı, "Arabayı almak ister misin?"

Başımı tekrar sallıyorum, ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum. Y r yeceğim. Nereye bilmiyorum ama beni dik tutmak için boŐluėa, havaya ihtiya ım olduğunu biliyorum.

Hareket etmeyince, Şans eseri ona bir bakış atıyorum.

Anahtarları cebine geri koymadan önce çenesi  alıŐıyor, "O lanet olası bir pislik."

Dudağımı sertçe ısırdım ve başımı salladım.

James kapıyı açıp içeri girmeme izin vermeden önce sadece bir an tereddüt ediyor. Ve kapının arkamdan kapandığını duyar duymaz koşmaya başladım.

Bölüm 42

Ɖcc³/₄cĩĩ

Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken, bir elimde kek kutusunu dengeliyorum.

Elbette annem bugünkü küçük buluşma için özenle hazırlanmış bir pasta sipariş etti. Bunu Elouise ve ailesinin gelmesinden otuz dakika önce değil de daha önce söylemesi iyi olurdu, özellikle de fırının 20 dakika uzaklıkta olduğunu düşünürsek.

Elouise geldiğinde burada olmadığım için kendimi kötü hissediyorum - çünkü ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum - ama bundan daha fazlası var. Onu özlüyorum. Onu görmek istiyorum. Ona dokunmak. Koklamak. Onu yanımda görmeyeli çok uzun zaman oldu ve şimdi bunu düzelteceğim. Ailelerimizi rahatsız edecekse cehenneme kadar yolu var, şu andan itibaren bu gece kendimi amına gömeceğim ana kadar Elouise'in bir parçasına dokunacağım.

Cebimden anahtarımı çıkarıp vücuduma birkaç saat daha kendimizi tutmamız gerektiğini hatırlatıyorum. Ereksiyonla içeri giremem.

Ön kapıyı çekip açtığımda, gülüşme ve konuşma sesleriyle karşılanmayı bekliyordum. Ama hiçbir şey duymuyorum.

James'in aracı ön tarafa park edilmiş, yani burada olduklarını biliyorum. Ama burası bir mezarlık kadar sessiz.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım, koridordan mutfığa ve oturma odasına doğru ilerledim.

Yaklaştıkça, boğuk sesler duyuyorum.

Büyük odaya adım attığımda, annemin köşede durup Bayan Hall ile sessizce konuştuğunu görüyorum. Beni henüz görmediler, bu yüzden bir süre onları izliyorum ve annem Bayan Hall'u teselli ediyor gibi görünüyor. Ama... bu hiç mantıklı değil. Neden böyle bir şey yapsın ki?

Ve kafama dank etti. Anneme Elouise ile yeniden bir araya geldiğimizi söylemişim ama çıktığımızı tam olarak belirtmemiştim. Kuzenimin bu detayları memnuniyetle dolduracağını düşünmüştüm. Sonra bir haftalığına ayrıldım ve ailemi hazırlamak tamamen aklımdan çıktı. Çok da önemli bir şey değildi. Ailem Halls'u sever. Bu kadar garip davranmamaları gerekirdi.

Kapalı veranda kapılarından baktığımda babalarımızın ızgaranın yanında durduğunu görüyorum ama konuşuyor gibi bile görünmüyorlar.

Cidden, neler oluyor?

"Ne-" Sormaya başlıyorum ama daha soruyu bitiremeden dikkatim odanın diğer ucuna çekiliyor.

Elouise'i görmeyi umarak harekete doğru dönüyorum. Ama bu o değil. Bana bakan yüz tanıdık ama istediğim kadın değil. Beynimin kime baktığını algılaması uzun bir saniye alıyor.

"Ne oluyor lan?" Sözlerim bir inançsızlık fısıltısı.

"Evet, ne oluyor lan!?" James'in öfkeli haykırışı, avuç içlerinin göğsümle birleşip beni geriye doğru itmesiyle aynı anda yüzüme çarpıyor.

Yaklaştığını fark edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde, keke tutunduğum elimi bırakarak geri çekiliyorum. Ben dengemi bulurken kutu yere çarpıyor.

"Seni yalancı, hilekâr, bok parçası!" James tekrar üzerime geliyor ama bu sefer hazırım, ellerini savuşturuyorum.

Yine elini uzattı ve ben onu ittim, "Kes şunu!" Ona çıkıştım, "Ne-" Kira'yla yüzleşmek için döndüm. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni görmeye geldim." diyerek utangaç bir ifadeyle baktı. Bakışlarını başka yöne çevirdi, "Zaten biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

James alay eder, "Karın seni başka bir kadınla yakaladıktan sonra burada özür diliyor."

"Eski!" Ellerimi havaya kaldırdım, "*Eski karım*. Boşandık!" Kira'ya ters ters bakıyorum, "*Şimdiden* mi? Gerçekten mi? Ayrılalı bir yıldan fazla oldu. Yeniden biriyle çıkmaya başlamaya hakkım olduğunu düşünüyorum."

Etrafımızda mırıltılar duyuluyor ve arka kapının açıldığını duyuyorum. Mükemmel, babalar da dinliyor.

"Boşanmış mı?" Elouise'in annesi kelimeyi tekrarlar.

Annem de ellerini havaya kaldırarak "Kimse bana bir şey söylemiyor!" diye homurdanıyor.

Parmaklarım burnumun üstünü çimdikliyor, "Anne, sana boşanacağımızı söylemiştim."

"Yapıldığını bilmiyordum!" Ellerini önlüğünün içinde çınlatıyor ve ben anında kendimi bir ahmak gibi hissediyorum. "Kira seni görmeye geldiğini söylediğinde barıştığınızı düşünmüştüm. Ve Elouise'i neden buraya getirdiğini yanlış anladığımı."

Zihnimdeki kargaşa donuyor, beynim tek bir kelimeye takılınca parçalanmış düşüncelerim askıya alınıyor.

Elouise.

Odaya iki adım daha attıktan sonra başımı çevirdim. Kira'yı gördüğümde o kadar şaşırmıştım ki Elouise'in kayıp olduğunu fark etmemiştim bile.

Anlayış ensemde yukarı tırmanıyor ve Kira'ya dönüyorum. "Cidden buraya gelip kendini karım olarak mı tanıttın?"

Bakışlarını kaçırdığında, cevabımı almıştım.

Bir zamanlar sevdiğimi sandığım yanaklarım kırmızının çirkin bir tonuna dönüştü. Ama Kira'ya hiç acımiyorum. Etini renklendiren utanç değil, yakalanmanın verdiği utanç.

"Siktir!" Havladım. "Senin burada ne işin var?" O cevap vermeden önce bir elimi kaldırıyorum ve alaycı bir kahkaha atıyorum, "Biliyor musun? Bahse girerim tahmin edebilirim. Ama duymak istemiyorum. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, avukatlar aracılığıyla gönder."

Annem muhtemelen ses tonumdan etkilenererek soluk soluğa kalıyor ama bunun için zamanım yok. Topuklarımın üzerinde dönerek ön kapıya doğru ilerliyorum.

Tam bir felaket.

Ağır ayak sesleri koridorda beni takip ediyor ve James olduğunu anlıyorum. "Sadece birkaç dakika oldu," diyor.

Ön kapıyı yırtıp açtım, "Arabayı o mu kullandı?"

"Hayır, yürümek istedi." Ben ne tarafa gideceğine karar vermeye çalışırken nefes nefese kaldı. "Kahretsin dostum, özür dilerim. Soru sormam gerekirdi."

Bu onun hatası değil, ama ona bakmıyorum çünkü o kadar kızgınım ki ona yumruk atabilirim, "Açgözlü eski sevgilimi ailemin evinden çıkararak özür dile."

Onu gördüğümde yaşadığım şoku atlatır atlatmaz Kira'nın burada ne aradığını anladım. Chicago'daki şirketimi sattığımı duymuş olmalı ve şimdi o paranın bir kısmını istiyor.

Çok kötü oldu.

James'ten cevap beklemeden kaldırıma doğru koştum. İçgüdülerime güvenerek mahallenin derinliklerine doğru dönüyorum. Eğer o yaya ise, ben de olacağım.

Eve ya da g l kıyısına yürümeye çalışıyor olabilir. Ya da sokaklarda dolaşıyor olabilir, kızgın ve kırgın,      ben ona boşandığımı - evlendiğimi söylemeyen bir aptalım. O kadar aptalım ki, sırf bu konuda konuşmak istemediğim için boşanmanın kesinleştiğini aileme bile söylemedim.

*Lanet olsun, benim aldatan bir pislik olduğumu düşünüyor olmalı.
Tekrar.*

Görünmez bir ip kalbimin etrafını sarıyor ve koşmaya başlıyorum.

Bölüm 43

Elouise

"APTAL." Kendimi yüksek sesle azarlıyorum. "Aptal. *Aptal. Aptal.*"

Buna kandığımı inanamıyorum. Saçma sapan iyi adam rollerine. Bana kendimi özel hissettirmesi. Sanki benden daha fazlasını istiyormuş gibi hissettirdi. Her şeyimi.

Ama bir eş?! *Lanet olası bir eş! Onunla* ne yapmam gerekiyor?

Beckett'ın öz annesi onu evlerine aldığına göre, onun kuruntulu bir kadın olduğunu, yalan söylediğini iddia edemem. Biz içeri girerken orada oturmasına izin verdim. Elimi sıksın, kendini Beckett'ın karısı olarak tanıtsın, sanki sözleriyle kalbimi göğsümden söküp almamış gibi.

Parmaklarım çenemde geziniyor, yanaklarımdan süzülen yaşları siliyorum.

Kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım. Bunu nasıl göremedim? 38 yaşında, kuzeni ve yeğeniyle yaşayan bir adam. Bir işi bile yokmuş gibi görünen bir adam. Bana hayatı hakkında hiçbir şey anlatmayan bir adam.

Cidden, onun hakkında ne biliyorum ki? Gerçekten onu tanımak gibi.

Gerçekten geri döndü mü? Yoksa bu sadece bir çeşit uzun süreli ev ziyareti miydi ve bir kaçamak yapmaya mı karar verdi?

Beynim bu son düşünceye karşı savaşıyor, çünkü eğer bu onun için bir tür gizli seks partisi olacaksa neden beni ailesinin evine davet etsin ki? Ve neden ailem o gün lanet olası karavanlarıyla geldiklerinde saklanma fırsatını değerlendirmede?

Ama şu anda o anları düşünemem. Bu konuda mantık yürütmeye çalışmanın bir anlamı yok. Bu bir "göründüğü gibi değil" olmayacak.

Tıpkı onu restoranda kuzeniyle gördüğümde olduğu gibi. Bu oldukça açık ve net. Kanıtlar apaçık önümde duruyor.

Öfkeli hareketlerle telefonumu kaydırıyorum ve Maddie'nin adını seçiyorum.

İkinci çalışta cevap veriyor, "Beni hemen banyodan mı arıyorsun?"

Gülme tonu beni hazırlıksız yakalıyor ve sonunda boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"Aman Tanrım!" Maddie'nin şakacılığı anında endişeye dönüşür. "Ne oldu?"

Nefes alıp kendimi sakinleştirmek için bir an duruyorum ama yanıt gelmemesi Maddie'yi daha da paniğe sürüklüyor.

"Elouise! Neyin var? Aman Tanrım, konuş benimle!"

"Ben iyiyim," sesim istediğimden daha kısık ama sabit. "Sadece beni almanı istiyorum."

"Tamam," anahtarlarını alıp evden çıkarken çıkardığı sesi şimdiden duyabiliyorum. "Neredesin sen?"

Bu mahalleyi iyi bildiğim için ona birkaç blok ötedeki küçük bir parkın adını verdim.

"Dört dakika içinde orada ol!" Maddie telefonu kapatmadan önce onaylar.

Parmaklarım telefonun etrafında bükülüyor ve Beckett'ın düşüncelerinden uzaklaşıp kaçışıma yaklaşarak bir sonraki sağa dönüyorum.

Bölüm 44

Đcc^{3/4}cĩĩ

Nefes nefese başka bir sokağa daldım.

Onu bulamıyorum.

Eğer bugün benden uzaklaşırsa... *Kahretsin. Beni dinlemesi için ne yapmam gerek bilmiyorum.*

Botlarım kaldırımda gümbürdüyor ama yavaşlamıyorum. *Yavaşlayamam.*

Eğer onu bulabilirsem, bunu temizleyebilirim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Tamamen anlıyorum. Ama bunu düzeltebilirim. Anlamasını sağlayabilirim.

Anlamak zorunda.

Gözlerim önümdeki caddeyi tarıyor ama hâlâ ondan bir iz yok. Bir sonraki kavşağa ulaştığımda duruyorum.

Çok uzun zaman oldu. Gideli çok uzun zaman oldu.

Nefesimi tutarak sağa döndüm. Ve onu gördüm.

Aramızda bir şehir parkı var - küçük bir alan, bir basketbol sahası, bir ağaç kümesi ve tüm bloğu kaplayan bir oyun alanı. Parkın uzak tarafında bana sırtını dönmüş yürürken kaydıraklar görüşümü engelliyor ama bu o. O olduğunu biliyorum.

Onun için bağırarak istiyorum, ama şimdi onu görüş alanımda tuttuğuma göre sakinleşmem gerekiyor. Ona ulaştığımda stresli bir karmaşa içinde olamam. Eğer öyle olursam, her şeyi söylenmesi gerektiği gibi söyleyemem.

Sakince yürüyerek caddeyi geçip parka gidiyorum ve güzel siyah elbisesi içinde kalçaları sallanan Elouise'i izliyorum. Harika görünüyor... Kahretsin, harika görünüyor. Bugün için giyinmiş. Ve ben onu karşılamak için orada olmak yerine, sırlarımla gafil avlanmak için kendi başıyaydım.

Yüzünü silmek için bir elini kaldırıyor ve kaburgalarımın arasına bir başka kendinden nefret hançeri saplanıyor.

Ağlıyor. Elouise ağlıyor!

Ben tam bir pislđim.

Kafamın içinde kendime kşfrederek adımlarımı hızlandırıyorum.

Ama aynı hızla, çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor ve adımlarım yavaşlıyor.

Bir adam var.

Adımlarım daha da yavaşladı.

Ağaçların yanında duruyor, Elouise'e doğru dñnmřř. Kapřřonu başının şzerine kadar çekilmiş, yşzşnş gñrmemi engelliyor.

O..?

Duruyorum, Elouise'e ulaşmakla bu adamın neden tşm igşdşlerimi harekete geçirdiğini anlamak arasında kalıyorum.

Adam ağaçlardan uzaklaşır ve doğruca Elouise'e yñnelir.

Oh, hayır.

Yñrřngemi değiştirerek aralarında bir noktaya doğru koşmaya başlıyorum. Ne planladđđını bilmiyorum ama buna bir son vereceğim.

Kamıyor ve beni gñrmedi ama ona benden çok daha yakın. Ve ona ilk onun ulaşması riskini gñze alamam.

Daha hızlı gitmek için kendimi zorlayarak Elouise'in adını haykırıyorum.

Omuzları sertleşir ama yşrşmeyi bırakmaz ve arkasını dñnmez. Ama adam dñnřyor.

Başını bana doğru çevirdi ama yřz hatları bulanıktı, bşyşk gşneş gñzlřkleri zaten yşzşnşn çoğunu gñrmemizi engelliyordu. Ama beni bir an için gñrmesi yeterli olmuş olmalı. Geldiği yñne geri dñnen adam koşmaya başlıyor.

Elouise'in peşinden mi gideyim, yoksa adamın peşinden mi?

Gñzlerim doldu, yumruklarımı sıktım ve bir adım daha attım.

Elouise. Her zaman Elouise olacak.

Bir kez daha kızıma doğru yñn değiştiriyorum. Ama bir an sonra kşşk beyaz bir araba yavaşlayarak Elouise'in yanındaki kaldırıma yanaşıyor. Bir an için bunun onu kaçırmaya çalışan başka biri olduğundan endişeleniyorum ama sonra Elouise araca doğru atılıyor ve kendi isteğiyle araca biniyor.

"Elouise!" Tekrar sesleniyorum.

Ama tek tepkisi arabanın kapısını çarpmak oldu. Sonra da gitti.

Adamın gittiği yñne doğru dñnřyorum ama çoktan gñzden kaybolmuş.

"Siktir!"

Bölüm 45

Maddie

Son on dakika içinde DÖRDÜNCÜ kez bakışlarım fırın vitrinine gidiyor - gözlerim lezzetli görünen tarçınlı ruloya takılıyor.

"Hayır, Maddie. Buna ihtiyacın yok." Sanki bir fark yaratacakmış gibi bu kez yüksek sesle söylüyorum.

Ama öyle değil.

Bu güzellikleri sadece Cuma günleri alıyorum ve bu parti ekstra yapışkan görünüyor. Ve bu sonuncusu. Öğleden sonra olduğu için kahvaltıda kiler çoktan aldı. Ve burada tanıklık edecek kimse yok. *Aman Tanrım, umurumda değil, yiyeceğim!*

Kararımı verdim, ellerimi önlüğüme sildim ve cam kapıyı kaydırarak açtım, şekerli mucizenin kokusu dışarı yayıldı.

Ağzımın suyu akmaya başladı bile ve ilk parçayı kopardığımda ağzımdan salyalar akacağından emin olduğum için aşağıya bakmaya korkuyorum.

"Becer beni," diye inliyorum, ilk tat dilime çarptığında.

Elouise'i seviyorum. O benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Ancak Beckett'tan saklandığı için son birkaç gündür tek odalı dairemi onunla paylaşmak çok yorucu oldu. Ve kötü anlamda bile değil. Onu görmeyi çok sevdim. Sadece her geceyi yeni bir şişe şarabı cilalayarak, elimize geçen her Drew Barrymore filmini izleyerek geçirdik ve ben biraz uykusuz kaldım.

Elouise'in boyu uzun değil ama benim 1.80'den biraz uzun olduğumu düşünürsek, kanepede yatacak kişi olmakta ısrar ettim. Elinden geldiğince benimle mücadele etti ama kalp kırıklığıyla uğraşan oydu ve ben de yatağını başka bir bedenle paylaşamayacak kadar hafif uyuyan biriyim.

Ekmeğimden bir parça daha koparıp, ağzıma atmadan önce küçük tabağın üzerinde biriken kremaya sürüyorum.

Kalori stresini zihnimden uzaklaştırarak tekrar Elouise'e ve onun durumuna odaklanıyorum.

Bunu konuştuk - Beckett'in sözde *karısı* - ve düşündükçe, daha fazla akla yatkın gelmiyor. Kesinlikle şüpheli bir şeyler var, ama bence bu hikayede çok daha fazlası var.

Elouise'in annesi ona herhangi bir karar vermeden önce Beckett'la konuşmasını söyledi ve Beckett'in durum hakkında daha fazla ayrıntı bildiğini ima etti. Elouise bunu kabul etti, ancak ailesi ertesi sabah karavanlarını alıp şehri terk etti ve Elouise hala Beckett'ın hiçbir telefonuna cevap vermedi.

Onunla konuşması için onu ikna etmeliyim. Ama bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.

Yutkunarak parmaklarımı yalıyorum ve böreğe uzanıyorum. Bu parçanın tadını yavaşça çıkarmam gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine tarçınlı rulonun en iyi kısmı olan ortadaki sarmalı koparıp ağzıma atıyorum.

Bir kerede yemek için çok büyük ama artık geri dönüşü yok. Bu yüzden çiğnerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Kutsal Crisco, bu harika.

Kapının açılma sesini duyduğumda tarçınlı şeker ruhumla bütünleşmeye başlamıştı.

Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi hissediyorum, gözlerim birden açılıyor. Ve sonra donup kaldım. Çünkü bu o. Beckett. Bana doğru yürüyordu, yüz hatlarında bir görev olduğu belliydi.

Ellerim ağzımı kapatmak için havaya kalkıyor, yanaklarımın bir sincabınki gibi şiştiğinden eminim.

Aman Tanrım, bu olamaz.

Yüzümün ısındığının fazlasıyla farkında olarak çiğneyebildiğim kadar hızlı çiğnemeye başlıyorum.

Tezgâhın karşısında durduğunda bir parmağımı kaldırıyorum, sonra arkamı dönüp ona sırtımı veriyorum.

Mahcubiyetten ölürken, ağzımdakileri çılgınca çiğneyip yutarken gerçekten boğulup ölmemeye çalışıyorum.

Elimin tersiyle dudaklarımı silerek arkamı dönüyorum ve belki de ölmenin daha iyi bir seçim olacağını düşünüyorum.

Elouise'in ondan kaçmasına şaşmamalı. O kadar aptalca çekici ki gözlerinin içine bakmak bile istemiyorum. Ama kendimi zorluyorum ve onun ciddi ifadesinin eğlenceyle yumuşadığını görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve yüzümdeki kızarıklık bambaşka bir seviyeye

ulaşıyor.

Başımı sallıyorum. Sonra tekrar başımı sallıyorum, "İyiym. Size ne getireyim?"

Omzumun üzerinden menü panosuna doğru bakıyorum ama buraya bunun için gelmediğini zaten biliyorum.

"Onunla konuşmam gerek," diyerek varsayımımı doğruladı.

Kendimi ona tekrar bakmaya zorladığımda, artık mizahtan eser kalmadığını fark ediyorum.

Gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum. Yüzleşmekten nefret ediyorum. Hepsinden. Herhangi birinden. Ve bu zaten beni strese sokuyor.

Bu benim için değil. Elouise için.

Tüm cesaretimi toplayarak omuzlarımı geriye atıyorum ve Beckett'ın yüzüne bakıyorum: "Seni görmek istemiyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor ama Beckett kızgınmış gibi davranmıyor. Bağırıyor, bir şeyler fırlatmıyor ya da bana isim takmıyor, sadece başını sallıyor.

"Kızgın," diye ekliyorum, güçlenmiş hissederek, sonra susuyorum. Daha önce müzakere taktikleri hakkında okumuştum ve beni konuşturmak için sessizliği kullanmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Ama Beckett yine başını salladı, "Ben de kızardım."

Ooookay. Anlaşılabilir davranıyor. Bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallayarak karşılık veriyorum. Bu konuşmanın çoğunda başımızı aşağı yukarı hareket ettirdiğimizin farkındayım.

"Maddie," diye iç geçirdi, "lütfen. Onunla konuşmam gerek." Dudağımı ısırmaya geri döndüm.

"Seninle kalıyor, değil mi?" diye soruyor. "En azından bunu bana söyleyebilir misin?"

"İyi olduğunu mu?"

Bu sefer başımı daha yavaş sallıyorum. Elouise ne kadarını söylememi isterdi bilmiyorum.

Bana onunla hiçbir şey yapmak istemediğini *söyleyeceğini* biliyorum. Ama bu onun inatçı kafasının konuşması olurdu. Bence kalbinin başka fikirleri olabilir.

Beckett eğilir, dirseklerini tezgâha dayar, başı mağlubiyetle düşer, "Ben evli değilim."

"Biliyordum!" sözleri neredeyse bağırarak çıkınca ikimiz de irkildik. "Yani," diye daha düşük bir sesle devam ediyorum, "oldukça emindim. Bir - boş ver. Önemli değil. Ama evli değilsin, değil mi? Hiç mi?"

Heyecanımdan cesaret alan Beckett, "Hiç de değil," diyerek doğruldu.

Onu izlerken başımı eğiyorum. "O zaman neden o hatun kendini karın olarak tanıttı?"

Nefes nefese, "O benim eski karım." dedi.

Kaşlarım kalkıyor, "Sanki daha önce evli olsaydınız Elouise bundan bahsederdi."

Beckett elini saçlarında gezdiriyor, "Ona söylemedim."

Hâlâ tüm bu karşılaşmanın stresini yaşarken içimdeki P!nk'e yöneliyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Muhtemelen bundan bahsetmeliydim. Sence de öyle değil mi?"

"Evet," kelimenin sıkılı dişlerinin arasından süzülüşü bana muhtemelen bu konuşmayı kendisiyle bir ya da yirmi kez yaptığını söylüyor. "Elouise'e kendimi açıklamak isterdim ama telefonuna cevap vermiyor ve eve de gelmedi. Ve gerçekten sınıfına zorla girmek istemiyorum-"

"Yine," diye araya giriyorum.

"Tekrar," diye tekrarlıyor. "Ama seçeneklerim tükeniyor. Ve sabrım. Ve bütün haftayı benim aldatan bir piç olduğumu düşünerek geçirmesinden nefret ediyorum."

Kollarımı iki yanıma indirdim, "Eğer sana bu gece nerede olacağını söylersem, dinlemesini sağlamanın bir yolunu bulmalısın. Çünkü bunu yaparsam ve sen her şeyi berbat edersen, hıncını *benden çıkarır*."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Söz veriyorum berbat etmeyeceğim."

İkilemde kaldım ama korkutucu gözlerine bakınca ona inandığımı fark ettim.

Ckapt'ca 4W

Đcc^{3/4}cĩĩ

DARLING LİSESİ'NE GİRERKEN, etrafımdaki kalabalığın ilerlememi yavaşlatmasına biraz minnettarım.

Binanın Gösteri Sanatları bölümündeyiz ve burada öğrenciyken okulun bu tarafında fazla zaman geçirmemiş olsam da yine de bir nostalji dalgasına kapılıyorum. Ancak bu nostalji beni sakinleştirmek yerine sinirlerime karışarak bir huzursuzluk çamuruna neden oluyor.

Birkaç dakika önce kamyonetimi park edene kadar ikna kabiliyetime güveniyordum.

Clueless'ın müzikal versiyonu olan bu geceki oyun için bilet satarken Elouise'i köşeye sıkıştırmak ideal değil ama elimden gelen bu.

Adımlarım yavaşlıyor ve bir çift büyükanne ve büyükbabanın beni geçmesine izin veriyorum.

Ona ne söyleyeceğimi planlamak için o kadar çok zamanım oldu ki, ama şimdi tek bir kelime bile hatırlayamıyorum.

Kalabalık değişiyor ve bir haftadır ilk kez onu görüyorum. Ve çok güzel görünüyor.

Göğüs kafesimin etrafında bir şey gevşiyor ve sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

Artık beklemek

yok.

İşte bu kadar.

Onu geri alacağım.

Sıradaki yerimi geri alarak, önümde sadece iki çift kalana kadar ilerliyorum.

Elouise, önünde bir yığın katlanmış program ve elinde kart okuyuculu küçük bir tablet ile küçük bir kart masasının arkasında oturuyor.

Vücudunun yarısı örtülü ama önemli değil, çünkü sert metal sandalyede otururken bile parlıyor. Teni kadar yumuşak görünen beyaz bir kazağın içinde parlıyor.

Oditoryum lobisinin dramatik ışığı dalgalı kestane rengi saçlarında parlıyor. Başı öne eğik olsa bile gülümsediğini söyleyebilirim. Yanaklarının kıvrımından, havadaki hafif kahkahadan. Ve saçlarını omuzlarının üzerinden taradığında, şampuanının narenciye kokusunu buradan alabildiğime yemin edebilirim. Rüyalarıma giren bir koku.

Başını kaldırır ve kredi kartını önündeki adama geri verir, ardından sıradaki çift öne çıkar.

Ne kadar yaklaşırsam, o kadar yerleşmiş hissediyorum.

Bu doğru. *Bizimle* ilgili her şey doğru. Ve bunu anlamasının zamanı geldi.

Ödemeyi tamamladıktan sonra önümdeki çift bir çift program alıyor ve salona doğru ilerliyor.

Kredi kartımı uzattığımda hâlâ yere bakarak ekranına bir şeyler tıklıyordu. "Bir bilet lütfen."

İşaret parmağını hâlâ ekrana bastırarak hareketsiz kalışını izliyorum.

Sonsuz saniyeler sonra başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, ve evren yerine oturur.

"Selam, Dumanlı," bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum ve takma adını kullanmamdan kaynaklanan öfke titreşimini görüyorum.

Güzel. Öfkeyle başa çıkabilirim. Beni öldürecek *olan acı*.

Kartımı almak için uzandığında çenesi sıkılıyor ve parmaklarımızın kazara birbirine değmemesine dikkat ediyor.

Elouise bilet sayısını seçerken aşağı bakıyor, sonra kartı okutuyor. Ekran düşünürken dönüyor, sonra işlemin tamamlandığını bildiriyor.

Ama kartımı bana geri vermedi. Bunun yerine avucunun içinde, kucağında tutuyor ve beni geçip sıradaki kişiye bakıyor.

"Kaç bilet var?" diye soruyor arkamdaki aileye.

Onları görmek için boynunu büküyor, ben de masanın kenarına çekilip yaklaşımlarına izin veriyorum.

Grubun babası Elouise'e gülümsüyor, "Dört tane lütfen."

O da gülümsüyor ama teklif ettiği kartı almak yerine benimkini alıyor.

Elouise ile benim aramda gidip geliyor ama Elouise "Her şey hazır.

Keyfini çıkarın!"

Baba bir kez daha iki kez bakar, sonra ailesini iter.

Bana bakmak için hiçbir hareket yapmayan Elouise, yanına gelen yaşlı çifti selamlıyor. Kadın para uzatmaya çalışıyor ama Elouise "Biletleriniz bu gece ücretsiz" diyerek onları başından savıyor. Sonra kartımı tekrar okutuyor.

Bu süreç tek bir katılımcıyla üçüncü kez tekrarlandığında, artık gülümsememi gizleyemiyorum. Ve bu sefer, onlar uzaklaşırken, "Gösterinin tadını çıkarın!" diye seslenen ben oluyorum.

Bir sonraki aile sıranın önüne geçiyor ve ben toplam sekiz kişi sayıyorum.

Aynı şeyi gören Elouise iç geçiriyor ve kartımı geri almam için bana uzatıyor. Tanesi 12 dolardan bu aile yaklaşık 100 dolara mal olacak ve o benim kartımı geri vermeye çalışıyor. Neredeyse sırtıcağımdım. Belli ki kızgın, ama tüm paramı harcamaya çalışacak kadar kızgın değil. Çok şirin.

Ama kartı geri almak yerine kollarımı kavuşturuyorum. Gözlerini devirerek onları selamlamak için geri dönüyor.

O bilet miktarını girerken ben de ona yaklaşıyorum ve sert endüstriyel halının üzerinde diz çökene kadar kendimi alçaltıyorum. Eklemelerim hareketi protesto ediyor ama bunu söylerken göz göze olmak istiyorum, o bana bakmamayı seçse bile.

"Ben evli değilim." Sesimi alçak tutuyorum, geniş lobide öğütülen bedenlerin uğultusu onun dışında kimsenin beni duymasını engelliyor. "Tanıştığınız kadın benim eski karımdı." Konuştuğumu kabul etmiyor ama tableti sıkıca kavrayışını izliyorum. "Sana ondan bahsetmediğim için özür dilerim. Sır olarak saklamaya çalışmıyordum, sadece..." Göğsüm neredeyse omzuna değene kadar dizlerimin üzerinde sürünerek yaklaşıyorum. "Başarısız evliliğimle gurur duymuyorum ve birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı bunun hakkında konuşarak geçirmek istemedim." Elouise'in ailemin evinden kaçtıktan sonra gözyaşlarını silerkenki görüntüsü beynime çarpıyor ve göğsüm tekrar ağrımaya başlıyor. "Özür dilerim. Bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm. Seni incitmek istememiştim. Seni asla incitmek istemedim."

Masaya yeni bir aile geliyor ama ben gözlerimi Elouise'in yüzünden ayırmıyorum. "Boşanma ben geri dönmeden birkaç gün önce sonuçlandı ama uzun zamandır ayrıydık. Bir yılı aşkın süredir Kira ile birlikte yaşamıyorum."

Elouise hala bana cevap vermiyor ve bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim.

Bir elimi kalçasına koyuyorum, kot avucumun altında sıcaklık. "Görmek istersen imzalı boşanma belgelerimin bir fotoğrafını getirdim," diye teklif

ediyorum, kendimi tam bir aptal gibi hissederek.

Elouise kartımı okuyucudan tekrar geçirdiğinde, önceki seferlerde olduğundan biraz daha sert davranıyor.

Yüzümü buruşturuyorum, "Eski sevgilimi aramamayı tercih ederim ama ondan duymam gerekiyorsa ararım."

Elouise aileye devam etmelerini söyledi, sonra başını beni görecektik kadar çevirdi, "Annen neden hala birlikte olduğunuzu düşündü?"

"Çünkü ben baktım bir oğlum," diye itiraf ediyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. "Ayrıldığımızda ona boşanacağımızı söyledim. Ama dediğim gibi bu bir yıl önceydi ve annem hayatında bir kez olsun burnunu sokmadı, ben de bir daha bu konuyu açmadım. Bu konuda konuşmak istemeyeceğimi bildiği için sormadığını düşündüm. Ama Kira çok kötü bir zamanlamayla kapılarının önünde belirince annem barıştığımızı sandı. Ve benimle sadece arkadaş olduğumuzu." Ona, bana inanması için ısrar ettiğimi söyledim.

Uzun bir süre beni izledi, "Belki de tek olmamız gereken budur."

"Hayır!" parmaklarım kalçasının yumuşaklığına gömülüyor ve ses tonumu sakinleştirmek için bir nefes alıyorum. "Hayır. Biz bu değiliz. Biz bundan daha fazlasıyız."

"Bir keresindeydi." Konuşmadan etkilenmemiş gibi görünmek için çok çaballıyor ama kavrayışımın altında kalçasının titrediğini hissedebiliyorum.

"Bebeğim, bu sadece ilk seferdi."

Göğsünün inip kalkması hızlanıyor ve biliyorum ki o da benimle aynı anıları yeniden yaşıyor.

Daha da yaklaşıyorum, "Yemin ederim, sana doğruyu söylüyorum. Ben bir aptalım. Pisliğin tekiyim. Böyle olmasına izin verdiğim için tam bir pislik. Ama söz veriyorum yalan söylemiyorum. Ben evli değilim. O ve ben bittik. Bu kadar baktım bir evlat olmasaydım, anneme her şeyi anlatırdım. Kira hakkında. Bizim hakkımızda." Hiçbir şey söylemiyor ve ben bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. "Çok özür dilerim bebeğim. Senden sır saklamaya ya da seni başkasından saklamaya çalışmıyordum."

"Uh," bir yabancı boğazını temizliyor, "iki bilet lütfen?"

Lobiye akan insan seli yavaşladı ama sıra hala bu kesintilerin durmayacağı kadar uzun.

Parmaklarımı esneterek, "Biletlerin geri kalanı için benden ücret alın," diyorum.

Elouise ve yabancı bana bakmak için dönüyorlar ama ben tablete başımı sallıyorum. "Ne?" diye şaşıyor.

"Biletler için benden para al."

Sıradaki insanlara bakıyor, "Kaç kişi?"

Ekrana dokunuyorum, "Hepsi. Oditoryumu dolduracak ne kaldıysa."

"Satacağımızı sanmıyorum." "Lou."

"Tamam." Gözleri kocaman, ama ekrana dokunuyor, "Bu-" ekranı bana doğru eğiyor, "Bu çok fazla, Beckett."

"Benimle oturur musun?"

Elim kalçasından ayrılmadı ve "Oyun sırasında konuşamazsın" diye düşünürken kaydığını hissediyorum.

"Ama yanına oturmama izin verecek misin?"

Tekrar soruyorum. Başını yavaşça sallıyor ama yine de sallıyor.

Kartımı onun elinden alıp okuyucudan kendim geçiriyorum, "O zaman buna değer."

Bölüm 47

Elouise

Lanet olası aklımı kaybettim. Ya da belki de aklını kaybeden Beckett'tir, aslında oturmak istemediğinden emin olduğum bir oyun için biletlere 2.000 dolar harcamıştır. Ama beni salonun arka tarafına doğru yönlendirmesine izin verirken, söylediği her şeyi düşünüyorum.

Ona inanmak istiyorum. Kulağa samimi geliyor. Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, hikayesi onu bir aptal gibi gösterse de inandırıcı. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kardeşimin de aynı şeyi yaptığını görebiliyorum. Sadece annemiz asla peşini *bırakmazdı*.

Yoksa yapar mıydı?

Ailem şehri terk etmeden önce annem Beckett'la konuşmam için bana söz verdirdi. Ve *bunu* düşündükçe, Olay'ın olduğu gün tüm bu arka planı öğrenip öğrenmediğini daha çok merak ediyorum. Bu da kendimi tekmelemek istememe neden oluyor. Eğer Beckett gerçekten doğruyu söylüyorsa, bütün haftayı Maddie'nin evinde saklanarak boşu boşuna mı kırık bir kalple acı çekerek geçirdim?

Hayır, sebepsiz değil. Gerçek ne olursa olsun, yine de tüm ailemin önünde "karısının" bana kendini tanıtmaya gibi korkunç derecede aşağılayıcı bir duruma sokuldum.

Boş bir sıraya ulaştığımızda Beckett bana ilerlememi işaret ediyor ve ben de neredeyse diğer tarafa geçene kadar ilerliyorum. Kaçmaya karar veririm koridora kolayca ulaşmak istiyorum.

Biletleri aldığından beri hiç konuşmadık. Ben insanlara bu geceki koltukların geri kalanının boş olduğunu bildiren küçük bir tabela hazırlarken o sessizce bekledi.

Tatlı zamanımı aldım, böylece koltuklarımıza yerleştiğimizde oyunun başlamasına sadece birkaç dakika kaldı.

Beckett koltuğunda döner, ancak tam zamanında ışıklar kararır ve oyun başlar, onu susturur.

Ara için ışıklar kalktığında, genç oyuncuların söylediği tek bir repliğe bile dikkat etmediğimi fark ediyorum. Düşüncelerim zaten karmakarışık ve beş dakika sonra Beckett bir kolunu omuzlarıma attı. İlk tepkim ona karşı gerilmek oldu ama o geri çekilmedi. Rahatlamamı bekledi, sonra parmaklarını saçlarımin uçlarında hafifçe gezdirmeye başladı, omurgamda aşağı yukarı karıncalanmalar yarattı ve kalan konsantrasyonumu tamamen yok etti.

Zihnim bir cevaba karar veremiyor. Beckett'ı istiyorum. Onunla birlikte olmak, aramızdaki bu çekimin neye dönüşebileceğini görmek istiyorum. Ama erkeğinin söylediği her yalana inanan o kadın olmak istemiyorum. Daha yeni çıkmaya başladık ve bu onun başka bir ilişkisi olduğundan şüphelendiğim ikinci sefer. Elbette ilkinde onu kuzeni ve yeğeniyle gördüğümde yanlış bir sonuca varmışım ama bu *eş meselesi* bambaşka bir şey. Ve bu onun daha önce evli olmasıyla ilgili değil. Bu umurumda değil. Pek çok evlilik başarısız olur, en azından bu denemeye istekli olduğunu gösteriyor. Ama...

Beckett'ın yüzüne doğru kayıyorum ve duruşunun anında düzelmesine neden oluyorum, "Görmek isterim."

Kucağına doğru bakarken yüzündeki ifade şaşkınlık ve mizah arasında bir yerde sıkışıp kalmıştır.

Elimin tersiyle göğsüne vuruyorum, "O değil, seni aptal. Boşanma kağıtları."

"Ah," esprisi uçup gidiyor.

Beckett kolunu omuzlarımdan çekip telefonunu çıkarıyor ve doğru olanı bulmak için e-postalarını karıştırıyor.

Seçimini yaptıktan sonra telefonu elime tutuşturdu.

Daha önce hiç boşanma kararı görmemiştim ama yakınlaştırdığımda isimleri ve tarihleri okumak yeterince kolay. Ama emin olmak için iki kez okudum.

Telefonu geri verdiğimde en çok cevaplanması gereken soruyu soruyorum: "Onu hâlâ seviyor musun?"

Başını sallarken bile yüzünde suçlu bir ifade beliriyor, "Hayır, bilmiyorum." Gözlerimi kıstığımda iç geçiriyor, "Aramızdaki ilişki hiçbir zaman... sağlıklı değildi."

Ona sadece bir bakış atıyorum, sessizce devam etmesini öneriyorum.

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Biz o çifttik. Bir varmış bir yokmuş çifti. Sonunda yapmamamız gerekirken yaptık ve evliliğimiz iki yıldan az sürdü."

"Onunla neden evlendin?" Sormaktan kendimi alamıyorum.

Omuz silkiyor. Aptal adam omuz silkiyor. "Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. 30'lu yaşların ortasındaydık, sürekli ileri geri yapmak için çok yaşıydık. O birlikte yaşamak istedi, ben önce evlenmemiz gerektiğini söyledim, o da tamam dedi ve sonra kendimi evli buldum."

Bir kahkaha attım, "Tüm bunlar kulağa çok pasif geliyor."

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor, "Artık kontrolün bende olması için çabalamamın bir nedeni var."

Eliyle ağzımı kapattı.

Kulağıma pis sözler

söyledi.

"Benim için sessiz olacak mısın?"

Hayır. Hayır. Oraya gitmiyorum. Şimdi olmaz.

"Yani artık ona aşık değilsin." Diyorum ve o da başını sallıyor. "Ve tekrar bir araya gelmek istemiyorsun."

"Sikeyim hayır."

"O zaman neden ailenizin evindeydi? Seni hala istiyor mu?"

Ben daha sorumu bitirmeden başını sallıyor. "Kira beni benim onu sevdiğimden daha fazla sevmiyor. Ama parayı seviyor."

"Para mı?" Tekrar ediyorum, Beckett'ın çok parası olması fikri çok saçma.

Acı bir kahkaha attı, "İronik olan şu ki, babası evlilik sözleşmesi imzalamamız için ısrar etti."

Kaşlarım kalktı, "Zengin mi?"

"O değil, babası. Bilmiyorum, milyonlar değerindeydi ve ben işime yeni başlamıştım. Sanırım tüm parasını kendi işime aktarmak için onu kullanacağımdan endişelendi. Kim bilir? Ama sonuçta ilk on yıl boyunca mali durumumuzu ayrı tutacağımız demir gibi bir anlaşma yaptık."

Beckett'ın gülümsemesi yavaş yavaş sırtmaya dönüşüyor. "Verdiğimiz en iyi karar, gerçi Kira aksini iddia ederdi."

Başımı eğdim, tüm etkileşimlerimizi düşündüm. "Şirketim" dediği zamanları, bir işi olup olmadığını sorduğumda nasıl güldüğünü, bu lanet oyun biletleri için küçük bir servet harcadığını.

"Sanırım şirketiniz iyi iş çıkardı?" Ben soruyorum.

Bir omzunu kaldırdı, "Chicago şubesini sattıktan sonra, Kira'nın babasından daha değerliyim. Ve bu durum Kira'nın pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyor."

Milyonlarca.

Ağzımın açık kaldığını hissettim. Diğer adamın milyonlar değerinde olduğunu söylemişti.

Önemli değil.

Kendime tekrar ediyorum. İki kere.

Gerçekten dolu olması önemli değil. Aptal bir zengin. Çünkü onun parasına ihtiyacım yok. Onun parasını istemiyorum. Sadece güvenebileceğim biriyle birlikte olmak istiyorum. Ve bu da artık sır yok demek. İkimiz için de.

"Onu tanıdım," diye ağzımdan kaçırdım.

Şaşkın şaşkın bakma sırası Beckett'ta, "Kira?"

Başımı salladım, "Evet." Bu konuyu açtığım için şimdiden pişmanlık duyuyorum. Onun için neye dönüştüğünü bilmek neden şimdi daha kötü geliyor bilmiyorum. Artık onu sevmiyor olsa bile, ya da hiç, buna inanmam gerekiyorsa. "Ailenin evinden aslında." Neredeyse gülecektim, bunun gerçek olduğunu fark ettim. "O Noel partisindeydi."

Bahsettiğim anı ne zaman hatırladığını görüyorum. O zamanlar benim için çok şey ifade eden o anı. Müstakbel karısının mahvettiği anı.

"Ah, lanet olsun." Ellerimden birini iki eliyle kavradı. "Çok özür dilerim, Smoky. Her şey için."

Sesindeki samimiyet kaburgalarımın arasından geçip kalbimin etrafına dolanıyor.

Her kelimesinde ciddi ve birden yutkunmak zorlaşıyor.

Bir eli bırakıyor, başımın arkasını avuçlamak için hareket ediyor.

Beckett beni kendine çekiyor, dudaklarını alnıma bastırıyor, sözleri tenimde fısıldanıyor: "Özür dilerim."

Ona verecek bir cevabım yok, henüz yok. Ve ışıklar karardığında, aranın neredeyse bittiğini bize bildirdiğinde, erteleme için minnettarım.

Tüm oyuncular sahneye çıkıp selam verirken alkışlar salonu dolduruyor ve ben de başımı Beckett'in omzundaki yerinden kaldırıyorum.

Oyunun ikinci yarısı ilkinden daha da stresliydi çünkü ona inanıyordum. Açıklamasına. Özüne. Hepsine.

Şimdi ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Özrünü kabul edip yoluma devam mı etmeliyim? Yoksa bunu burada mı bitirmeliyim? Beckett'la görüşmeyi kesmek istemiyorum ama zaten bütün mesele de bu. Sadece birkaç hafta sonra bu kadar kötü hissediyorsam, onunla daha uzun süre birlikte olsaydım ne kadar kötü hissederdim?

Alkışlar kesilince bizi koltuk sırasından dışarı çıkardım. Kalabalığı takip ederek.

Beckett'ın tam arkamda olduğunu biliyorum çünkü avuç içi belime baskı yapıyor ve kanıma doğrudan sıcaklık aşıyor. O bu kadar yakinken düşünemiyorum. Ve o karanlık otoparka yanımda o varken girersem iyi bir karar vereceğime kesinlikle güvenemem.

Onun ezici varlığından uzaklaşmalıyım ki düşünecek yerim olsun.

"İşemem lazım!" Ünlemime hemen sinirleniyorum ama işe yarıyor ve Beckett duraklıyor. "Burada kal."

Onayını beklemeden uzaklaşıyorum ve kalabalığın arasından geçerek tuvaletlere doğru bir yol açıyorum.

Sonra, arkama bakmadan, insanların akışının adımlarımı yönlendirmesine izin veriyorum, ta ki ana kapıdan bir beden denizinin içinde çıkana kadar.

Bölüm 48

Đcc³/4cĩĩ

ELOUISE'in uzaklaşmasını izlerken, hâlâ avucumda hissettiğim ısınıyı korumaya çalışarak ellerimi ceplerime sokuyorum.

Bu gece iyi geçti gibi. Açıkçası, her şeyi düzeltmedim. Bu bir özürle olmaz. Ama sanırım bana inanıyor, ki bu sadece birinci adım. Çünkü beni affetmesine ihtiyacım var. Birçok şey için ama en çok da aptal olduğum için.

Derin bir nefesin ciğerlerimi doldurmasına izin verdim.

Bu gece ellerimi onun üzerine koyabilmek, tüm hafta boyunca hissetmediğim bir dinginlik getirdi.

Elouise çıkışa doğru akan bedenlerin arasından geçerken gözlerim onun hareketlerini takip ediyor. Uzun bir bedenin arkasına geçiyor ve gözden kayboluyor.

Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha ve onun tekrar ortaya çıktığını görmeyince, yana doğru bir adım atıyorum. Sonunda yumuşak kahverengi saçlarını görebiliyorum. Ama yönünü değiştirmişti.

Bekle...

O..?

Adımları hızlanıyor ve ben şaşkınlıkla onun ön kapıdan çıkışını izliyorum.

Lanet olsun.

Adını haykırma dürtüsü gülme dürtüsüyle savaşıırken başımı sallıyorum. Yemin ederim bu minx her lanet gün bir sürpriz.

Kalabalığı yararak ilerlemem çok uzun sürüyor, dışarı çıktığımda onu kaybetmiş oluyorum.

Sikeyim.

Eğer akıllı bir adam olsaydım, ki olmadığım çok açık, buraya gelir gelmez arabasını bulur ve yanına park ederdim.

Vazgeçmeye hazır değilim, araba sıraları arasında yolumu bulmaya çalışıyorum. Ancak otopark her iki yöne de uzanıyor ve dağınık ışıklar etrafta dolaşan tüm insanları aydınlatmaya ve tanımlamaya yetmiyor.

Birkaç dakika dolaşıyorum ama ondan hiçbir iz göremeyince yenilgiyi kabul ediyorum. Sesli bir iç çekişle geri dönüp kamyonetime doğru ilerliyorum.

Karanlık otoparkta ilerlerken zihnimin akşamki olayları tekrar etmesine izin veriyorum ve kendimi Elouise ile gurur duyarken buluyorum. Kızım az önce beni atlatmış olabilir ama beni dinledi de. Buraya gelirken bana bir şeyler fırlatıp siktirip gitmemi söyleme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmüştüm. Ama o öyle biri değil. O akıllı, nazik ve benden çok daha olgun biri.

Sonra başka birinin bileti için kartımı ilk kez okuttuğunda yüzünde beliren ifadeyi düşünüyorum ve dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor.

Zeki küçük velet.

Hâlâ beş parasız bir üniversite öğrencisi olsaydım, bu istediğim etkiyi yaratırdı.

Ama sinsi görünmek yerine, sadece sevimli göründü.

Kamyonumla aramdaki son şeride girdiğimde hala sırtıyım ve motorun devir sesi beni uyaran tek şey oluyor.

Beynim gürültüyü algılıyor ve vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor, geriye doğru zıplayarak beni iki aracın arasına sırt üstü düşürüyor.

Adrenalin patlaması anlık ve metalin metale çarpıp çıtırdaması havada yankılanmadan önce abarttığımı hissetmek için bir saniyem var.

Solumdaki araba bana doğru kaymaya başladığında zaten ellerim ve topuklarım üzerinde geri dönmeye çalışıyorum. Motorun devir sesinin tehditkâr sesi daha da yükseliyor.

"Ne oluyor lan?!" İlerlemeye devam ederken bile bağıriyorum, yanımdaki araba hala yaklaşıyor.

Yakınlarda bir yerden bağırırlar geliyor, ama önümdeki gürültü tüm dikkatimi çekiyor.

Motor son bir kez yüksek sesle devir yapıyor ve solumdaki arabanın ön köşesi sağımdaki arabaya çarpıyor.

"Kahretsin!"

Arka tamponlara ulaştım, arabalar arasında oluşan V omuzlarım için yeterince genişti.

Kazaya neden olan araç hızla uzaklaşırken yüksek bir sürtünme sesi ve ardından lastik gıcirtısı duyuluyor. Ancak arabaların önü önümde birbirine yapışmış olduğundan, aracı bir an bile göremiyorum.

Gümbürdeyen ayak sesleri beni yaklaşan tanıklara karşı uyarıyor ve onlar yaklaştıkça, birden fazla telefon fenerinden gelen ışık huzmelerini fark ediyorum. Bu sayede otoparkın bu kısmının ne kadar karanlık olduğunu fark ediyorum. Ayağa kalkarak etrafıma bakıyorum ve en yakındaki üç otopark ışığının çalışmadığını görüyorum.

Biri bana seslenip iyi olup olmadığımı soruyor. Elimini kaldırıp iyi olduğumu söylerken bir adım öne çıkıp neredeyse beni ezecek olan arabalardaki hasara bakıyorum.

Devir sesini duymasaydım ya da biraz daha yavaş hareket etseydim.

Bana neredeyse çarpacak olan arabanın farlarını hiç açmadığını fark ettiğimde karanlık daha da ağırlaşıyor. Arabaların arasından çıkmadan önce ışıkları kesinlikle fark ederdim.

Cidden, ne oluyor lan?

Ckapt'ca 47

Elouise

Dudakları boynumu okşarken nefesi tenimde sıcak bir şekilde geziniyor ve omurgamda aşağı yukarı karıncalanmalar yaratıyor.

"Beckett," diye inliyorum adını, etrafımızı umursamadan.

Vücudu üstüme çıkıp beni yere bastırana kadar kayarken iri bir el ağzımı kapatıyor.

"Sus, Dumanlı," dişleri göğsümün kıvrımını ısıyor. "Yakalanmak istemezsin, değil mi?"

Ondan daha fazlasını istemeye çalıştığımda bile başım titriyor, ama avucu hala kelimelerimi susturuyor.

Altımdaki kirli halıyı umursamadan kıvraniyorum. Ve dişleri göğüs ucumu sıyırdığında uzanıp yanımdaki sandalyenin tabanını kavriyorum.

Sonra ağzı alçalıyor... ve alçalıyor... onu istediğim yere yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor. Ona ihtiyacım olan yere.

Güçlü eller çıplak kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve ben inliyorum.

Sesler kulaklarımı dolduruyor... gittikçe yükseliyor... tek duyabildiğim o olana kadar.

Gözlerimi açtığımda bir salon dolusu insanın, gözlerinde yargılayıcı bakışlar ve dudaklarının önünde parmaklarıyla bana doğru baktığını görüyorum.

Beckett yüzünü bacaklarımın arasına indirmeden önce, "Sana sessiz olmanı söylemiştim," diyor.

Ona durmasını söylemek istiyorum. Bunu yapmamalıyız. Burada yapmamalıyız. Ama sonra dili üzerimde geziniyor ve sonra duyabildiğim tek şey kalçalarımın arasındaki ıslak sesler oluyor. Dilinin darbeleri bir çekicin vuruşları gibi geliyor.

Çekiç mi?

Gözlerim açıldı.

Bir an için, neredeyse bana bakan bir grup onaylamayan yetişkin bulmayı umuyorum, ama gerçeğe dönmem sadece birkaç göz kırpmamı alıyor ve yatak odamın tavanını tanıyorum.

Derin bir iç çektim.

Bu Beckett takıntısı rüyalarımı etkiliyor.

Ama birkaç kez daha göz kırptıktan sonra çekiç sesinin rüyamla birlikte sona ermediğini fark ediyorum.

"Bu da ne...?"

Yorganı geriye atıp saate bakıyorum ve saat 9'u geçtiğini görünce şok oluyorum.

Çekiç sesleri kesildiğinde ayaklarımı yere koyuyorum. Avuçlarım gözlerimi ovuşturuyor. Ve pencereden içeriye elektrikli testerenin kusursuz sesi süzüldüğünde tamamen kaybettiğimi düşünmek için yeterli zamanım var.

"Ciddi misin?"

Kadınlara yakışmayan bir homurdanmayla ayağa kalkıp pencereme doğru yürüdüm. Perdeleri açtığımda Beckett'in kamyonetinin garaj yoluna park etmiş olduğunu görüyorum. Elektrikli bir aletin sesini hâlâ duyabiliyorum ama onu göremiyorum.

Yarı uyanık bir halde koridorda, merdivenlerden inip oturma odasına geçiyorum, ön kapıyı açmadan önce sadece sürgünün kilidini açmak için duruyorum.

Ne bulabileceğime dair bir şüphem vardı ama bu beni önümdeki siteye hazırlamadı. Çünkü bu sadece Beckett değil. Alet kemeri takmış bir Beckett. Saçlarına yapışmış küçük talaş parçaları ve geniş sırtına yapışan terden nemlenmiş beyaz bir gömlek.

Beckett benden uzağa bakarak bir bankın üzerine eğiliyor, testeresini bir tahta üzerinde hareket ettiriyor ve tam o anda yumurtalıklarım vücudumdan fırlayıp sergilenen testosterona yaklaşmak için verandada yuvarlanıyor.

Eğilme şekli, kot pantolonunun kışına kalıp gibi oturduğu gerçeğini vurguluyor. Ve, lanet olsun, her zamanki siyah deri iş botları bile seksi görünüyor.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Hiç şansım yoktu."

Beckett doğruldu ama o arkasını dönmeden ben kapıyı kapattım. Onunla bu şekilde uğraşacaksam, değişmem gerek.

Ve dişlerimi fırçalarım.

On dakika sonra, ön kapıyı tekrar açıyorum. Ancak bu sefer verandaya çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Beckett kısa basamakların dibinde duruyor ve hâlâ çok seksi görünüyor. Gülümsüyor, "Günaydın."

Kaşlarımı kaldırıp ona sade kahve dolu bir fincan uzatıyorum ve kendiminkini verandanın köşesindeki hasır bankın yanına götürüyorum.

Tayt, sporcu sütyeni ve kapüşonlu sweatshirt ile derli toplu olmaktan çok uzağım ama her şey yerli yerinde. Ve saçımı ekstra dağınık bir topuz yaptıktan sonra kendimi kendim gibi hissediyorum.

Koltuğa yerleşen Beckett, gözlerimiz kupalarımızın kenarlarına kilitlenmiş, kahvelerimizden karşılıklı yudumlar alırken yerini koruyor.

"Ee," diyorum etrafıma bakarak, "burada neler oluyor?"

Beckett benim hareketimi taklit ederek yavaşça verandamın ve bahçemin etrafına dağılmış aletlere ve kerestelere bakıyor. "Sadece bazı döşeme tahtalarını değiştiriyorum."

Daha önce yaptıklarını görebiliyorum, renkleri diğerlerinden biraz daha açık.

"Oh?" *Nedenini* ses tonuma *yediriyorum*.

Omuz silkiyor, "Bu hafta burada çok zaman geçirdim," ayağını basamaklara vuruyor, "ve birkaç kötü tahta fark ettim."

"Burada çok zaman geçirdin mi?"

Beckett başını sallar, "Evet. Seni bekledim." Oh.

Gerçekten mi?

"Yaptın mı?"

"Tabii ki yaptım."

Verdiği basit cevap göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Ne zaman?"

Sorum karşısında sinirlenmiş görünüyor. "Her gün, Elouise. Ailemin evindeki felaketten beri her gün buraya geldim çünkü seni görmem gerekiyordu. Sana neler olduğunu açıklamak için. Ve ben bir ileri bir geri volta atarken

Bu lanet verandanın karşısında, yardım edemedim ama birkaç şeyin düzeltilmesi gerektiğini fark ettim. Ve işte buradayım, tamir ediyorum." Beckett kahvesini parmaklıklara bırakıp basamakları tırmanıyor ve yeni değiştirilmiş döşemenin üzerinden geçerek tam önüme geliyor.

Bir elini göğsüne vuruyor. "Ben. Ben tamir *edeceğim*. Çünkü başka bir adamın burada senin evini daha güvenli bir yer haline getirmek için çalıştığını düşünmek kanımı kaynatıyor." Eğiliyor, ellerini omuzlarımın iki yanına koyarak beni hapsediyor. "Anladığını sanmıyorum, henüz değil, ama sen benimsin, Dumanlı Sevgilim. Dokunmak, şımartmak ve güvende tutmak için benimsin. Ve sen bunu içine sindirirken, ben de yapılması gerekeni yapacağım. Çünkü yabancı bir adamın çürümüş döşeme tahtalarını tamir ettiğini düşünmekten daha kötü olan tek şey, senin güvensiz olduğun düşüncesidir. Buna izin vermeyeceğim, Elouise. O yüzden benden bunu isteme. Seni son kez yaralı gördüğümde neredeyse ölüyordum."

Nabzım titriyor. Yoğunluğu, dün geceki sakın Beckett'la büyük bir tezat oluşturuyor ve ona inanmam için yalvarıyor. Bu Beckett... *Kahretsin*, bu Beckett çok ateşli.

"Beni ne zaman yaralı gördün?" sormak aklıma gelen tek soru. "Kickball maçını hatırlıyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor.

O yapamaz... O mümkün değil...

"Sokağın aşağısındaki o küçük hıyar seni devirdiğinde mi?"

Başımı sallıyorum. Çünkü tam olarak hangi günden bahsettiğini biliyorum. Bu benim varoluşumu şekillendiren bir anı. Her şeyi başlatan an. Sonraki yıllarda sayısız kez yeniden yaşadığım bir an. Çünkü Beckett'a aşık olduğum andı.

Ama bunun onun için hiçbir şey ifade etmediğinden emindim, *biliyordum*. Sadece hayatındaki rastgele bir an.

Ama... Ciğerlerim şişmek için savaşıyor. Ama yanılmışım. Çünkü eğer söyledikleri doğruysa... *Aman Tanrım...* Demek ki aynı an onun için de bir şey ifade ediyordu.

Beckett'ın elleri omuzlarıma gidiyor, çömelirken avuç içlerini kollarımda gezdiriyor.

Beckett'ın bakışları benimkileri tutuyor, sesi yumuşuyor, "O gün seni asfalta yayılmış halde görmek... içimde bir şeyleri kırdı. Ya da belki de düzeltti." Parmakları benimkileri sıkıyor. "Ondan sonra hep senin *farkındaydım*. Seni her gördüğümde, adını her duyduğumda ya da seni her düşündüğümde

korumacılık beni alt ederdi. Şimdiki gibi değildi. Bu *ihitiyaçla* dolu değildi. O zamanlar sadece bir çocuktun." Göğsü genişliyor. "Ama şimdi çocuk değilsin."

Aramızdaki hava hissedebildiğim bir gerilimle doluyor. Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyor ve yeni bir şey oluşturuyor.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Sen..." Sözümü kesiyorum. Ondan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ağzının kenarı seğiriyor ama sessizliği doldurmaya çalışmıyor. Sadece sözlerinin anlamını kavramama izin veriyor.

Telefonum çalmaya başladığında hala birbirimize bakıyoruz ve cevap vermek için hiçbir harekette bulunmuyorum.

Çalmaya devam edince Beckett eşofmanımın cebine uzanıp telefonumu çıkarıyor. "Cevap ver." İfadesini elimi ters çevirip avucumun içine koyarak nokt alıyor.

"Beckett-"

"Daha da iyisi," diye sözümü kesti ve ekrana dokundu, "Maddie?"

Arkadaşımın sesi hoparlörden duyulmadan önce hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor. "Um, evet?"

"Evde misin yoksa BeanBag'de mi?"

"Dükkândayım. Her şey yolunda mı? Elouise nerede?" Sesi meraklı ama çok da endişeli değil.

"Her şey yolunda. Elouise gelip biraz takılacak." "Beck-"

Maddie'ye telefonu kapatırken yine sözümü kesti. "Git. Burayı toparlamam gerek ve kalırsan dikkatimi dağıtmış olursun."

Tartışmak yerine, kalkmama yardım etmesine izin verdim.

O haklı. Ön verandayı umursadığımdan değil. Daha çok, eğer kalırsam, beş dakika içinde onun kıyafetlerini yırtacağım. Ve gerçekten ihtiyacım olan şey, çocukluğuma attığı duygusal bombayı işlemek için zaman.

Beckett dudaklarını alnıma bastırıyor ve sonra aletlerine doğru dönüyor.

Bölüm 50

Elouise

Tezgâhtan çantamı aldıktan sonra garajdan çıktım ve Beckett'a başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

BeanBag'e giden yol bir bulanıklık içinde geçti. Zihnim hala verandada önümde çömelmiş itiraf ettiğ i şeye odaklanmıştı.

Beckett'ın karşısına çıkmadan önce yarı düzgün kıyafetler giydiğime sevindim çünkü çıkmadan önce görünüşümü kontrol etmek aklıma bile gelmedi.

Bir park yeri bulduktan sonra arabamdan inip Maddie'nin dükkânına giriyorum. Kapıyı açtığında tanıdık kahve ve hamur işi kokuları beni karşılıyor.

Beckett'ın telefonuma cevap vermesinden sonra, en iyi arkadaş muamelesine, yani mahremiyete ihtiyacım olduğ unu bildiğinden eminim. Ama Maddie bir müşteriyi aramakla meşgul, ben de tezgâhın arkasına geçip Freak Out Spot'umuz için kendime yardım ediyorum.

Yıllardır burada duran ve stratejik olarak tezgâhın en yüksek bölümünün arkasına yerleştirilmiş ekstra kalın, yumuşacık bir paspas. Kendimi yere bırakıyorum, popomu yerine yerleştiriyorum ve başımı dolaba yaslıyorum.

Maddie ve ben lisede ikimiz de burada çalışırken buranın mahremiyetini keşfetmiştik, Maddie burayı biraz daha rahat bir yer haline getirdi. Çoğunlukla panik atak için kullanılıyor ve ben tam olarak orada olmasam da yakınım. Bu yüzden gözlerimi kapatıp Maddie'nin bir çift latte hazırlarken yaptığ ı hareketleri dinliyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

Birkaç dakika geçiyor ve kalp atışlarım nihayet normale dönmeye başlıyor ki kapının açıldığ ını ve müşterilerin çıkmasıyla kapandığ ını duyuyorum.

"Yani..." Maddie sözünü kesiyor, ayak sesleri yanımda duruyor.

"Yani..."

"Sanırım dün geceki gönüllülük işi iyi gitti?"

Maddie'nin sorusuyla gözlerim yavaşça açılıyor. Bir anlığına onu izliyorum ve yüz hatlarında yazılı suçluluk duygusunu görüyorum.

"Ona beni nerede bulacağını söyleyen sen miydin?" Başımı sallıyorum, beni *nasıl* bulduğunu düşünmemekle ne kadar aptallık ettiğimi fark ediyorum.

Maddie yere düşüp bana bakacak şekilde oturuyor. "Çok özür dilerim! Buraya seni aramaya geldi ve yüzleşme konusunda nasıl olduğumu bilirsin!" "Yüzleşmeye falan çalıştığından değil! Sadece demek istediğim - kahretsin Lou... Beckett çok seksi!"

İçimden yüksek sesli bir kahkaha patlıyor, "Oh, inan bana, anlıyorum." "Gerçekten üzgünüm," diyor, bu sefer daha sessiz.

"Sorun değil." "Dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığına sevindim."

"Öyle mi?" Maddie neşelenir, rahatladığı bellidir, "Bu sabah hala senin evindeyken telefonuna cevap vererek ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Öyle bir şey değildi."

Kaşları kalkıyor, "Bütün gece yatağını paylaştığın ateşli bir adam vardı ama bir şekilde *öyle değildi, öyle mi?*"

Gözlerimi deviriyorum, "Yani yatıya kalmadı."

Maddie yüz hatlarını buruşturarak, "Ne yani, kahvaltıya mı geldi?" diye sordu.

İç çekerek Maddie'ye olanları anlattım. Liseye gelmesini. Biletleri ve oyunu birlikte izlememizi. Onu ekmemi ve sonra uyandığımda verandamı tamir ettiğini görmemi.

"Bu..." Maddie başını sallıyor, "Vay canına."

"Bu sadece başlangıç." Daha dik oturuyorum, "Yedi yaşındayken oynadığımız kickball maçını hatırlıyor musun? Beckett'ın beni deviren çocuğa topu fırlattığı maçı?"

"Hatırladın mı?" diye homurdanıyor, "O maçtan haftalarca bahsetmiştin. *Beckett'a aşık olduğun* gündü."

Yutkunuyorum, "Bugün o oyunu gündeme getirdi."

Sözlerinin anısı göğsümün tam ortasına çarpıyor ve Maddie'nin nefesini zar zor fark ediyorum.

Onun bana benim ona aşık olduğum gibi aşık olmadığını biliyorum. Farklı olduğunu anlıyorum. Ama genç halim bilseydi.

Ama artık bunun bir önemi yok. Çünkü hayat bizi ayrı yollara sürüklemiş olabilir ama biz birbirimizi başladığımız yerde bulmayı başardık.

Boğazım düğümleniyor ve evimden uzaklaştığımdan beri savaştığım gözyaşlarım sonunda galip geliyor.

"Tanrım, ağlama!" Maddie yaklaşıyor, burnunu çekmeye başlamıştı bile.

"Neden ağlıyorsun?" Gülmeye başlıyorum ama daha fazla gözyaşı döküyorum.

"Bilmiyorum! Çünkü öylesin!" Maddie raftan bir yığın peçete alıp yarısını bana uzatıyor, sonra da kendi gözyaşlarını yüzünden siliyor.

"Neden ağlıyorsun?"

"Bu sadece... Bu, kalp kırıklığı ve umudun bir araya gelmesi gibi hissettiriyor.

Ve..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, "ve onu hâlâ sevdiğimi düşündüğüm için." Maddie çığlık atıyor.

Bölüm 51

Elouise

MADDIE'NİN TEPKİSİ beni o kadar ürkütüyor ki başımı dolaba çarparak geri çekiliyorum.

Elleri ağzının üzerinde uçuşuyor, "Aman Tanrım, üzgünüm! Sen iyi misin?"

Çok özür dilerim?"

Parmaklarımı başımın arkasındaki zonklayan noktaya sürüyorum, "Sanırım az önce hayatımdan beş yıl çaldın."

"Özür dilerim." Maddie ağzını kapalı tutuyor ama gülümsediğini söyleyebilirim. "Ama, yani, hadi ama!" diye bağırmaya devam ediyor. "Bana aşık olduğunu söyleyip tepki vermememi bekleyemezsin!"

Haklı. Maddie tanıdığım herkes arasında en umutsuz romantik. Şimdiye kadar yapılmış bütün aşk filmlerini ağlayarak izledi.

Tam soru sormaya başlamıştı ki, tezgâhın diğer tarafından gelen bir gırtlak sesi ikimizi de korkuttu. Az önceki patlaması kafeye giren birinin sesini örtbas etmiş olmalı.

Kendini toparlayan Maddie pantolonunu fırçalayarak aceleyle ayağa kalkar ve sanki onu yerde otururken yakalamamışlar gibi müşterileri selamlar.

Onun rahat sesi ve temposu dinlemek için rahatlatıcı, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve mekanın tanıdıklığının ruhumu sakinleştirmesine izin veriyorum.

Ne yapmak istediğimi biliyorum. Kahretsin, ne yapacağımı biliyorum. Bunun nereye gideceğini göreceğim. Beckett Stoleman'la çıkacağım.

Bunu düşünmek için en azından birkaç dakika ayırmak istiyorum. Aşktan gözü dönmüş bir aptal olmadığımdan emin olmak için. Çünkü ne kadar olasılık dışı ve saçma görünse de, ona aşığım. Ve bu, büyürken ona duyduğum aşkla aynı değil. O, kahramana tapma, hormonlar ve masumiyetti. Aşk gibi hissettirdi, ama hangi genç

Elouise'in hissettikleri Beckett'a karşı hissettiklerimin yanında hiç kalır. Bu aşk onun nezaketi ve yardım etme isteği üzerine kurulu. Koruyucu doğası. Dürüstlüğü. Ve beni becerme şekli, sanki günlerce üzerimde iz bırakmaya çalışıyormuş gibi.

Şu anda hissettiğim aşk masum olmaktan çok uzak ve çok daha eğlenceli.

Maddie hazırlamakta olduğu içecekleri teslim edemedi, ön kapıdaki yağmur çubuğu başka bir müşterinin içeri girdiğini haber veriyor.

Bugün tek başına çalıştığı için yardım etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama gerçek bir latte yapmayalı uzun zaman oldu ve eminim ki onu yavaşlatırım, bu yüzden yerimde kalıyorum. Maddie içecekleri teslim ederken ve bir sonraki müşteriyi selamlarken onu dinliyorum.

Beckett'ın buraya gelip Maddie'ye nerede olduğumu sormasını ve bunun her ikisi için de ne kadar garip olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Bu düşünce dudaklarımı gülümsetiyor ve yeni gelen kişinin sade kahve siparişini dinliyorum.

Erkek sesi biraz tanıdık geliyor, ama ona odaklanamıyorum, zihnim Beckett'ın ani düşünceleriyle çok dağılmış durumda. Beckett tam da bu binada benimle oturmuş kendi sade kahvesini içiyordu. Beckett beni yatak odama kadar takip ediyor. Beckett'ın beni soyunurken izlemesi. Beckett yüzünü amıma gömüyor.

Bacaklarımın arası ısınıyor.

Maddie etrafımda dolanıp tezgâha doğru ilerliyor ve kahveyi uzatıyor.

Hangisinin daha ateşli olduğunu bile bilmiyorum, Beckett'ın beni yemesi ve ilk kez beni alması. Ya da Beckett'ın beni ormanda gırtlığımdan sıkması.

Isı erimiş lavlara dönüşür.

Tanrım, bu adam çok yetenekli.

Maddie müşteriye başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyor - gerçekten *neden hala buradasın* anlamına gelen bir tonda - ama cevabını dinlemiyorum çünkü düşünmeyi bıraktım.

Telefonumu çıkarıp Beckett'ın rehberini açıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Daha fazla düşünmeden gönder tuşuna bastım.

Ben: Bence çıkmalıyız.

O üç küçük nokta saniyeler sonra ekranda dans ediyor.

Sonra cevabı görünür.

Güzel. Seni 7:00'de alırım.

Bölüm 52

Đcc³/₄cĩ

Kamyonetimi parka çekip kapı zilini çalmayı planlıyorum ama Elouise çoktan ön kapıdan çıkmıştı.

Bir an için olduğum yerde donup kaldım.

O kadar güzel ki.

Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, dudakları yumuşak bir pembeye boyanmış ve üzerinde bir elbise var. Lanet olası bir elbise. Gri kumaş baldırlarında dalgalanıyor. Lacivert hırkası ve küçük uyumlu ayakkabıları onu olduğu gibi bir öğretmen gibi gösteriyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, hayatımda hiç bir öğretmeni bu kadar çok sikmek istememiştim.

Onu saçlarından tutup içeri sürükleme ve tam da bunu yapma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkarak dışarı çıkıyorum ve yolcu kapısına doğru ilerliyorum, o bana ulaşmadan bir an önce açıyorum.

"Merhaba," sesi nefes nefese ve acaba o da benimle aynı şeyleri mi düşünüyor diye merak ediyorum.

"Merhaba," diyerek küçük çantayı elinden alıyorum ve gösterge panelinin üzerine koyuyorum. Kamyonetim iğrenç bir şekilde yüksek değil, ama yine de ona yardım etme kisvesi altında ellerimi beline koyuyorum.

Neyse ki ellerimi savurmuyor, tırmanıp koltuğa yerleşirken ellerini üzerinde tutmama izin veriyor.

"Teşekkürler," Elouise bana bakarken dudağını ısırtıyor.

Neden birdenbire bu kadar utangaç davrandığını bilmiyorum ama hoşuma gitti.

Elbisesinin eteği koltuğun kenarından sarkıyor. Aslında kapıya kapanma tehlikesi yok ama ona tekrar dokunmak için bir bahane istiyorum. Yavaşça kumaştan tutarak parmaklarımı kalçasının altına kaydırıyorum ve elbisesinin eteklerini içeri sokuyorum. Bu basit bir hareket ama yine de

bir nefes almak için. Bu da dikkatimi onun göğsüne çekiyor ve benim göğsümde bir gümbürtü kopmasına neden oluyor.

Şimdi yakından bakınca tek görebildiğim elbisesinin dekoltesi. Ve lanet olsun, göğüsleri harika görünüyor. Onlara yüzüstü yatmak istiyorum. O sıcak, yumuşak teni yanağımda hissetmek.

"Bu hiç adil değil," diyen Elouise'in sözleri gözlerimi yeniden onunkilerle buluşturdu.

"Adil olmayan ne?"

"Sana bakman için bunu verdim," çenesini aşağı indirip göğüs dekoltesini işaret ediyor, "ama tamamen kapalıydın." Bir elini göğsüme bastırıyor.

Bu fîngirdek.

Yüzümü asmadan bakışlarını tutuyorum, "Bir dahaki sefere kepçe boynumu takacağım."

Elouise bir kahkaha atıyor ve aramızda ne kadar rahatsızlık varsa eriyip gidiyor.

Karşı koyamayarak göğsüme bastıracağı eline doğru eğiliyor ve şakağını hafifçe öpüyorum.

Oyalanmak istiyorum, ama şimdi uzaklaşmazsam, araba yolundan asla çıkamayacağız.

"Ellerine dikkat et," diyorum ona, geri adım atarak. Ellerini kucağında birleştirdiğinde kapıyı kapatıyorum.

Sürücü koltuğuna döndüğümde vites kolunu kavıyorum ama duraklıyorum. Bunu neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum ama bu anı bizi objektif olarak görmeye çalışmak için değerlendiriyorum. Ben her zamanki kot pantolonum, aşınmış deri iş botlarım ve siyah pamuklu gömleğimle. Elouise elbisesi ve uyumlu aksesuarlarıyla çok şirin görünüyor. Ben on iki yıllık kamyonetimde, kuzenimle yaşıyorum, kendi şirketimde yarı zamanlı çalışıyorum. Elouise kendi evine sahip, öğretmen olarak tam zamanlı çalışıyor, geleceği değiştiriyor.

Geciktiğimi fark eden Elouise koltuğunda dönerek bana baktı, "Ne düşünüyorsun?"

Daha fazla sır saklamak istemediğimden dürüstçe cevap vermeye karar verdim: "Benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorum."

Oflayıp puflaması ve gözlerini devirmesi beni sinirlendiriyor. Şaka yaptığımı sanıyor.

Elimi vites kolundan çekiyorum, kapımı açıyorum, dışarı çıkıyorum ve kamyonun ön tarafında daire çiziyorum.

Ben ona yaklaşırken gözleri kapının kilidine kaydđ.

"Sakın buna cüret etme." Yine de bunu yapmayı düşündüğünü görüyorum ama yüzümdeki bir şey onu durduruyor.

Kapıyı çekerek açtım, içeri eğildim ve onun alanını daralttım.

Sağ elim orta konsolun üzerine düşüyor ve sol elimle boynunun yan tarafını kavriyorum. "Şaka yapmıyordum," diyorum başparmağımı boğazının çukuruna bastırarak, "benim için fazla iyisin."

Gözleri büyüyor, "Ama sen-"

Kavrayışım sıkılaşıyor, sıcak teni baskı altında gevşiyor, "Tanrım bana yardım et, eğer şimdi parayla ilgili bir şey söylersen, sana öyle bir şaplak atarım ki yarın oturamazsın."

Küçük bir inilti parmaklarımı titretiyor ve sikim tepki olarak geriliyor.

"Lanet olsun, Smoky, demek istediğimi kanıtlıyorsun. Mesele senin güzel yüzün ya da mükemmel vücudun bile değil." Boğazının bir yutkunmayla çalıştığını hissedebiliyorum. "Ve bu sadece bana cevap verme şeklin değil. İçten dışa, olduğun her şey. Sen *iyisin*. Sen sadece... iyisin."

Alnımı onunkine yasladım. Bunu bu kadar gerginleştirmek istememiştim; söz konusu bu kadın olduğunda duygularımı kontrol edemiyorum.

Nefes verışı dudaklarımda tüyler ürpertiyor, "Sen de iyisin Beckett. Sen olmasaydın burada olmazdım."

Benim küçük ateşleyicim. Tabii ki, güzel bir şey söyleme ihtiyacı hissedecekti.

Sırıttıyorum, "*O kadar* iyi değilim."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için arzuya teslim oluyorum, başımı eğiyorum ve dişlerimi göğsünün yumuşak kabarıklığına batırıyorum.

Bölüm 53

Elouise

ŞOK OLMUŞ BİR ÇIĞLIKLA Beckett'ı itiyorum. Geri çekilip kapımı kapatmadan önce gülüyor ve kamyonu tekrar binip bizi garaj yolundan çıkarmadan önce kendimi kontrol etmem için bana birkaç saniye veriyor.

Beckett mahallemden çıkarken radyoyu kapalı bıraktı. Daha önce bana mesaj atarak yeğenin görevde olduğunu ve randevumuzdan önce yemek yemem gerektiğini, ama gece içkisi için dışarı çıkacağımızı söylemişti. Nereye gittiğimizi söylemedi ve sormak istedim ama bunun yerine sessizliğin etrafımıza rahatça yerleşmesine izin verdim.

Güneş çoktan battı ama pencereden dışarı baktığımda gölden yansıyan ayın görüntülerini yakalıyorum. Yüzeydeki son buz parçaları da nihayet erimiş ve yerini bahara bırakmış.

Kasabanın içinden geçen tek ana caddeye dönüyor ama barların çoğunun bulunduğu yerden uzaklaşıyor. Merakım artıyor, ama Beckett flaşörünü yakıp bizi Dairy Queen otoparkına yönlendirdiğinde cevap çabucak geliyor.

Her zamanki gibi, arabalı girişte birkaç araba sıralanmıştır, bu yüzden Beckett son arabanın arkasına yanaşır.

Tepkimi görmek için döndüğünde, sırtışıma gizlemeye bile çalışmıyorum. Onun dudakları da bir gülümsemeye dönüşüyor,

"Anladığım kadarıyla onaylıyorsun?"

"Onaylıyorum."

Dondurma varken kokteyle ne gerek var?

Arabaların sırası öne doğru kayıyor ve Beckett sıranın kendisine gelmesini bekleyerek camını indiriyor. Çikolata kokusu içeri süzülüyor ve ağzım sulanmaya başlıyor.

"Ne istediğini biliyor musun?"

Başımı salladım, "Çikolataya batırılmış külâh, lütfen."

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor, sonra sipariş sırası bize geldiğinde beni şaşırtıyor ve kendisi için de aynı şeyi alıyor.

Bir kez daha sıramızı beklerken, gecenin sesleri açık pencereden içeri süzülüyor. İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Bu bir durulma dönemi gibi geliyor, sanki sessizliğin bizi bir çeşit dengeye geri getirmesine ihtiyacımız varmış gibi.

Son 24 saat içinde çok şey oldu. Beckett'ın liseye gelmesi ve oradaki konuşmamız. Benim kayboluşum. Bu sabah evime gelmesi ve *her şeyi* ortaya dökmesi. Ummayı hayal bile etmediğim şeyleri itiraf etmesi. Ve şimdi... bu. Aptalca hissettirmesi gereken ama aslında mükemmel hissettiren yerel DQ'ya yapılan bu basit gezi.

Beckett vitrine yanaşıyor, parayı uzatıyor ve bana çikolata kaplı dondurma külâhlarından birini uzatıyor. Üstündeki mükemmel girdap yenmek için yalvarıyor.

Burası kesinlikle arabaya servis yapan bir işletme, bu yüzden Beckett camdan uzaklaştığında tek eliyle manevra yaparak küçük park yerindeki açık bir park yerine giriyor. Bazı arabalar çekip gidiyor ama burada park edip yemek yiyen tek araç biz değiliz.

Bizden birkaç sıra aşağıda duran arabanın içinde bir grup genç var ve onları görünce bunun neden bu kadar mükemmel olduğunu anladım. Gençken Beckett'la çıkmayı hayal ettiğim randevu tam da böyle bir şeydi. Hatta tam da bu alanda oturduğumu, ailemin arabada ikramlarımızı yediğini ve benim de Beckett'la birlikteymişim gibi davrandığımı hatırlıyorum.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyorum korkup kaçmadan önce.

"Pekâlâ."

Koltuğunda döndüğünü duyunca gençlerden uzaklaşıp Beckett'a bakıyorum. "I-" Yanaklarım havayla doluyor ve nefesimi yavaşça üfleyerek gözlerimi kapatıyorum. "Sana... çok uzun zamandır aşıktım. Bu sabah bahsettiğin o kickball oyunu sana olan aşkımı başlattı. Ertesi gün Maddie'ye anlattığımı hatırlıyorum. Ve muhtemelen birkaç hafta boyunca her *ertesi gün*." Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. "Ve sana sadece yaz boyunca takıntılı değildim. Aman Tanrım, *yıllardı*. O lanet Noel partisine kadar, sonunda sana karşı olan hislerime tövbe ettiğim zamana kadar. Ama bu bile aptal kalbimi durdurmadı. Çünkü seni BeanBag'de gördüğümde, orada çalışıyordum.

Lisedeyken üzerime sıcak kahve dökmüştüm ve tekrar düşmüştüm. Ve bu yüzden... her şey biraz gerçeküstü geliyor."

Beckett kabulüm sırasında hiç ses çıkarmadığı için en kötüsünü bekleyerek gözlerimi yavaşça aralıyorum. Ama Beckett'ı yargılamak yerine yüzünde kocaman bir aptal sırıtışı bana bakarken buluyorum.

Hala bir şey söylemeyince gözlerimi açtım, "Ee?"

Omuz silkerken sırıtışı yerinde duruyor, "Ne diyebilirim ki? Karşı konulmaz biriyim."

"Aman Tanrım," diye başımı sallıyorum, "bir aptala aşığım." Ben daha ne dediğimi anlamadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor.

Ama Beckett kazara yaptığım bu açıklama karşısında çıldırmak yerine sırıtmaya başladı: "Dediğim gibi, karşı konulmaz biriyim."

Tüm vücudumu kaplamaya çalışan kızarıklıkla savaşıyor gözlerimi deviriyorum, "Hı hı."

Gözlerini benden ayırmayan Beckett ağzını açıyor ve dondurmasının üst yarısını ısıtıyor. Dişler dondurucu soğuk tatlının üzerinde kayıyor.

Ağzım açık kaldı, "Ahh! Ne yapıyorsun?"

Beckett iki kez çiğnedikten sonra bütün lokmayı yutuyor ve yüzümün hissettiğim tiksintiyi yansıttığından eminim.

"Ne?"

"Soğuk değil mi?" Tepkimi neden açıklamak zorunda olduğumu bilmediğimden soruyorum. "Sanırım," diyerek büyük bir ısırik daha alıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Bunu izleyemem," diyorum ürpererek.

"Bunu nasıl yiyeceksin?"

"Bilmiyorum, insan gibi," diye cevap veriyorum, çikolata kaplamasından bir parçayı dikkatlice ısırarak.

Beckett gülüyor, "Peki ben nasıl yiyeceğim?"

Bir ısırik daha alıyor ve külahının üzerine yığılmış dondurmanın geri kalanını silip süpürüyor.

Ona baktım, "Bir Alman Shepard'ı gibi."

Beckett gülmeye başlıyor, sonra ağzındakini tükürmemek için yutmaya çalışırken donup kalıyor.

Ona "gördün mü" der gibi bir bakış attıktan sonra kendi külahım üzerinde çalışmaya devam ediyorum.

Damlayan dondurmayı dilimle yakalarken Beckett'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Her seferinde bir bölüm olmak üzere vanilyalı güzelliği dikkatlice yalıyorum.

"Ortalığı dağıtmamak için hızlı yemen gerektiğini söyledim ama belli ki bu konuda ustalaşmışsın."

Cevap olarak, dudaklarım en üst noktaya yaklaşırken ona gülümsüyorum.

Sonunda bitirdiğimde, Beckett koltuğunda birkaç kez yer değiştirdi ve kamyonun benim tarafıma geri dönmeye hazır görünüyor.

Bölüm 54

Đcc³/₄cĩĩ

Bu kadın beni öldürmeye çalışıyor.

Önce göğüsleri. Sonra bana aşık olduğunu itiraf etti. Bana aşık olduğunu! Ve bu yetmezmiş gibi, onu o lanet külahı yerken izlemek kalbime saplanan son hançer oldu. Henüz detayları çözemedim ve 24 saat önce emin olmadığımı söyledim, ama artık eminim, bu kadın benim geleceğim.

"Bizi senin evine geri götüreceğim." Dondurmanın son lokmasını tatlı ağzına attığı anda arabayı sürmeye başladım.

Elouise benim biraz dikkatsiz sürüşüm hakkında herhangi bir yorum yapmıyor ya da tek fikirliliğim hakkında yorum yapmıyor. Ama bacaklarını birbirine bastırdığı dikkatimden kaçmıyor. Ve eğer böyle kıvranmaya devam ederse, evine varmak için gereken son iki dakikayı çıkaramayacağım.

Sol elimle direksiyonu kavrarken, sağ elimle uzanıyorum ve avucumu kalçasının üstüne bastırıyorum.

Bacağı hareketsiz kalıyor ve sonra parmaklarının benimkilerin üzerinde kaydığını hissediyorum. Tutuşumdan kurtulmaya çalışmıyor, sadece parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor.

Dört yollu bir dur işareti yaklaşırken yavaşlıyorum ama yolda başka kimse olmadığını görünce geçiyorum.

Kıs kıs gülmesini bastırmaya çalışıyor ama ben duyuyorum.

"İyi misin?" masum sesi, parmak uçlarının eklemlerimin üzerinde gezinmesiyle yalanlanıyor.

Ne kadar dalga geçtiğinin farkında olup olmadığından pek emin değildim ama artık biliyorum. Kesinlikle benimle taşak geçiyor.

Araba yolu önümüzde beliriyor ve ben de arabayı çekiyorum - kapalı garaj kapısının birkaç adım ötesinde duruyorum.

Aramızdaki gerilimin arttığını hisseden Elouise, kamyonetin kapısını çarparak koltuğundan fırlıyor. Ama onun kısa bacakları benimkilerle boy ölçüşemez, bu yüzden ön kapıya ulaştığında hemen arkasıdaydım.

Ona yer vermiyorum. Bunu aştık.

Ellerimi kapının pervazına dayayarak önümü sırtına bastırıyorum. Sert uyarılmam kıcının yumuşak yuvarlaklığına karşı zonkluyordu.

Elouise sırtını dikleştirerek beni itiyor ama küçük çantasını karıştırırken başını eğiyor.

"Kapıyı aç, bebeğim." Eğildim, başının tepesine doğru nefes aldım, "İçinde olmam gerek."

Birkaç sessiz küfür savurmadan önce inliyor, "Anahtarlarım yanımda değil. Bu çantayı aldığımda değiştirmeyi unuttum."

"Kahretsin," diye nefes veriyorum, ona sürtünüyorum.

Kolu denedi ama olmadı. Dışarıda kaldığım için mutlu değilim ama en azından evini açık bırakmamış.

İsteksizce geri çekildim, "Size şifreli bir kilit almamız gerekiyor."

Elouise yorumu geçiriyor, "Sorun değil, beni takip et."

Dönüyor ve aceleyle merdivenlerden inerek garaja doğru ilerliyor. Garaj kapısında durup tuş takımıyla açmasını bekliyorum ama o devam ediyor ve garaj kapısında da tuş takımı olmadığını fark ediyorum. *Bunu değiştirmem gerekecek.*

Arkasında kalarak, garajın yanından dönerken onu takip ediyorum. Durmasını ve içinde anahtar olan sahte taşlardan birini almasını bekliyorum. Ve ona ders vermeye hazırım çünkü onlar güvenli değil. Hırsızlar onları nasıl fark edeceklerini bilirler. Ama o bunu yapmıyor. Yürümeye devam ediyor, garajın yanından aşağıya iniyor ve sonra arka tarafa geçiyor. Burası karanlık ve ağaçlar ay ışığını engellediği için nereye bastığımı zorlukla görebiliyorum. Planı her neyse, burası güvenli değil. Çok karanlık ve herhangi biri burada saklanıyor olabilir.

Elouise sonunda duruyor ve garaja açılan arka kapının önünde durduğunu görüyorum.

Ben hâlâ bu kapının anahtarının nerede olduğunu merak ederken, Elouise kapı kolunu kavırıyor, omzunu kapıya yaslıyor, kolu yukarı çekiyor ve kapıyı açıyor.

Karanlık garaja adım atıyor, omzunun üzerinden "hadi" diye sesleniyor ve görüş alanımın kenarını bir sis bulutu kaplamaya başlıyor.

Onu zifiri karanlık garaja kadar takip ettim, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattım.

Be

n. *Kilidi açtım.*

Bu kapıyı açık bırakmış.

Görünüşe göre bunu daha önce yapmış olan Elouise, sahaya doğru yürür-siyah garajdan eve açılan kapıya kadar. Kilitte bir anahtar sesi olmadan o kapıyı da açıyor.

Kilidi açtım.

Evine giden tüm yollar kilitli değildi.

Yumuşak bir parıltı kapı aralığını dolduruyor, Elouise evine doğru adım atarken silüetini belirliyor. Ve beynimdeki parazit artık son ses bir uğultuya dönüşüyor.

Kapıyı iterek kapattım ve sürgüyü yerine taktım.

Elouise ayakkabılarını çıkardı ve önümde yalınayak duruyor. Seksi, sevimli ve son derece savunmasız görünüyordu. Bir avcı için mükemmel bir seçim.

"Bu kabul *edilemez!*" Sesim kısık ama sözlerimin yoğunluğunun aramızdaki havada çatırdadığını hissedebiliyorum.

Ben bir adım daha yaklaşıırken donup kalıyor, "Ama ben senin-" diyor.

Elim dışarı çıkıp atkuyruğunun dibini kavrarırken çenem bükülüyor. "Tek istediğim senin güvende olman." Hırlıyorum, duygularımın tüm genişliği odak noktasına geliyor. Bu kadar aptal olduğu için ona öfke duyuyorum. Her şeyin kilitli olup olmadığını kontrol etmediğim için kendime öfke. Ve çaresizlik ve endişenin acı bir karışımı çünkü ya...

Sis yoğunlaşıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Elouise gözlerini kocaman açarak pantolonunu indirdi.

"Kapısı kilitli olmayan bir evde yaşamanızdan bahsediyorum!"

Birbirlerine kenetlenirken ağzı bir O harfi oluşturuyor. Elini pazılarının üzerine koymak için uzanıyor. Yüzündeki ifadeden sonraki sözlerinin beni yatıştırmaya yönelik olduğunu anlıyorum. "Her zaman böyleydi." Ama bunu söyler söylemez hatasını anlıyor.

"Her zaman." At kuyruğunu tutmaya devam ederek onu oturma odasına doğru geri geri yürütüyorum. "Her zaman böyle miydi?" Tökezliyor ama onu dik tutmak için diğer kolumu beline doluyorum. Kanepeye doğru son birkaç adımı atarken ayakları yerde kayıyor.

"Beckett-"

Deneyeceği bahaneyi beklemiyorum. Tutuşumu değiştirerek onu yana doğru döndürüyorum, böylece omzu göğsüme, kalçası da sikime dayanıyor. Bir ön kolumu karnına doluyorum ve diğer elimle onu eğiyorum.

"Ne-" onu havaya kaldırdığımda sözleri bir ciyaklamaya dönüştü, kolumun üzerinde ikiye büküldü.

"Ayaklar yukarı," diye bağırdım. Ve dizleri büküldü.

Yana doğru bir adım atarak kendimi kanepenin koluna oturur pozisyona bırakıyorum, Elouise kucağımın üzerinde mükemmel bir şekilde örtülüyor. Yüzüm koltuk minderinden birkaç santim uzakta, ayaklarım havada sallanıyor.

"Beckett, ne yapıyorsun!?"

"Sana lanet bir ders veriyorum."

At kuyruğunu tekrar kavrayarak onu yerinde tutuyorum, diğer elim dantelli beyaz külotu ortaya çıkana kadar elbisesinin eteğini yukarı çekiyor.

Kumaş kıcının alt kıvrımının hemen üzerinde duruyor ve yanağın çoğunu kapatıyor. *Bu yeterli değil.* Kumaşı yumruğumun içinde toparlanana kadar çekiştiriyorum ve sertçe çekiştiriyorum. Hareket malzemeyi yanaklarının arasına sıkıştırıyor ve arkadan çektiğim için ön tarafı boyunca sıkılaşıyor amına baskı yapıyor.

İnliyor ve ben biraz daha sert çekiyorum.

"Tanrım, Beckett..." elimde kıpırdanıyor ve o kilitli olmayan kapının görüntüleri zihnimin ön saflarına geri dönüyor.

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, çeneni kapatacaksın ve iyi bir kız gibi cezayı çekeceksin."

Külotunun üzerindeki tutuşumu bırakıyorum, malzeme kık yanaklarının arasına sabitleniyor ve yolumdan çekiliyor.

"Ceza mı?"

Sorusuna cevap olarak elimi çıplak bedenine doğru indirdim.

Çılgılık atıyor ve elimi acının üzerine sürüyorum, sadece bir anlığına, sonra ona tekrar şaplak atıyorum. Tenin tene çarpma sesi doğrudan sikime gidiyor.

Elouise kıvranıyor ve ben de elimi pembeleşen etinin üzerinde gezdiriyorum. Üzerindeki izimi görünce göğsümden vuruluyorum ve elimin diğer yanağına çarpmasına izin veriyorum.

Haykırıyor ama sesini dolduran acı değil. Arzu.

Başı saçını tutuşuma karşı geriliyor, ama elimi kafa derisini o kadar sert çekmeyecek şekilde ayarladığımda, çekiş eskisi kadar sıkı olana kadar ileri doğru geriliyor.

"Siktir." Hırlayarak saçlarını biraz daha sert çekiyorum. "Hoşuna gitti, değil mi?"

İnliyor.

"Cevap ver bana, pis kız. Bundan hoşlanıyor musun? Saçının çekilmesi ve kışının tokatlanması hoşuna gidiyor mu?"

Tüm vücudu kucağımda titriyor, "Evet. Beckett... Aman Tanrım. Çok ıslandım."

Elim tekrar çıplak tenine iniyor. Ve tekrar. "Sikeyim. Çok mükemmelsin."

Daha fazla dayanamayarak belini kavradım ve ayağa kalktım.

"Seni şimdi götürüyorum." Az önce oturduğum kolçağa bakacak şekilde dönerek onu uyarıyorum. "Umarım doğum kontrol hapı kullanıyorsundur çünkü seni çıplak becereceğim ve sen de bunu alacaksın."

Ellerini kanepenin kenarına dayıyor ve belini büküyor. "Ben hazırım. Ben hazırım. Bunu istiyorum."

Ellerim kotumu açmak için uğraşıyor. Parmaklarım sonunda düğmeyi çevirerek açıyor ve fermuarı serbest bırakıyor. Birkaç hızlı hareketle sikim serbest kalıyor, çelik gibi sert, ucunda precum parlıyor.

Elbisesi hâlâ beline dolanmış durumda ve sikimi bırakıp iki elimle külotunu kabaca dizlerine kadar çekmeden önce kendimi iki kez okşuyorum. Kendi uyarılmışlığının kanıtı malzemeyi nemlendiriyor.

Bu manzara çok cezbedici.

Eğilerek yüzümü onun göbeğine soktum, klitorisinden küçük pembe göt deliğine kadar yaladım.

Kalçaları titriyor ve ben sırtıyorum. *Bu eğlenceli olacak.*

Bölüm 55

Elouise

Tüm vücudum yanıyor. Kıçım nefis bir şekilde acıyor. Amım ihtiyaçtan zonkluyor, hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor ve Beckett sadece... kutsal lanet olsun, az önce kış deliğimi yaladı ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Alnımı kol dayanağına yaslayıp aşağı bakıyorum. Çıplak ayaklarım ahşap zemine değiyor. Dizlerimin etrafındaki sevimli ve muhtemelen parçalanmış iç çamaşırım bacaklarımın daha fazla açılmasını engelliyor. Beckett adımlarını öne doğru atıyor, iki ayağımın iki yanında birer çizme. Beni hapsediyor. Etrafımı sarıyor.

Kot pantolonu kalçalarımın arkasındaki hassas deriye sertçe değiyor.

"Beckett, lütfen!" Yeterince hızlı hareket etmediğinde yalvarıyorum.

İri bir elin kalçamın önünden yılan gibi geçerek göbeğime doğru ilerleyişini izliyorum. Sonra bir hareket bulanıklığı içinde, eli açılmış amıma çarpıyor.

Vay canına. Lanet olsun.

Orgazmı işaret eden ilk titremeler içimde dalgalanıyor ve inliyorum.

Aletin girişime baskı yaptığını hissediyorum ve kendimi ona dayamaya çalışarak geriye doğru kıvrılıyorum.

Kıpırdamıyor ve ben ağlamak istiyorum.

"Tsk tsk, bebeğim. Bekle ve sana ne verirsem onu al."

Tam boyunu içime sokmadan bir saniye önce doğrudan klitorisime bir tokat daha vuruyor. Beni yarıyor. Ve ben paramparça oluyorum.

Beckett tekrar tekrar içime girerken, amım ona yapışıyor. Doruk noktam o kadar yoğun ki, boğazım bile sıkılıyor ve hava almak için savaştığım zorunda kalıyorum. Zevk dalgaları üzerime çöküyor, ama daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

İçimde bir çıkıntı var ve uçurumun kenarında sallanıyormuşum gibi hissediyorum ama buna anlam veremiyorum çünkü *aman Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey hissettiğimi sanmıyorum.*

Beckett her itişinde homurdanıyor. Kalçaları her seferinde kıcımla buluşuyor. Çok derin. Çok derin.

Ona söylemek zorundayım.

"Çok derinsin."

Bunu onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğimden emin değilim ama bana kıcıma sert bir tokat atarak cevap veriyor ve ben de onun etrafında kenetleniyorum.

"Aynen öyle, bebeğim. Çok derindeyim." Başka bir sert itiş. "Bu am benim. Bu göt benim."

Yanıt olarak inliyorum; kelimeler artık mümkün değil.

Kalçaları yavaşlıyor, sadece küçük bir miktar ve gözlerim tekrar açılıyor. Kapanmış olduklarını fark etmemiştim ama temposundaki değişiklik içimde bir uyarı ışığının alevlenmesine neden oldu.

Avuç içleri kalçalarımın derisini okşuyor. Yukarı kayıyor, sonra birleşiyor, iki büyük eliyle kıcımlı kavıyor. Ellerini döndürürken parmaklarının etime battığını hissediyorum, sonra... Tanrım, yanaklarımı ayırıyor.

Aleti hala içime girip çıkıyor. Tamamen giriyor, neredeyse tamamen çıkıyor.

Anlayamadığım bir ses geliyor ve sonra çatlağımdan aşağı bir ıslaklık damlıyor.

Tükürdü mü? Az önce kıcıma mı tükürdü?

Bir şey kış deliğimin üzerinden geçiyor ve ben sarsılıyorum ama beni kavrayan parmaklar sıkılaşıyor.

"Rahatla." Beckett'ın sesi hiç de rahatmış gibi gelmiyor ama itaat etmeye çalışıyorum.

Gözlerim kapanıyor ve bana ne yaptığını hayal ediyorum. Arkamda durduğunu. İzliyor. Beni genişçe açıyor.

Başparmağı olması gereken şey yine üzerimde kayıyor.

İşte. Bu çok fazla.

Ama buna ihtiyacım var.

Buna ihtiyacım olduğunu nasıl bilemedim?

Sırtım dikleşiyor ve Beckett karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Benim mükemmel kızım." Sonra başparmağını içime bastırıyor.

Tüm farkındalığım onun her hareketine odaklanıyor. Elllerine. Sikine. İçimdeki ve dışımdaki ikili hareketler. Sikinin içimdeki bu yere sürtünme

şekli. Bu yer... Tanrım... Durmuyor.

İçimdeki her şey bu ihtiyaç etrafında şekilleniyor... serbest bırakmak. Başparmağı... lanet olsun neden böyle yapıyor, "çok iyi hissettiriyor" diye yüksek sesle inliyorum.

Hızını artırıyor, "İşte böyle. Hepsini al, bebeğim."

Hâlâ kıcımlı kavrayan el bırakıyor ve klitorisime doğru kayıyor. Güçlü parmakları sinir yumağıma bastırıyor, sürtüyor, çimdikliyor. Kalçaları daha sert hareket ediyor, başparmağı daha derine iniyor...

Ve ben patlıyorum.

Bütün vücudum tutuldu. Ama o bırakmıyor. Klitorisime dokunan parmakları daha hızlı hareket ediyor. Ve onu durdurmak için çaresizim. Bacaklarım titriyor. Ve altımdaki zemine damlayan ıslaklığın sesini duyuyorum. Gözlerim açılıyor ama ne olduğunu anlayamayacak kadar titriyorum.

"*Fuuuck!*" Beckett homurdanıyor, klitorisimi son bir kez sıkıyor, "Çok iyi bir kız gibi fişkırıyor."

Mahcup olmak istiyorum ama sesindeki övgü utanma isteğimi bastırıyor.

Beckett bir kez daha içime girdi. İkinci kez. Sonra bir nabız atışı için kendini olabildiğince derine bırakarak kükrüyor. Bir saniye. Sonra çekiliyor ve salgısının geri kalanının kıcıma sıçradığını hissediyorum.

Ckapt'ca 5W

Đcc³/₄cĩĩ

Önümdeki manzaranın tadını çıkarırken ayakta kalabilmek için MÜCADELE ediyorum.

Elouise'in domalmış, elbisesi ters çevrilmiş, döllerimle kaplanmış, birleşik pisliğimizin ondan yere damlamasından daha mükemmel bir manzara olmamıştı. Beynimin mağara adamı kısmı göğsümü dövmek istiyor ve beynimin geri kalanı da aynı fikirde. Bu manzara iğrenç. Ve çok ateşli.

Eğer bu onun üzerindeki hak iddiamı mühürlemezse, ne mühürleyecek bilmiyorum.

Sonunda geri adım atarak, bunun bir ceza olarak başladığını hatırladım. Bu yüzden onu temizlemek için bir şey almak yerine, külotunu bacaklarına geri kaydurdum, yapışkanlığı ve her şeyiyle yerine sabitledim.

Kıvranıyor ve eminim yüzünde bir burukluk var ama kendini tehlikeye attığı için hak ettiği en az şey bu.

Bir elimi sırtında tutuyorum ve kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Şu andan itibaren tüm kapıları kilitli tutacaksın. Ben de yarın gelip diğer kapıyı tamir edeceğim." Elim, dağınık at kuyruğunu nazikçe çekiştirmek için yukarı kalkıyor. "Ve yemin ederim, eğer seni bir daha güvensiz bulursam, seni bağlayacağım, tüm bunları tekrar yapacağım, iki kez, sadece bir dahaki sefere boşalmana izin vermeyeceğim." Dudaklarım kulağına bastırıyor, "Anladıysan başını salla."

Başını sallıyor.

Boynunun yan tarafını yalıyorum, sonra kendimi dünyanın en güzel manzarasından uzaklaşmaya zorluyorum.

Elouise hala kanepeye eğilmişken, ben çıkıyorum.

Bölüm 57

Elouise

Nihayet gözlerimi kırptıştırarak açtığımda, işeme ihtiyacı o kadar güçlü ki, her zamanki uyanma saatimi geçtiğimi biliyorum.

Yataktan kalkmak için ilk girişimimde vücudumdaki her kas şarkı söylüyor. Nefis ağrı daha çok bacaklarımın arasında yoğunlaşıyor ama her yerim belli bir seviyede ağrıyor. Seksin insanı bootcamp tarzı bir antrenman yapmış gibi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

Ayağa kalkmak ve banyoya gitmek için acele etmiyorum ve nihayet kendimi aşağıya bıraktığımda kık yanaklarım protesto ediyor. Ama kendimi bu rahatsızlığa rağmen gülümserken buluyorum, çünkü dün gece benim için bir dizi yeni deneyimdi ve eğer hatırladıkça tenimin altında kaynayan sıcaklık bir gösterge ise, hepsi tekrar yapmak istediğim deneyimlerdi.

Sabah rutinimi tamamladıktan sonra rahat bir tayt ve kazak giyip aşağıya iniyorum. Beckett bugün bir ara kapımı tamir etmek için geleceğini söyledi ama ne zaman geleceğini söylemedi.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda kanepeye doğru bir bakış attıktan sonra mutfığa doğru dönüyorum.

Yerdeki pisliğimizi sildiğim anı hatırlayınca yanaklarım yeniden ısınıyor ve kendimi gülerken buluyorum. Olanlardan neredeyse gurur duyuyorum. Belki de bu şekilde bırakılmak aşağılayıcı hissettirmeliydi, ama hissettirmedi. Biraz sıcaktı.

Ancak dölle ıslanmış iç çamaşırı o kadar sıcak değildi. Üst kata çıktığımda soğuk ve yapış yapıştı ve duşa giderken soyunurken onları çöpe attım.

Kahve makinem demleme işleminin bittiğini bildirdiğinde bir esnemeyi daha bastırıyorum. Beckett'ın kamyonetinin gümbür gümbür geldiğini duyduğumda ilk fincanımı dolduruyordum.

araba yolu.

Kupa elimde, ön kapıyı açıyorum ve yolcu tarafının açıldığını, Beckett'in yeğeninin kamyonetten kemiksiz bir şekilde kayarak çıktığını görünce şaşırıyorum.

Pazar günü saat 10:00'dan önce olduğu için bu hissi anlayabiliyorum.

Beckett çocuğun kapısını kapatmak için yanıma gelirken bana gülümsüyor. "Günaydın, Smoky."

"Günaydın," diyerek terlikli ayaklarımla verandadan ön tarafa doğru birkaç adım atıyorum.

"Clint'i hatırlıyor musun?" Beckett bir eliyle çocuğun saçını karıştırarak sorar.

"Evet," ikisini bir arada görünce kalbim ısınıyor. "Günaydın, Clint."

Günaydın gibi bir şeyler mırıldanıyor ve yere bakmadan önce bana hızlıca bir bakış atıyor.

"Garaj kapısını bizim için açar mısın? Clint bugün kapınızı tamir etmeme yardım edecek ve birkaç şeyi ölçmemiz gerekiyor." Beckett elini çocuğun omzuna koyar.

"Bunu yapabilirim," yüzümü örtmek için kupamı dudaklarıma götürüyorum.

Onu orada dikilirken görmek bile yüzümü kızartıyor. Ama onun sırtışı, tam olarak ne düşündüğümü bildiğine dair ihtiyacım olan tek onay.

Eve doğru yürürken garaj kapısını açıyor ve bana katılmalarını bekliyorum. Kapının açılması için geçen sürede Clint'in elinde bir defter ve kalem, Beckett'in elinde de bir mezura belirdi.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," diyorum ikisine de, içimden gelerek. Kendimi bildim bileli bu şekilde olduğu için o aptal kapı hakkında pek düşünmemiştim ama Beckett kapının ne kadar güvensiz olduğunu - oldukça sert bir şekilde - belirttiğinde, onu bırakarak ne kadar aptallık ettiğimi anladım.

Beckett Clint'i dürtüyor.

"Bir şey değil," diyor çocuk, ayakkabısını beton zemine sürterek.

Beckett, Clint'in utangaçlığı karşısında gözlerini deviriyor. Bilim Fuarı'nda tanıştığımızda bu kadar utangaç değildi ve o zamandan beri onu okul koridorlarında birkaç kez gördüm, ama sanırım benim evimde olmak onu belirsiz hissettiriyor.

"Bir kapıyı tamir etmek ne kadar sürer bilmiyorum ama size öğle yemeği hazırlamaktan mutluluk duyarım çocuklar." Clint'in gözleri önce bana sonra Beckett'a kaydı. "Ya da başka bir şey..." Ben ekliyorum.

Beckett başını sallayarak, "Küçük Adam'a öğle yemeği için fast-food yapabileceğimize söz verdim," diyor, "ama bu muhtemelen biraz zaman alacak. Annesi 12 saatlik bir vardiyada, o yüzden akşam yemeği yapmak istersen bunun için kalabiliriz."

"Bunu yapabilirim." "Clint, en sevdiğin tatlı hangisi?" diye sormadan önce bir an düşündüm.

"Browni!" diye ünledi, ben daha sorumu bitirmeden. "Tamam," diye gülüyorum, "biraz brownie yapabilirim. Herhangi bir isteğiniz giriş yemeği?"

Clint omuz silkti, sonra düşünür gibi oldu,
"Makarna mı?" Başımı salladım, "Makarna iyidir. Sos tercihin var mı?"

Beckett'a bakıyor, "O beyaz şeyin adı ne?"

Beckett cevap vermeden önce boğazını temizliyor ve gülmek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Alfredo."

Çocuklar saatlerdir uğraşüyor.

Sözüne sadık kalarak, öğle yemeği vakti ikisi de bir süreliğine ayrıldılar ve ellerinde hazır içecekler ve beyaz kağıt torbalarla geri döndüler. Beckett bana bir şeyler almayı teklif etti ama ben kabul etmedim, akşam yemeği için bir şeyler almak üzere markete gitmeden önce hızlıca bir sandviç yapmayı tercih ettim.

Erişteyi süzmem için beni uyaran zamanlayıcı, evin kapısı açılıp kapandıktan hemen sonra çalışıyor.

Beckett'in arızalı kapının yerine yepyeni bir kapı aldığını gördüğümde önce şaşırdım ama sonra düşündüğümde hiç de şaşırmadığımı fark ettim. Tıpkı garaj kapıma takmak için kablosuz bir tuş takımı ve ön kapı için tuş takımlı yeni bir sürgü almasına şaşırmadığım gibi. Böylece her kapı sıkıca sabitlenmiş olsa bile asla dışarıda kalmayacağım.

"Nefis kokuyor!" Beckett Clint'i önünden mutfığa sürüklüyor. "Umarım tadı da güzeldir." Süzölmüş erişteleri yukarı kaldırarak onları alfredo sosla birlikte tencereye koyun. Hepsini dikkatlice karıştırın.

Yardıma ihtiyacım olmadığı konusunda ısrar ettikten sonra çocuklar lavaboda ellerini yıkıyor, sonra da masadaki yerlerini alıyorlar.

Yanına brokoli ve kızarmış tavuk koyuyorum ama her ikisi de hepsini karıştırıp canla başla yemeye başladıklarında mutlu bir şekilde şaşıyorum.

Birlikte yaptıkları diğer projeler hakkında sorular soruyorum ve ikisi de rekor sürede tabaklarını temizlerken cevap veriyorlar. Clint'in daha önce hissettiği gariplik, bir yığın makarna tarafından paramparça edilmiş gibi görünüyor.

Bana dönüp "Biraz daha alabilir miyim?" dediğinde son lokmasını ancak bitirmişti.

Beckett homurdanıyor, "Bu çocuk da benim kadar yiyebilir." Gülümsüyorum, "Sen de biraz daha ister misin?"

"İstediyimi biliyorsun."

Tabaklarını doldururken bilerek ona bakmıyorum. Sadece bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama söylediği her şeyde bir ima duyduğuma yemin edebilirim.

Kendini daha konuşkan hisseden Clint bana şu anki öğretmeninden, sınıftaki çocuklardan ve matematiğin neden gelmiş geçmiş en kötü ders olduğunu düşündüğünden bahsediyor. Dışarıdan ona matematiğin neden önemli olduğunu söylüyorum ama içten içe tamamen aynı fikirdeyim.

Ağzı hala erişte dolu olan Clint, "Gerçekten browni de mi yaptın?" diye sorar.

"Aman Tanrım," diye gülüyor Beckett, "daha fazlasını istemeden önce en azından yutkunmayı bitirebilir misin?"

Gözlerim Beckett'inkilere kayıyor ve tam aklını kaçırın tek kişinin ben olduğumu düşünürken Beckett başını kaldırıp bana göz kırpmıyor.

Bu piç.

Clint yemeğini bitirir, kanıt olarak dilini dışarı çıkarır, "İşte. Şimdi bir brownie alabilir miyim?"

Beckett iç geçirdi, "Dostum, bana sorma." Clint o yavru köpek gözlerini bana çevirdi. "Evet, ama önce onları pişirmeliyiz." Çenesi düştü, "Ne?!"

"Daha önce de pişirebilirdim ama o zaman fırından çıkar çıkmaz yiyemezsiniz. Ve dondurmalı sıcak bir brownie'den daha iyi bir şey var mı?"

Clint'in dudakları birbirine yapışır, sonra pes eder, "Sanırım hayır."

Fırını çalıştırdıktan sonra Beckett Clint'ten yemeği temizlemesine yardım etmesini istiyor ve benim oturmam için ısrar ediyor.

Fırın önceden ısıtıldığını söyleyince ben kalkmaya başlıyorum ama Clint tepsiyi koyacağını söylüyor.

Buzdolabında bekleyen pişmeye hazır tepsiyi gösterdiğimde şüpheyile yaklaşmıştı ama onu ikna edeceğime eminim. Ne de olsa Maddie'den öğrendiğim bir numara ve o mutfakta çok başarılı.

Onlar pişirirken Clint bana büyükannesiyile birlikte kek yaptıkları ve fırını yaktıkları zamanı anlatıyor. Beckett annesinin zamanlayıcıyı kurmayı unuttuğunu ve fırının çok dumanlı olduğunu açıklıyor ama Clint onu duymazdan gelerek ayrıntılara giriyor.

Neyse ki fırını yakmadık ve birkaç dakika sonra dondurma kaselerini ve sıcak çikolatalı kekleri doldurup oturma odasına geçtik.

Clint dolgulu okuma koltuklarından birini kaptı ve ben sessizce bizimle kanepeye oturmadığı için minnettarım. Aslında kanepede *uygunsuz bir* şey olmadı ama Beckett ya da benden başka birinin o meşhur kol dayanağının yanında olması yanlış geliyor.

Clint'in ne izleyeceğimizi seçmesine izin verdim ve o da bir süper kahraman animasyon filminde karar kıldı. Pek aşına değilim ama yine de pek dikkat etmiyorum. Birkaç dakika sonra tatlımdan vazgeçiyorum, limitime ulaşıyorum ve Beckett memnuniyetle birkaç ısırıkta kalanları bitiriyor.

Kaselerimizi sehpanın üzerine koyan Beckett arkasına yaslanıp beni yanına çekiyor. Onun sıcaklığı ve gücü benim için yeni bir güvenlik battaniyesine dönüşüyor.

Bana birçok yönünü gösterdi. Hayatta kalma uzmanı ve öğretmen. Marangoz ve amca. Beni farkında bile olmadığım bir mutluluk seviyesine getirebilen kirli, pis adam ve dondurma yemek ve kanepede kucaklaşmak isteyen rahat adam.

Etrafında olmak çok kolay. Ve sevmesi de aynı derecede kolay.

Başımı göğsüne yasladığımda kolunu omuzlarıma doluyor ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güvende hissederek gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Bölüm 58

Đcc^{3/4}cĩĩ

ELOUISE burnundan küçük bir ses çıkarıyor, vücudu benimkine karşı yumuşak ve sıcak.

Hem onun hem de Clint'in derin uykuda olduğunu fark ettiğimde sesi kısıtım ama televizyonu açık bıraktım. Natasha otuz dakika önce mesaj atıp Clint'i almaya geleceğini, benim de burada kalabileceğimi söylediğinde zihinsel olarak kendimi gitmeye hazırlıyordum. Kuzenim bana zorluk çıkarmayı sever ama beni çok iyi anlar. Özellikle annemlerin evindeki karmaşadan sonra, ki annem onu memnuniyetle bilgilendirdi, Natasha Elouise Takımı'nda yer aldı. Eve dönerken buraya uğramasının nedeninin benim için en iyisini istemesi olduğunu düşünüyorum, sadece aşık olmamı ve böylece evinden taşınmamı istediği için değil.

Farlar ön camdan içeri girerek Natasha'nın geldiğini haber veriyor, ben de kendimi dikkatlice Elouise'den kurtarıyorum ve onu yavaşça kanepeye yatırıyorum. Clint'i uyandırmanın imkânsız olduğunu bildiğim için onu kollarıma alıyorum ve ufak bir itiş kakışla bizi dışarı çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyorum.

Arabasına ulaştığımda Natasha sırtıyordu - muhtemelen bu lanet çocuğun ölü ağırlıkta sallanırken ne kadar ağır olduğunu bildiği için. Ve Clint'i arka koltuğa yatırmak için biraz manevra yapmam yetiyor, Natasha'nın onu emniyete alması için kenara çekiliyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra kuzenim yüzünü bana döndü. Ve sonra öylece baktı. "Ne?" diye sordum. Soruyorum, kendimi çok sinirli hissediyorum.

Cevap vermeden önce bir süre daha bekliyor ama sonra başını eve doğru sallıyor. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de ondan hoşlanıyorum" diyerek gözlerimi kısıyorum. "Hoşlanıyor musun?" Başını eğiyor.

"Yoksa onu seviyor musun?"

Dudaklarımda beliren sırıtışa karşı koyamıyorum, "Onu seviyorum." Bu kolay itirafıma şaşırmış görünüyor, "Oh. Güzel." Şaşıрма sırası bende, "Bu kadar mı? Ders yok mu?" "İşte sana ders: sakın işi berbat etme." Daha sert sırtıyorum, "Elimden geleni yapıyorum." Gözlerini deviriyor, "Bu rahatlatıcı." Tekrar eve bakıyor, "Ona söyledin mi? Onu sevdiğini?"

Yüzüm asıldı, "Henüz değil." Natasha bana başka bir bakış attı, şöyle diyordu

Sen lanet bir aptalsın. "Ona yarın söyleyeceğim."

"Akıllıca bir plan," diye omzuma hafifçe vurarak sürücü tarafına doğru ilerliyor. "Şansın yaver giderse, yaza kadar benim evden çıkıp bu eve taşınırsın."

Arabayla uzaklaşmasını izlerken, bu fikir üzerinde düşündüm ve bunu bir an önce gerçekleştirmem gerektiğine karar verdim.

Elouise

Kırılan camın sesi beni ölü bir uykudan uyandırıyor.

"Ne-" Gözlerimi ovuşturuyorum ve Beckett'in çoktan ayağa kalktığını görüyorum. "O da neydi öyle?"

"Gidip bakacağım," diye uzanıp kot pantolonunu giydi, "sen burada kal." Yataktan çıkmaya başlıyorum ama parmağıyla beni işaret ediyor. "Burada kal, Elouise."

Bir cam kırılma sesi daha geliyor ve şimdi uyandığıma göre sesler hemen dışarıdan geliyor.

"Kalacağım," diye kabul ediyorum. "Ama sen araştırmaya giderken ben yatakta öylece yatmayacağım."

Beckett pencereye doğru ilerler ve perdenin köşesini geri çeker, "Lanet olsun."

"Ne var? Ne oldu?" Yanına yaklaşıp dışarı bakıyorum, ne aradığımdan emin değilim.

"Pisliğin teki kamyonetimin camlarını kırmış."

Gözlerim garaj yoluna kayıyor ve ön camın örümcek ağı gibi çatlaklarla kaplı olduğunu ve yolcu camının paramparça olduğunu görüyorum. İkimiz de bakarken, görüş alanımızın hemen dışından fren lambalarının kırmızı ışıltısı parlıyor ve ardından bir arabanın kusursuz sesi geliyor.

Beckett iç çeker, "Bu berbat bir şey."

Bir elimi sırtına koyuyorum, biraz sarsılmış hissediyorum, "Neden biri bunu yapsın ki?"

Omuz silkiyor ve telefonunun tuş takımını açıp 9-1- 1 yazdığını görüyorum, "Kim bilir. Muhtemelen birkaç serseri çocuktur. Elimde bir eşkal olmadığı için bunu yapanı yakalayacaklarından şüpheliyim ama sigorta için bir rapora ihtiyacım olacak."

"Özür dilerim Beckett." Yanına doğru eğildim. "İnsanlar çok kötü."

"Teşekkürler, bebeğim." Çağrıya basmadan önce başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Yatağına dön, sabah işin var."

Artık uyuyabileceğimden şüpheliyim, ama ekleyecek yararlı bir şeyim yok, bu yüzden yatağına geri tırmanıyorum ve olanları açıklarken konuşmanın onun tarafını dinliyorum.

Battaniyeyi çeneme doğru çekiyorum.

Burası çok küçük bir topluluk ve kötü şeylerin her yerde olabileceğini biliyorum ama rastgele birinin arabasının camını kırmak... Bu çok garip. Ve anlamsız.

Yastıklara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve Beckett'ın sesinin etrafıma yerleşmesine izin veriyorum.

Yatağına geldiğimi bile zar zor hatırlıyorum, sadece kanepeden yatak odasına doğru tökezlediğime dair sisli bir anı var. Ama Beckett geceyi burada geçireceğini söylediğinde içimi kaplayan rahatlama hissini hatırlıyorum.

Sıcak bir el battaniyenin üzerinden göğsüme yerleşti ve gözlerim çırpınarak açıldı.

Beckett bana yumuşak bir gülümseme vermeden önce alnıma bir öpücük konduruyor. "Uyu. Yakında sana katılmak için geri geleceğim."

"Tamam," diye esniyorum kelimenin yarısında, belki de istediği şeyi yapabilecek kadar yorgun olduğumu kabul ederek.

Ckapt'ca W0

Đcc^{3/4}cĩĩ

Polislerin gelmesini beklerken, Elouise'in evinin ilk katında her kapıyı ve pencereyi tekrar kontrol ederek ilerliyorum.

Bunun rastgele bir saçmalık olduğuna eminim ama Elouise'e bu kadar yakın bir yerde herhangi bir şiddet olayı olması beni strese sokuyor. Çünkü ya ben burada olmasaydım? Ya da birkaç saat önce kilitlerini tamir etmemiş olsaydım? Garajına girmenin yolunu bulurlar mıydı? Ya da evine?

Elimi yüzümde gezdiriyorum, "Siktir. Ne karmaşa ama."

Ayaklarımı botlarımın içine soktuktan sonra tam ön kapıdan çıkıyordum ki bir ekip arabası yanaştı. Gecemin böyle geçmesini istemezdim.

Memur beni garaj yolunda karşılarlarken selamlamak için elimi kaldırıyorum.

Ona duyduklarımızı ve gördüklerimizi anlatıyordum ki başka bir ekip arabası geldi. Bu iki polisin gelmesini gerektirecek bir durum değil, ama çok fazla suç işlenmeyen küçük kasabalarda genellikle aşırıya kaçılır.

Yeni çocuk yanıma geldiğinde bana baktı ve başını öne eğdi, "Hey, sen birkaç gece önce lisede neredeyse krep yiyen çocuk değil misin?"

Onu tanıyarak başımı salladım, "Evet, o bendim."

Bir görgü tanığı polisi aradı ve bunun için de bir olay raporu hazırlamak zorunda kaldım. Şimdi düşünüyorum da, bu konuyu Elouise'e bile açmadığımı fark ettim. Yani hala böyle bir şey olduğundan haberi yok.

Elouise.

Beynimdeki çarklar ilerliyor ve bir şeyler yerine oturuyor. Son detay da nihayet hizaya giriyor.

Yeni Adam ıslık çalar, "Üzgünüm dostum. Görünüşe göre biri senden gerçekten hoşlanmıyor."

Ama sadece bu, değil mi? *Ya bu benimle ilgili değilse?*

"Lanet olsun." Omzumun üzerinden Elouise'in yatak odasına doğru bakarken ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Ne oldu?" Birinci Polis soruyor, açıklık getirmesini istemediği için lisedeki olaydan haberdar olduğu açık. "Bunu kimin yapmış olabileceğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, "Hayır. Aklıma gelen kimse yok. Ben sadece... siktir. Sadece kötü şans mı bilmiyorum. Ya da benimle mi ilgili bilmiyorum." Nefesimi tutuyorum, bir sonraki söyleyeceğimden nefret ediyorum, "Ya da Elouise'le ilgili olabilir."

"Elouise?" Birinci Polis notlarına bakar, "Kız arkadaşın mı? Evin sahibi olan mı?"

Kız arkadaşın mı?

Başımı sallıyorum ama kelime yanlış. Yeterince büyük hissettirmiyor.

Elouise. Lou'm. Benim Smoky'm. O bir kız arkadaştan çok daha fazlası.

"Hiç düşmanı var mı?" Yeni Adam soruyor.

Birinin Elouise'den nefret ettiği düşüncesine neredeyse güleceğim, "Hayır. O burada, kasabada dördüncü sınıf öğretmeni. Belki hoşnutsuz bir velisi falan olmuştur ama hiçbir şey olmadı..." Sözümlü kesiyorum, aklıma o bok kafalı Adam'ın çadırına girmesi geliyor.

O olabilir mi? Elouise'e kafayı takmış ve onunla birlikte olduğum için bana kızgın biri mi?

Polisler kendi aralarında konuşuyorlar ve ben de onlara adamdan bahsetme isteğimi bastırıyorum. Adam'ın soyadını bilmiyorum ve bilseydim bile elimde hiçbir kanıt olmadan onu suçlamak pek adil olmazdı. Banyoda ona yaptığım şey için muhtemelen bana karşı saldırı suçlamasında bulunabileceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Başka ne yapacağımı şaşırmış bir halde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Pekala," Birinci Polis not defterini kapatarak cebine geri koydu, "bunu yazacağız ve bir şeyle karşılaşsak size haber vereceğiz."

Yeni Adam başını sallayarak onaylıyor, "Lisenin güvenlik görüntülerini izledim ama açılar doğru değildi ve işe yarar bir şey çıkarmak için çok karanlıktı." Elini omzuma koydu. "Büyük bir tesadüf olabilir, ama muhtemelen en iyisi gözlerini açık tutmak."

Elini silkmek istiyorum ama kötü bir ruh hali içinde olduğumu ve bunun acısını bu adamdan çıkarmamam gerektiğini biliyorum.

İlk polis topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, "Vardiyam bitmeden önce buradan birkaç kez daha geçeceğim. Eğer bir şey görürsek iletişim bilgileriniz bizde var.

Şüpheli."

İkisine de teşekkür ediyorum ve kamyonuma dönmeden önce gitmelerini bekliyorum.

Ön cam o kadar parçalanmış ki çekici çağırmam gerekecek. Hem sürücü hem de yolcu camları paramparça olmuş, cam parçaları tüm iç mekanı kaplamış.

Genelde kamyonumda değerli şeyler bulundurmam ama bugün Elouise'in kapıları üzerinde çalıştığımız için arka koltukta bir yığın aletim var. Onları öylece bırakmayı düşünüyorum ama fail geri gelip eşyalarımı çalarsa çok kızacağımı biliyorum. Bu yüzden içimden küfrederek kırık camdan içeri uzanıyorum, kapıların kilidini açıyorum ve yeni taktığım tuş takımını kullanarak tüm eşyalarımı garaja taşımaya başlıyorum.

İşim bitip yukarı çıktığımda ve yatmak için soyunduğumda saat neredeyse sabahın dördü oluyor.

Elouise yan yatmış, yastığa sarılmış, mışıl mışıl uyuyor. Ve onu görmek göğsümü yorgunluk ve panik karışımıyla dolduruyor. Bu kadın - bu insan - benim için çok şey ifade ediyor. Ve eğer ona bir şey olursa...

Bu düşüncemi tamamlayamadan yatağa giriyorum ve Elouise'e sarılıyorum. Hafifçe kıpırdıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak vücudumla onu koza gibi sarıyorum. Ve ancak beni uyandırmadan hareket edemeyeceğinden emin olduğumda, uykuya dalmak için onu takip etmeme izin veriyorum.

Ckapt'ca W1

Elouise

Saçımdaki fazla suyu sıkıyorum, duş perdesini geri çekiyorum ve ciyaklıyorum.

Beckett sırtarak havlumu uzatıyor.

"Tanrım, Beckett!" Sanki her şeyi görmemiş gibi havluyu kapıp vücudumun önünde tutuyorum. "Beni ölümüne korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Makyaj masasına yaslanıyor, "Pek sayılmaz. Sadece bir göz atmaya çalışıyorum." Hâlâ içinde durduğum duşa bakarken gözleri kısılıyor. "O perdeyi cam bir kapıyla değiştirmemiz gerekecek."

Üstümü örtmek için elimden geleni yaparak kurulanmaya başlıyorum. Gerçek bir duş kapısına sahip olmayı çok isterdim ama yine de ona "Neden?" diye soruyorum.

"Böylece seni duş alırken izleyebilirim," Beckett "*duh*" imasını bıraktı. "Hmm."

Havluyu yüzüme silkeleyerek sonunda gözlerimin Beckett'a odaklanmasına izin veriyorum. Neredeyse çıplaktı, üzerinde bir çift büzgülü siyah boxer külottan başka bir şey yoktu. Tezgâha yaslanma şekli ereksiyonunu çok daha belirgin hale getiriyor. Gerçi sergilenen tek yeri o da değil. Kollarını kavuşturmuş, pazularını kavuşturmuş ve göğsünü çok daha belirgin hale getirmiş. Ve sonra o saç izi, gözlerimi aşağıya indiriyor.

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?" Beckett soruyor, ama başka tarafa bakamıyorum.

Ve ben bakmaya devam ettikçe sikişinin seğirdiğine yemin edebilirim. "Smoky?" "Ne? Ha?" Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

Sırıtıyor, "Şu anda ne kadar fazladan zamanın var?" Dudaklarımı ıslatıyorum, "Erken kalktım, böylece bize kahvaltı hazırlayabilirim."

Tezgâhtan uzaklaşıyor, "Güzel. Ama bana kahvaltı hazırlamana ihtiyacım yok."

"Hayır mı?"

"Hayır." Beckett öne çıktı ve havluyu elimden çekip aldı. "Seni yiyeceğim."

Banyonun parlak ışıkları altında kendimi fazla açıkta hissederek nefes nefese kalıyorum ama Beckett'ın bakışları yakıcı, bana hoşuna gitmeyen hiçbir şey olmadığını söylüyor.

Beckett, "Yatağa," diyor.

Tüm vücudum beklentiyle zonklamaya başlıyor ve aceleyle yanından geçip yatak odasına gidiyorum.

Beckett'ın elleri kalçalarımı kavradığında, iki elimi ve bir dizimi şiltenin üzerine koymuş, ortaya doğru sürünmeye hazırdım. "Dur. Tam orada."

Donup kaldım.

Bir elim hala yere basan bacağımın arkasına dokunmak için aşağı kayıyor. "Yukarı."

Ağırlığımı değiştirerek dizimi yatağa doğru çekiyorum ve beni çırılçıplak, dört ayak üzerinde, yatağın kenarında bırakıyorum.

Beckett'ın elleri uyluklarımın arkasında aşağı yukarı kayıyor ve yumuşak okşayış sinir uçlarımı isyana sürüklüyor. Ona karşı çok açığım. Çok açıktayım.

Geçen seferki gibi, ama tamamen farklı. Burada cezalandırma seviyesi yok. Bu an saf bir şenlik gibi hissettiriyor. Hayranlık.

"Daha geniş," sözleri bir fısıltıdan ibaret, elleri dizlerimin iç kısmına doğru ilerliyor ve onları birbirinden daha da ayırıyor. "İşte benim mükemmel kızım."

"Beckett" diye inlediğimde kollarım titremeye başlamıştı bile.

"Elouise," nefesi seksimin üzerinde pufluyor ve yüzünü bacaklarımın arasına bastırmadan önce sahip olduğum tek uyarı bu.

Sırtım kamburlaşarak bu hissin içine giriyor ve dili klitorisimin üzerinde gezindiğinde bir rahatlama çığlığı atıyorum.

Beckett göbeğime doğru inliyor ve ben bunu her yerde hissediyorum.

"Siktir, bebeğim.

Tadın çok güzel."

Ağız beni terk etmeden önce dilinin bir darbesi daha var ve protesto için sızlanıyorum. Ama sonra bir parmak içime giriyor ve sızlanmam bir iniltiye dönüşüyor.

Başka bir parmak ilkin katılıyor ve ellerim avuçlarımın altındaki battaniyeleri sıkıyor.

"Daha fazlasını." Omzumun üzerinden arkama bakıyorum, onun arkamda çömelmiş olduğunu görüyorum, "Daha fazlasını istiyorum."

Parmakları hâlâ içimde, Beckett ayağa kalkıyor. "Anlat bana."
Parmaklarını önce içeri, sonra dışarı kaydırıyor. "Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Vücudumun geri kalanıyla birlikte yüzüm de ısınıyor, "Sikin. Sikini içimde istiyorum."

Üçüncü bir parmak giriyor ve inliyorum.

"Seni asla inkâr edemem." Beckett'ın parmakları serbest kalır. "Sırt üstü yat."

Kemiksiz uzuvlarımla yatağın ortasına doğru tırmanıyorum, sırtüstü düştüğümde kalçalarımın açılmasına izin veriyorum.

Beckett yatağın kenarında durmuş, eliyle sert boyunun tabanını kavırıyor. "Mükemmel." Üzerimde sürünmeden önce mırıldanıyor.

Kalçaları alçalıyor, sikinin alt kısmı yarığımın uzunluğu boyunca sallanıyor ve ikimiz de temasla inliyoruz.

Kalçaları benimkilere daha sert bastırıyor, "Beni tekrar çıplak olarak almakta sorun yok değil mi?"

İhtiyacım olan sürtünmeyi aramak için kıvranıyorum. "Evet."

Bacaklarımı beline doladım. "Lütfen."

"Birazdan," sakın sesi beni çileden çıkarıyor.

"Beckett!"

"Bir şey daha var," diyerek kalçalarını yuvarlıyor, sikinin başı klitorisime çarparak omurgama şok dalgaları gönderiyor.

"Bir şey daha," diye tekrarlıyorum nefes nefese, onun beni izlemesini izleyerek. "Tekrar söyle."

Beynim kısa devre yapmaya başladı, "Ne diyeceğim?"

Ağırlığını değiştiriyor, böylece ellerine değil dirseklerine dayanıyor. Göğüslerimiz birbirine yapışmış durumda ve yemin ederim kalp atışlarını tenimde hissedebiliyorum.

Beckett daha da yaklaşarak dudaklarımızı birkaç santim ayırıyor, "Beni sevdiğini söyle."

Kalbim çatladı.

"Beni sevdiğini söyle, Elouise. Bunu söylediğini duydum. Ve tekrar duymak istiyorum." Kalçaları, sikinin ucu girişime dayanana kadar kalkıyor. "Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var." Sadece bir santim içeri bastırıyor. "Çünkü ben de seni seviyorum."

Onun bu itirafı karşısında içimi bir bağlılık duygusu kaplıyor ve gözlerim doluyor.

Bir santim daha bastırıyor, "Seni seviyorum, Elouise."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor, "Ben de seni seviyorum Beckett."

Göğsü kabarıyor ve yavaşça içime doğru bastırıyor. Tüm vücudum karıncalanıyor. Fiziksel ve duygusal hazzın birleşimi çok fazla ve gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyor.

Beckett gözlerimin kenarını öperken sessizce "Yanımdayım," diye söz veriyor ve gözyaşlarımı yakalıyor.

Kalçaları yavaş, sıkı itişlerle hareket etmeye devam ediyor.

Bacaklarımı daha geniş açtım, onu daha fazla almak istiyordum.

Hepsini. "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldıyorum.

Beckett'ın göğsünde tenime mırıltı gibi gelen bir gümbürtü var ve kollarımı sıkıca boynuna doluyorum.

Beckett içime giriyor, gidebildiği kadar derine. Leğen kemiği klitorisime baskı yapıyor ve ben çok yakınım. Çok yakın.

"Seninim, bebeğim." Kalçaları esniyor, tam ihtiyacım olan yere baskı uyguluyor. "Senin benim olduğun kadar."

Kalçalarını bir kez daha sallamasıyla karışan sözlerinin gerçekliği, patlamam için gereken tek şey.

Bir kalp atışından diğerine, orgazmım beni kavırıyor, beni his dalgasının altına çekiyor.

Beckett'ın hareketleri hızlanıyor, sertleşiyor, derinleşiyor.

Parmaklarım onu pençeleyerek olabildiğince yakınımına çekiyor. Vücudu kaskatı kesilirken kolları sırtımın altında dönerek beni sıkıca tutuyor ve içimin derinliklerine boşalıyor.

Ckapt'ca W2

Đcc³/₄cĩĩ

Son birkaç gündür Elouise'i işe götürüp getirmek oldukça sevdiğim bir rutin haline geldi. Bu ve onun yatağını paylaşmak. Ve akşam yemeklerini. Ve birlikte uyandığımız diğer her anı.

Kamyonetimin camları değiştirildiği için Elouise'de kalıyorum, sabahları onu işe getiriyorum, gün boyunca onun arabasını kullanıyorum ve akşamları onu alıyorum. Benden Natasha'nın evine dönmemi istemedi, ben de teklif etmedim.

Öylece taşınamayacağımı biliyorum. Henüz değil. Muhtemelen. En azından sormadan. Çok cazip olsa da.

Sinyal lambasını yakarak Darling İlkokulu'nun otoparkına giriyorum.

Ön köşede bir yer bulmayı başarak Elouise'in arabasını park ettim ve başımı koltuk başlığına yasladım.

Henüz konuşmadığımız pek çok ayrıntı var - mükemmel tatile nereye gideceğimiz, Noel'i kimin ailesiyle geçireceğimiz ya da Clint biriyle çıkmaya başladığında ona eziyet etmenin en iyi yolu gibi - ama bunların hiçbiri benim için önemli değil. Kırkıma merdiven dayadım ve ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşımak için "doğru zamanı" bekleyerek hayatımın bir anını daha boşa harcamak istemiyorum. Birbirimizi tanıyoruz. Birbirimizi neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıdık ve birkaç ay daha onun hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek.

Arabayı kapattığımda, birdenbire onun aracını iade ettiğim için o kadar da üzgün hissetmiyorum.

Axel's Bodyshop'taki adam bu sabah erken saatlerde, Elouise'i işe bıraktıktan hemen sonra - 20 dakika önce değil - aradı ve kamyonetimin alınmaya hazır olduğunu söyledi. Bir yanımda değişimi ertelemek istiyordu ama bugün şehir merkezindeki ofisime gitmem gerekiyor ve Elouise'i yolda bırakmak istemiyorum

Eğer geç kalırsam. Ya da daha kötüsü, Uber'e binip tanımadığı birinden araba alsın.

Binaya girerken, ellerim arabanın anahtarlarını kavırıyor.

Birbirimize olan aşkımızı açıkça itiraf ettiğimizden beri Elouise'i korumaya yönelik bu ezici ihtiyaç daha da arttı. Ve peşimde kimin olduğunu bulana kadar, paranoya seviyemin artmaya devam edeceğinden eminim.

Koridorlarda bir avuç çocuk dolaşıyor ve müdürün kapısının üzerindeki büyük boy saate baktığımda derslerin başlamasına on dakika kaldığını görüyorum.

Tüm ziyaretçilerin giriş yapmasını isteyen bir tabela var, ancak müdürün kendisi beni pencereden ofisine girerken görüyor ve el sallayarak içeri girmemi sağlıyor. Şimdiye kadar beni neden burada olduğumu bilecek kadar görmüştü ve tanıdık olması kendime olan güvenimi bir kat daha artırdı.

Ben buraya, Elouise'in hayatına aidim. Ve bugün ona arabasının anahtarlarını geri verecek olmam hiçbir şeyin değişeceği anlamına gelmiyor.

Kendimden emin adımlarla koridorlardan geçerek Elouise'in sınıfına gidiyorum.

Masasının arkasında oturmuş, benim duyamadığım bir şey hakkında konuşan bir çocuğu dinliyor. Bölmek istemediğim için kapı çerçevesine yaslanıyorum. Odanın yarısı öğrencilerle dolu ama Elouise dikkatini önündeki çocuktan ayırmıyor. Hikâyeye eşlik ediyor, gülümsüyor ve başını sallıyor, sonunda çocuk sözlerini bitirdiğinde gülüyor.

Gülümsemesi de kendisi kadar samimi ve - ilk kez değil - bu öğrencilerin ona sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşünüyorum.

Çocuk masasına dönene kadar bekledikten sonra boğazımı temizliyorum. Elouise öğrencilerin konuşmaları arasında beni duyuyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

Gülümsemesi hemen sadece benim için olan bir şeye dönüşüyor.

Elouise ayağa kalkıp bana doğru yürürken çocukların hepsi devam ediyor, "Merhaba." "Günaydın, Bayan Hall."

Başını bana doğru sallıyor ve koridoru işaret ediyor. Geçmesi için yer açtıktan sonra kapıdan birkaç adım uzaklaşarak onu takip ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, gülümsemesi hâlâ yerinde.

Arabasının anahtarlarını tutuyorum, "Bunları geri veriyorum." Avucunu otomatik olarak açıyor ve ben de onları yerleştiriyorum. "Az önce camlarımın yapıldığına dair bir telefon aldım ve ofise gitmem gerekiyor, bu

yüzden kamyonetimi kullanacağım."

"Sanırım bu, ortak araba günlerimizin sona erdiği anlamına geliyor."
Bunu şaka yapıyormuş gibi söylüyor ama ses tonunda bir hüzün var.

Onun üzülmelerini hiç istemiyorum ama son zamanlardaki rutinimizden hoşlanan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni biraz rahatlattı.

Bugün saçlarını açık bırakmıştı, ben de uzanıp bir tutamı kulağının arkasına doğru taradım. Elim duraklıyor ve bir kalp atışı için yanağını avucuma yalıyor.

"Ne zaman istersen şoförün olurum bebeğim."

Gülümsemesini avucumda hissedebiliyorum. "İş çizmesi giyen şövalyem."

Parmaklarım onu daha yakına çekmek için kaşınıyor, böylece ağzımı onunkinin üzerine kapatabilirim, ama onun iş yerinde olduğumuzun farkındayım. Çocuklarla dolu.

"Pekâlâ, çocukların duvarları yıkmadan önce içeri girmene izin vermeliyim."

"Sanırım haklısın," diye iç geçiriyor elim yüzünden çekilirken. "Unutma, bu akşam veli toplantısı var, o yüzden eve geç geleceğim."

Home.

Sanki bu gece yine orada kalacağımdan hiç şüphesi yokmuş gibi söylüyor. Yumruğumu havaya kaldırmak istiyorum. Ama yapmadım. Dün gece bana konferanslardan bahsettiğini hatırlayarak başımı sallıyorum. "Ben de geç kalabilirim. Döneceğim zaman ararım."

"Tamam," dudağını ısıyor, sonra ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor ve bana en hızlı öpücüğü veriyor. "Seni seviyorum."

Kendini beğenmişlik tüm varlığını dolduruyor, "Ben de seni seviyorum."

Bunu ilk söylediğimizden beri her gün söylüyoruz ama Elouise'in yanakları hala her söylediğimde pembenin sevimli bir tonuna dönüşüyor.

"İşinizin başına dönün."

Gözlerini deviriyor, sonra benden uzaklaşıyor ve sınıfına geri dönüyor.

Kendi kendime kıkırdarken dönüyorum ve biriyle omuz omuza çarpışıyorum. "Vay canına, pardon," diye söze başlıyorum, sonra onun tanıdığım biri olduğunu fark ediyorum.

Sarışın adam çenesini eğerek, "Pekâlâ, Bay Stoleman." dedi.

Bay Olson'la son karşılaşmamızda bir kapıya çarptığım için özür dilemem gerektiğini hissediyorum ama o çoktan yanımdan uzaklaştı, ben de omuz silkip zihnimi işe verdim. Her şey yolunda giderse, bugün her şeyi toparlayabilir ve yarını Elouise ile yaşamayı nasıl kalıcı hale getirebileceğimi düşünerek geçirebilirim.

Ckapt'ca WT

Elouise

Çocukları öğle yemeği için kafeteryaya götürdükten sonra masamın arkasındaki sandalyeye geri dönüyorum.

Bugün neden bu kadar keyifsizim bilmiyorum. Sanki Beckett gelip anahtarlarımı geri verdiğiğinde göğsümün içinde küçük bir hüzün balonu şişti.

Çok aptalca. Öyle olduğunu biliyorum. Benden ayrıldığı falan yoktu, sadece arabasını tamir ettirdiği için benimkini geri veriyordu. Ama...

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyor, giderek artan baş ağrımı dindirmeye çalışıyorum. "Kes şunu," diye kendimi azarlıyorum. Beckett hiçbir yere gitmiyor. O kadar inatçı ki istesem de onu yatağımda uyumaktan vazgeçiremem.

Zihnim aniden ölü gibi ağır Beckett'ı yataktan kaldırmaya çalıştığım bir görüntüyle doluyor ve neredeyse güleceğim.

Zamanın daraldığını bilerek masamın alt çekmecesinden öğle yemeği çantamı çıkarıyorum.

Tam çekmeceyi tekmeleyip kapatacaktım ki aklıma bir ayrıntı takıldı...

Anahtarlar.

Öğle yemeği çantamı masamın üzerine koyduktan sonra eğilip çekmecedeki diğer eşyaları kenara itiyorum. Beckett'ın ziyaretinden sonra arabanın anahtarlarını burada düşürdüğüme yemin edebilirim. Diğer çekmeceleri açıp üstünkörü bir göz atıyorum ama onları göremiyorum. Çantamı çıkarıp fermuarını açıyorum ve bu sabah onları düzgün bir şekilde yerleştirmedikten emin olmama rağmen içini kontrol ediyorum.

"Bu da ne..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, onları nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Kapımın üstündeki dahili telefon hoparlörü canlanırken bir çatırtı sesi beni irkiltiyor, "Bayan Hall, lütfen bir paket almak için ofise gelin."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve sınıfımdan aceleyle çıkmadan önce tüm çekmecelerimi hızla kapatıyorum.

Normalde, değerli öğle yemeği zamanımın kesintilerle çalınmasına kızardım, ancak hiçbir zaman paketler teslim edilmiyor, bu yüzden heyecan kızgınlığa galip geliyor.

Ana ofise girdiğimde, müdür yardımcısı büyük beyaz zambak buketini bana uzatırken mırıl mırıl bir ses çıkarıyor. "Şu güzel çiçeklere bakın!" Ben ağır vazoyu şaşkınlıkla tutarken o bir tanesini koklamak için öne doğru eğiliyor. "Erkek arkadaşın onları nasıl seçeceğini iyi biliyor."

Yardımcılardan biri ofiste öğle yemeğini yerken yumuşak bir kahkaha atıyor: "Klasik bir cenaze buketi olsa da çok güzeller."

Müdür yardımcısı onu başından savar, "Susun, bu sadece hoş bir jest. Her şeyin gizli bir anlamı olması gerekmez."

"Bunları Beckett mı bıraktı?" Şimdiye kadar şehir merkezinde olması gerektiğini düşünerek sordum.

"Hayır, teslimatçıydı. Zamanlaman öğle tatiline denk geldi!"

Bu hatırlatma üzerine, yemeğimi hızlıca yemek için yaklaşık beş dakikam olacağını bilerek izin isteyip aceleyle sınıfıma geri dönüyorum.

Masama döndüğümde, ağızımdan yarım fıstık ezmeli sandviç sarkarken, vazoyu tam yerine oturtmaya çalışıyorum. En büyük zambağın sandalyeme doğru bakmasını isteyerek bir kez daha çeviriyorum ve küçük bir zarf masaüstüne düşüyor.

Daha önce fark etmemiştim bile. Büyük yaprakların altına gizlenmiş olmalı.

Ellerimin tozunu alıp kapağı açıyorum ve içinden küçük bir kart çıkarıyorum. Ön yüzü boş beyaz, ama içinde el yazısıyla yazılmış bir mesaj var. *Seni her zaman seveceğim.* Parmağımı nazikçe harflerin üzerinde gezdiriyorum. Beckett'in yazısını daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum ve her bir eğimi ezberlemek istiyorum.

Koridordaki zil çalıyor, öğle yemeğinin bittiğini haber veriyor ve telefonumu çıkarıp Beckett'a hızlı bir mesaj göndermeden önce sandviçimin geri kalanını hızla ağızıma tıkıştırıyorum.

Çiçekler için teşekkür ederim.

Masamın çekmecesini açıp öğle yemeği çantamı yerine koymaya başladığımda anahtarlarımın en altta durduğunu fark ediyorum.

Kendime gözlerimi deviriyorum. Bazen çok dikkatsiz olabiliyorum.

Ckapt'ca W4

Đcc^{3/4}cĩĩ

Bugün telefonumu çıkarıp kız arkadaşına mesaj atmak yerine toplantılarıma odaklanmak TUM ÖZGÜR İRADEMİ ALDI.

Zamanımın çoğunu evden çalışarak geçirdiğim için, ofisteki görünüşümün hafife alınmadığının farkındayım ve buradayken var olmak istiyorum. Çalışanlarımın da beni erişilebilir olarak görmelerini istiyorum, bu yüzden bugün şık giyinmeye özen gösterdim. İşe de yaradı ama fazla işe yaramış olabilir çünkü herkesle konuşmuşum gibi hissediyorum ve sadece gitmek istiyorum. Ofis müdürüm öğle yemeği saatinde yemek servisi bile yaptı, bu yüzden tuvalette işemek için durduğum zamanlar dışında, binaya adım attığımdan beri yalnız bir an bile geçirmedim.

Son bir vedalaşmayla, doğaçlama otopark sohbetinden ayrılıyor ve kamyonetime doğru ilerlerken koşmamaya çalışıyorum.

İş çok yorucu.

Kapımın kilidini açıp inleyerek sürücü koltuğuna geçerken yeni camlarıma hayranlıkla bakıyorum. Belki burayı da satarım ve Elouise'e evde oturan bir koca olurum. Her sabah yemeğini hazırlar ve her gece amını yalarım.

Kamyonla giderken telefonumu cebimden çıkarıyorum ve Elouise'den gelen cevapsız mesaja gülümsüyorum.

Mesajı okumak için kaydırduğımda yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Çiçek mi?

Buz omurgamda geziniyor. Ona çiçek falan göndermedim.

Adının yanındaki telefon simgesine basıp çalmasını bekliyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Kapatıp tekrar
deniyorum. Sonuç
aynı.

"Siktir!" Bu kelimeyi bağırarak söyledim ve arabamı sürerek otoparktan çıktım.

Otoyola giden en hızlı yolu hedefleyerek trafiği keserken bir arabanın tamponunu kıl payı kaçırıyorum.

Bir elim direksiyonda, telefonuma tekrar dokunuyorum. Sessizlik... "Merhaba, üzgünüm seni kaçırdım-"

Derin nefesler alarak dinlemeye devam ettim. Hâlâ veli toplantılarını yapıyor olmalıydı, belki de rahatsız edilmemek için telefonunu kapatmıştır.

Burnumdan uzun bir nefes daha çekiyorum. Basit bir yanlış anlaşılma olabilir. Belki Maddie ona çiçek göndermiş ama bir kart eklememişti ve Elouise de çiçeklerin benden geldiğini sanmıştı. Ama sonra kamyonetimin kırık camları, çadırına girmeye çalışan bir adam ve bir otoparkta birbirine çarpan arabaların görüntüleri zihnimi dolduruyor.

"-seni geri arayacağım."

Bip sesini bekliyorum, sonra ses tonumu kontrol etmeye çalışıyorum, "Bebeğim, şimdi okuluna gidiyorum. Birazdan orada olurum..." Gaz pedalına daha fazla basıyorum, "yirmi dakika. Lütfen gitmeden önce beni bekleyin." Tereddüt ediyorum. Onu korkutmak istemiyorum ama bilmesini de istiyorum. "Sana çiçek falan göndermedim. Sadece... bunu aldığında beni ara. Tamam mı? Seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda parmaklarım titriyor ve gaza daha da fazla basıyorum.

Ckapt'ca W5

Elouise

Beşinci sınıf öğretmenlerinden biri bana "İYİ GECELER!" diye sesleniyor ve ben de ön kapıdan diğer tarafa dönmeden önce onun el sallamasına karşılık veriyorum.

Adımlarım beni Beckett'ın arabamı bıraktığını söylediğini sandığım yere götürüyor ama arabayı göremiyorum. Daha önce anahtarlarımı bıraktıktan hemen sonra bana mesaj atmış ve arabayı ön köşeye park ettiğini söylemişti. Ama ön köşedeyim ve hâlâ göremiyorum.

Yavaşça bir daire çiziyorum, ama arabam sihirli bir şekilde görünmüyor, bu yüzden anahtarlarımı çıkarıyorum ve kilit düğmesine basarken fobu yukarı kaldırıyorum.

Hiçbir şey.

Hafifçe dönerek tekrar tıklıyorum ve otoparkın karşı köşesinden korna sesini duyuyorum.

İç çekerek koridorlar arasında ilerlemeye başladım ve erkekler hakkındaki homurdanmalarımı en aza indirmeye çalıştım. Sanırım okula sokaktan bakıyor olsaydınız burayı ön köşe olarak düşünebilirdiniz, ama çoğu mantıklı insan arka köşe derdi. Tembel olduğumdan değil - ki dürüst olmak gerekirse öyleyim - sadece otoparkın bu kısmını sevmiyorum çünkü her zaman çok karanlık. Özellikle de güneş battıktan sonra çıktığım bu geç gecelerde.

Arabama yaklaşıırken, Beckett'ın arabayı geri çektiğini görüp gülümsüyorum. Hoş bir dokunuş.

Arabamın kilidini açmak için fob'a tıkladıktan sonra sürücü kapısını açıyorum.

Tam çantamı yolcu koltuğuna atmak üzereydim ki telefonumu daha önce kapattığımı hatırladım - böylece ebeveynler arasında Instagram'da gezinmek ya da Beckett'a mesaj atmak zorunda kalmayacaktım. Bir saniyemi ayırıp telefonumu çantamdan çıkarıyorum ve tekrar açmak için

düğmesine basıp çantama geri bırakıyorum.

Arabama binerken çantamı yolcu koltuğuna koydum ve kapıyı açtığımda tavan lambasının yanmadığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Beckett bu hafta arabamı sürerken bazı ayarları değiştirmiş olmalıydı. Şu anda bunu anlamaya çalışacak enerjim yok. Bu akşam eve geldiğinde onunla uğraşacağım.

Home.

Arabamı çalıştırırken gülümsüyorum. Beckett'la evde olmaktan daha güzel bir şey olamaz.

Ckapt'ca WW

Đcc^{3/4}cĩĩ

Okula yaklaşırken ayağım teneffüse değiyor.

Binadan hâlâ bir sürü insan çıkıyor ve umudum artıyor. Belki de tam zamanında geldim.

Doğruca ön kapıya gitmek istiyorum ama otoparktan çıkan çok sayıda araba yolumu kapatıyor.

Hedefimi aşarak boş otobüs indirme alanına giriyorum. Çalışır vaziyette bırakıp vitesi parka aldım ve arabadan atladım. Binaya doğru koşuyorum.

Bu sabah Elouise'in arabasını bıraktığım yerden geçerken ayaklarım yavaşlıyor.

Arabası orada değil. Ama yer de boş değil.

Ne oluyor lan?

Çoktan gitti mi?

Cebimden telefonumu çıkardım. Buraya gelirken yarım düzine kez aramayı denemiştim, aramalar doğrudan sesli mesaja düşüyordu ama son denemem yaklaşık on dakika önceydi.

Parmağım tam numarasına basmak üzereyken siyah saçlar gözüme çarpıyor. Başım yukarı kalktı ve içimde öfke tsunamisi oluştu.

"Hey!" Bağırışım suçlama dolu ve birkaç kişi bana doğru dönüyor.

Ama ben sadece birine odaklandım.

O bok çuvalına doğru ilerliyorum, geriye doğru birkaç hızlı adım atıp cesetlere çarparken gözleri açılıyor.

Adam'ın elleri havaya kalktı.

Bu kadar tanık varken ona yumruk atamam, bu yüzden parmağımı göğsüne sokuyorum, "Sen misin? Elouise'le uğraşan sen misin?"

"Ne!?" sesinde panik var, "Ben bir şey yapmadım! Yemin ederim!"

"Saçmalık!" Bağıyorum ve o da tökezleyerek bir adım daha geri atıyor, "Bunu başka kim yapıyor olabilir ki!?"

Kendi paniğim artıyor çünkü ne kadar istemesem de ona inanıyorum.

"Siktir!" Telefonumdan tekrar arama tuşuna basarak ondan uzaklaşıyorum. Bir elimle telefonumu kulağıma tutarken, diğer elimle saçımı çekiştiriyorum ve tam zamanında kafamı kaldırıp Elouise'in arabasının park yerinden çıktığını görüyorum.

Bu kez telefon çalışıyor ve omuzlarım rahatlıyor. O iyi.

Benim kızım

iyi.

Az önce

kaçırdım-

Sonra arabasının içini aydınlatan bir sokak lambasının altından geçiyor ve arka koltuğunda bir formun yükseldiğini izlerken kalbim duruyor.

Ckapt'ca W7

Elouise

Arabadan zil sesim geliyor ve Beckett'in adı gösterge tablosunda yanarken gülümsüyorum.

"Buna cevap verme."

Arkamdan gelen fısıltılı ses bana çığlık attırıyor.

Ckapt'ca W8

Đcc³/₄cĩĩ

"ELOUISE!"

Onları yaya olarak asla yakalayamayacağımı kabul etmeden önce arabasının peşinden üç koşu adımı atıyorum.

Dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde kamyonetime koşuyorum, kapı kolunu kurcalarken 911'i arıyorum.

Telefon bağlanıyor, "Acil durumunuzun mahiyeti nedir?"

"Biri onu kaçırdı, arabada onunla birlikteler!" Sesimi bile tanıyamadım.

"Efendim-"

"Elouise Hall kaçırılıyor," kelimeler ağzımdan dökülürken kalbim parçalanıyor.

Bırakma alanından çıkarken kamyonum savruluyor.

"Kim olduğunu bilmiyorum-" İtirafta boğuluyorum.

Kimin elinde olduğunu bilmiyorum.

Smoky'm kimde bilmiyorum.

Sevgilim.

Direksiyonu çevirip onu en son gördüğüm ana yola çıkıyorum ve arabasının eşkalini bağırarak söylemeyi başarıyorum.

"Memurlar yolda. Burada kalmanızı istiyorum-"

"Coastal Drive'dan güneye!" Elouise'in arabasını bir dönemeçte kaybolmadan hemen önce tekrar görerek bağırıyorum.

Şu anda üzerinde bulunduğu yol kasabanın dışına çıkıyor. Yol gölün kenarını takip ettiği için rüzgârlı ve dar, ayrıca تنها.

Kırmızı ışıktaki geçiyorum.

Onu göremiyorum.

Benden yeterince uzaklaşırlarsa, onu kim aldıysa, yan yoldan dönmesini sağlayabilir ve... ve...

Nefeslerim göğsümde gidip geliyor.

Onu göremiyorum.

"Efendim, lütfen takip etmeyin -"

Telefonu kapattım ve Elouise'i tekrar aradım.

Ckapt'ca W7

Elouise

Göğsüm ağrıyor ve nefes almaya devam etmeye çalışıyorum ama bıçak boynumun yan tarafına saplanmaya devam ediyor.

"Lütfen..." sözlerim bir hıçkırıkla kesildi.

"Kapa çeneni!" Bay Olson vücudunu ön koltukların arasında öne doğru eğerek tersledi. "Sadece sür!"

Ne yapacağımı bilmiyorum. Kaçıran biriyle ikinci bir yere gitmemen gerektiğini biliyorum. *Bunu biliyorum*. Ama bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Deli bir adam boğazıma bıçak dayamışken arabamı durdurup nasıl kaçacağımı bilmiyorum.

Biraz zaman kazanmak umuduyla ayağımı gazdan çekiyorum ama Bay Olson bıçağın ucunu derime saplıyor, "Daha hızlı!"

Direksiyonu iki elimle kavırken tüm vücudum titriyor, "Bunu neden yapıyorsun? Ne yaptım ben?"

Kahkahası tamamen dengesiz geliyor. "Sen hiçbir şey yapmadın! Mesele de bu zaten!" Bıçak daha sert bastırıyor. "Sana zaman verdim, Elouise. Bu fikri kabul etmen için sana çok zaman verdim."

"Neyi kabul etmek için?" Onu konuşturmanın iyi mi kötü mü olduğundan emin olamadan mırıldanıyorum.

"Seni sevdiğimi!" diye bağırır. "Ama aptal küçük bir sürtük olmak zorundaydın. Siktiğimin *Beckett*'ı!" diye tükürür. "Benim olması gerekeni almasına izin verdin! Sen de tıpkı diğerleri gibisin!"

"Ri-Richard, özür dilerim!"

"Hayır!" sesi bir feryat. "Hayır! Bana böyle hitap edemezsin! Şimdi olmaz!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

En son ağladığımda Beckett bana çok sevildiğimi hissettirmişti. El üstünde tutulduğumu.

Bana mükemmel dedi.

Onu bir daha göremeyeceğim paniği boğazımı tırmalıyor, nefes almamı daha da zorlaştırıyor.

Yol tekrar dönüyor ve bizi kısa bir düzlüğe çıkarıyor. Zemin sağımda alçalıyor, aşağıdaki su gece gökyüzünün altında siyah görünüyor.

Beckett beni tekrar aramaya çalışırken zil sesim havada dalgalanıyor. "Cevap verme!" Bay Olson çığlık atıyor.

Gözyaşlarımın arasından göz kırparak ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bıçağın boynumu ısırmasına izin vererek, elimi ileri atıyorum ve Accept Call'a tokat atıyorum.

"Elouise!" Beckett'ın panik içindeki sesi arabayı dolduruyor.

Bay Olson koltukların arasına dalıyor, elindeki bıçağı gösterge paneline saplıyor ve insanlık dışı çığlıklar atıyor.

"Lou! Bebeğim! Beni duyabiliyor musun?!" Beckett'ın sesindeki endişe kalbimi oyuyor.

"Ben-" direksiyonu sıkıca kavriyorum, "Seni seviyorum

Beckett." Ona gerçeği söyledim.

Sonra direksiyonu yana kırıyorum.

Bölüm 70

Đcc³/₄cĩĩ

"HAYIR!" Kükrerim.

Elouise'in arabasının yolun kenarından takla atmasını izlerken içimi bir soğukluk kaplıyor.

Işıkları, suyun içinde kaybolana kadar her bir ruloyu aydınlatıyor.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!" Son yüz metreye kadar hızlandım ve arabasının kaybolduğu yerde kayarak durdum.

Uyuşmuş bacaklarımla koşarken kamyonetimi yolun karşısında bırakıyorum.

"Elouise!" Yolun kenarındaki çakılların üzerinde kayarak onun adını haykırıyorum.

Zemin yerini çamurlu dik bir yokuşa bırakıyor ve göle doğru kayarken kayarak kırımın üzerine düşüyorum. Suyun kenarında duruyorum ve botlarımı çılgınca tekmeleyerek çıkarıyorum.

Farları suyun altında hâlâ yanıyor ve bana tam olarak nereye gitmem gerektiğini söylüyor. Ama inanılmaz derecede uzak görünüyor. Yuvarlanmanın momentumu onu benden daha uzağa fırlattı.

İlk birkaç adımı atarak buz gibi suya dalıyorum, gölün dibi altımdan kayıp gidiyor.

Aracın tam üstüne gelene kadar yüzüyorum ve arabanın ters döndüğünü gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Derin bir nefes alarak, tam farlar sönerken yüzeyin altına daldım.

Bölüm 71

Elouise

SU BİR KAFES GIBİ. Beni hiçliğin içinde asılı tutuyor. Dondurucu soğuk etrafımda sonsuz.

Parmaklarım yine emniyet kemerimi çözmeye çalışıyor. Ama düğmeyi çalıştıramıyorum. Belki de sorun ellerimdedir.

Su çok soğuk.

Tepeden aşağı şiddetli yuvarlanma sırasında camlardan biri kırıldı. Belki benimkini. Belki de hepsi.

Su aniden geldi. Pencere açıklıklarından akarak varlığımı sular altında bıraktı.

Ciğerlerim çığlık atıyor.

Son nefesimden bu yana ne kadar zaman geçti?

Saniyeler mi?

Sadece saniyeler sürmüş olmalı.

Boğazım hiçbir şeyi kavramıyor.

Loş ışıktaki göz kırpmıyorum.

Dışarı çıkmam lazım.

Dışarı çıkmam lazım!

Ve sonra her şey kararıyor. Saf

karanlık etrafımı sarıyor.

Nefes almam lazım.

Sadece içime çekmek

istiyorum. Yanıyor.

Parmaklarım emniyet kemerini tekrar deniyor.

Yapamam!

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. İçinde bulunduğum durumun dehşetini bastırmak için.

ODAKLAN!

Parmaklarım kayıyor ve çığlık atmak istiyorum.

Ağlamak istiyorum! Nefes almam lazım!

Tıklayın.

Emniyet kemerim açılıyor ama neredeyse hiç kıpırdamıyorum, vücudum aynı pozisyonda süzülüyor.

Göz kırpıyorum. Ama görececek bir şey yok. Ne tarafa?

Nefes almam lazım!

Ne tarafa?!

NEFES ALMAM LAZIM!

Ciğerlerimle birlikte gözlerim de yanıyor. Ağlıyorum.

Ağlıyorum çünkü biliyorum-

Ellerim benimkileri kavradı. Beni serbest bırakıyor.

Beckett.

Güçlü kollar beni sarıyor.

Beckett olduğunu biliyorum.

Hıçkırmak istiyorum.

Ama nefes almam

lazım. Yapamam...

Ağzım açılıyor, ciğerlerim orada olmadığını bildiğim havayı çekmem için beni zorluyor.

Zihnim bedenime durması için bağırmaya çalışıyor ama bedenim dinlemiyor. Ciğerlerim genişliyor. Ve acı göğsümde patlıyor.

Oksijen.

Oksijen ciğerlerimi dolduruyor.

"Sorun yok. Sen iyisin." Beckett'ın sesi ağlıyormuş gibi geliyor.

"Lütfen iyi ol."

Ona öyle olduğumu söylemek istiyorum. Beni kurtardığını. Ama öksürüyorum. Tekrar nefes almayı öğrenmeye çalışıyorum.

Ellerim Beckett'ın sıcak bedenini kavlıyor.

"Elouise, konuş benimle. Bebeğim, lütfen konuş benimle."

Uyuşmuş parmaklarım onu daha sıkı kavlıyor ve beni suyun içine çektiğini hissedebiliyorum. Sonra ayaklarım bir şeye sürtünüyor ve altımda toprak var.

Bacaklarımız hâlâ suyun içinde ama Beckett bizi kıyıya çıkardı, beni yan yatırırken uzuvlarımız birbirine karışmış durumda.

Elleri her yerime dokunuyor. "Elouise. Bebeğim."

Yutkunuyorum, daha az acı veren bir nefes alıyorum,

"Ben iyiyim." Beckett beni kendine çekiyor,

neredeyse çok sıkı sarılıyor.

"Elouise." O tutar Fısıldayan benim İsim, I olabilir
hissetmek onun vücut titriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum hıçkırıklarımın arasında. "Beni kurtardın."

Yüzünü boynumun yan tarafına bastırırken başını sallıyor. "Dışarı çıkacaktın." Tutuşu sıkılaşıyor. "Çıkacaktın."

İkimiz de sözlerinin doğru olmadığını biliyoruz. Ama yine de başımı sallıyorum.

Bölüm 72

Đcc^{3/4}cĩĩ

"İYİYİM," diyor tekrar, bunu duymam gerektiğini biliyor.

Ama onu kendime doğru tutmaya devam ediyorum, kalp atışlarını kendi kalp atışlarımda hissetmeye ihtiyacım var.

Çamura bulanmış, göl suyuyla sıırsıklam olmuşum, soğuk henüz beni tam olarak yakalamamıştı, adrenalın hala kanımda dolaşıyordu.

"O-" sesi titriyor, "Hâlâ içeride."

"Güzel." Fısıldayarak cevap veriyorum. Ortaya çıkmamasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Onları kovalarken arka camdan onu öyle bir gördüm ki, adamın Bay Olson olduğunu anladım. Ve öfke damarlarımda şimşek gibi çaktı.

Titremeye başladı, "Bıçağı vardı."

Ona bakabilecek kadar kendimi geri çekiyorum. Gelen acil durum araçlarının yanıp sönen ışıkları geceyi aydınlatıyor ama yüzünü tamamen aydınlatmaya yetmiyor.

"Sana zarar verdi

mi?" Başını sallıyor.

"Elouise."

Titreyen parmakları boynunun kenarına dokunmak için uzanıyor,

"Sadece birazcık."

Dişlerim gıcırıyor ve tekrar ağlamaya başladığında onu göğsüme geri çekiyorum.

"Artık bitti." Gözlerimi göle diktim. "Artık bitti."

Orospu çocuğu şimdiye kadar ölmüştür. Ve zerre kadar üzülüyorum. Eğer şimdi suyun yüzeyine çıksaydı, yüzerdim.

Elouise'e yaşattıkları için onu kendim boğacaktım. Yapmayı planladığı şey için.

Dudaklarımı Elouise'in başının üstüne bastırıyorum.

Yanıp sönen ışıklar artık tam tepemizde ve biri yoldan aşağı sesleniyor. Elouise'in başını vücudumun içine soktukten sonra, kulağına bağarmamak için, iyi olduğumuzu bildirmek için bağıyorum.

Yokuş çok dik ve kendi başımıza tırmanmak için çok ıslak ve çamurluyuz. Bu yüzden yardım beklerken kadınımı kollarımla sarıyorum ve ona elimden geldiğince vücut ısısı veriyorum.

İlk müdahale ekipleri bize ulaştığında, onu önüme getirebilmeleri için kollarımı Elouise'in etrafından açmaya zorlamam gerekiyor.

Onu sedyeye yukarı çıkaracaklarını söylediklerinde karşı koymaya çalışıyor ama lütfen dediğimde teslim oluyor.

Gözümün önünden kaybolduğu birkaç dakika içinde endişem yeniden alevleniyor.

Alçaltılmış güvenlik halatını donmuş ellerimle kavrayarak çılgınca kıyıya tırmanıyorum.

Ama Elouise'i aramak zorunda değilim. Çünkü inatçı kadın ayakta duruyor ve onu ambulansa bindirmeye çalışan bir sağlık görevlisiyle tartışıyor.

"Bebeğim, kontrol edilmen gerek."

Elouise sesimi duyunca dönüyor ve yüzündeki ifade kalbimi bir kez daha parçalıyor.

Kollarımı açıyorum ve iki adımda göğsüme çarpıyor. "Eve gitmek istiyorum," sözleri sessiz ve ben ona daha sıkı sarılıyorum.

"Sana baktırmam gerek. Sen bunu yapana kadar sakinleşemeyeceğim."

Göğsü benimkine doğru kabarıyor ve kabul edeceğini biliyorum çünkü sordum

On

u. Başının üzerinden sağlık görevlisine bakıyorum, "Onu burada tedavi edebilir misiniz?" Tartışmak istediğini söyleyebilirim ama başını sallıyor.

Elouise'in yanağını kavrayarak, bana bakana kadar onu dürtüklüyorum, "Seni ambulansa muayene edecek. Ama hastaneye gitmeniz gerektiğini söylerse, o zaman gideriz."

Bana göz kırptıyor, "Tamam."

Birisi bir sürahi su **u z a t ı y o r** ve çamurun en kötüsünü temizlemek için onu kullanıyoruz. Oda sıcaklığındaki sıvı neredeyse ılık bir kesme hissi veriyor

Ŗu anki soğuğumuza rağmen. Bir an önce dıŖarı çıkmamız gerektiğini biliyorum, yoksa hipotermiye yakalanacağız.

Gle inen tepede bir kargaŖa var.

Elouise sese doğru dönmeye baŖlıyor ama onu omuzlarından yakalayıp kendime doğru çeviriyorum.

Dudakları titriyor ve bunun soğuktan mı yoksa duygudan mı olduğunu bilmiyorum, "O mu?"

Yüzünü sabit tutana kadar ellerimi yukarı kaydırıyorum, sonra gözlerimi omzunun üzerinden geçiriyorum.

Bir avuç ilk müdahale ekibi yolun kenarına tırmanır ve bir sedyeyi de yanlarına alarak yukarı çıkarlar. Hepsi ayağa kalktıktan sonra sedyeyi kaldırıp diğer ambulansın arkasına taŖıyorlar. Birkaç acil durum ıŖıėı yerleŖtirilmiŖtir, bu sayede l adamın gğ्सnden çıkan bıçağın kabzası kolayca görülebilmektedir.

Beynimin bir kısmı bana bu görüntüden iğrenmem gerektiğini söylüyor ama kalbinden çıkan bıçak Elouise'in hayatını tehdit eden bıçakla aynı. Ve eğer beni kelepelemeseydi, onu tekrar bıçaklamak için o bıçağı çekip çıkarırdım.

Dudaklarımı alnına bastırıyorum ve ambulans kapıları Bay Olson'ın cesedinin üzerine kapanana kadar orada tutuyorum.

"O gitti."

BaŖını sallıyor, "Anlamıyorum. Her zaman iyi birine benziyordu..." Onu tekrar öperim, "Sonra."

Onu ambulansa götürürken peŖinden gidiyor ve yanına oturuyorum. Doktor hayati değerleri kontrol ederken, Elouise'e sorular sorarken ve boynundaki kesikleri temizlerken sıcak hava etrafımızda dönüyor.

Beyin sarsıntısı belirtisi olmadığı ve dikiŖ atılması gerekmediği için isteksizce gitmemize izin verdi.

Tabii ki polisler bizi durdurup sorularımızı cevaplamamızı istediler.

Elouise gözle görülür bir Ŗekilde titrerken, onları bizi evine kadar takip etmeye ikna edebiliyorum, böylece çamurun geri kalanını duŖla temizleyip ısınabileceğiz.

Elouise'in kamyonetime binmesine yardım ediyorum ve emniyet kemerini bağlamak için uzanıyorum. KeŖke onu tekrar bir araca bindirmeden eve götürmenin bir yolu olsaydı ama baŖka seçenek yok.

Titriyor ve ben de havalandırma deliklerini sıcak havayı doğrudan ona fleyecek Ŗekilde ayarlıyorum. "zgnm bebeğim, keŖke burada senin için baŖka bir battaniye olsaydı."

Elini havalandırma deliğine doğru uzatıyor, "Sorun değil, biz-" diye kesiyor ve göle bakıyor, "Uyku tulumlarınız!"

"Uh," gözlerinin işaret ettiği yere doğru bakıyorum. "Ne?"

"Uyku tulumlarınız hâlâ bagajımda." dediğinde gözlerinde çok fazla hüznün vardı. Burnunu çekiyor. "Onları sana geri vermek istemiştım. Çok özür dilerim."

Gözyaşlarım tekrar boşaldı ve neredeyse gülünçlüğüne gülecektim
Hepsi.

"Dumanlı," yanaklarındaki tuzlu çizgileri öpüyorum, "daha fazla satın alabilirim

uyku

tulumları."

"Ama-"

Başımı sallıyorum, "Aması yok." Başparmağım yine teninde geziniyor ve onun gülümsemesini görmeyi çok istiyorum. "Bir mağaza dolusu uyku tulumu alabilirim. Ben zenginim. Hatırladın mı bebeğim?"

Gülümsemek yerine sanki ciddiymişim gibi başını sallıyor, "Hatırlıyorum."

Ağızına yumuşak bir öpücük kondurarak, gecenin geri kalanını ancak her seferinde tek bir işe odaklanırsam atlatabileceğime karar veriyorum.

Ve şu anda, bizi eve götürüyor.

Bölüm 73

Elouise

GÖZLERİM KIRPIŞARAK AÇILIYOR ve Beckett'ın yanına daha da sokularak onun istikrarlı gücünü daha fazla içime çekiyorum.

Beckett beni ayakta tuttu. Bütün gece.

Hayatımı kurtardıktan sonra beni buraya geri getirdi. Uyuşmuş bedenimdeki giysileri çıkararak duşa girmeme yardım etti, beni takip etti ve cildimin her santimini yıkadı. Sonra birlikte sıcak suyun altında durduk ve ben ağlarken bana sarıldı. Ve ağladım.

Polisler geldiğinde, ben her ayrıntıyı anlatırken elimi tuttu. Çiçeklerden, hareket ettiği anlaşılan arabaya, Bay Olson'ın hayatına son vermeden önce bağırdığı şeylere kadar.

Bu şekilde ifade ettiğimde Beckett çok sinirlendi. Bay Olson'ın kendi eylemleriyle kendini öldürdüğünü ve benimkilerle kendimi kurtardığımı iddia etti.

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Polisler nihayet gittiğinde Beckett beni yatağa kadar taşıdı. Bunu yapabileceğinden emin değildim -hafif değilim ve koca bir merdiven katıydı- ama ona yürüyebileceğimi söylediğinde bana konuşmayı kesmemi söyledi.

Yanına yaslanıp gülümsüyorum ve kokusunu içime çekerek beni daha da sakinleştirmesine izin veriyorum. Dün gece gerçekten berbattı.

Kesinlikle en kötüsüydü. Ama eğer olması gerekiyorsa, yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yok. Dün gece değil. Şimdi değil. Yarın da olmaz.

Onun gitmesi, Beckett'ın sonunda kendi evini alıp orada uyumaya başlaması düşüncesi omuzlarımı endişeyle geriyor.

"Neyin var?" Beckett'ın sesi kulağımda gümbürdüyor ve sesi bir süredir uyanıkmiş gibi geliyor.

Ona bakabilmek için başımı arkaya eğiyorum, "Gitmeni istemiyorum."
Kaşları birbirine kenetlendi ve sırtındaki kolu sıkılaştı, "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Biliyorum. Ben..." parmaklarım göğsünde bir desen çiziyor ve boştaki eli benimkinin üzerine kapanarak avucumu kalbinin üzerine bastırıyor.

"Ne oldu?"

Geri adım atmayı düşündüm ama sonra sadece sormaya karar verdim. Hayat çok kısa. "Taşınacak mısın? Benim yanıma?" Gözleri gözlerimi tutuyor. "Buraya mı?"

Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi ve gülümsedi, "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Başımı salladım.

"Güzel. Çünkü ben zaten bunu planlıyordum."

Benim dudaklarımda da küçük bir gülümseme oluşuyor, dün gece her şey cehenneme dönmeden önce hissettiğim ilk gülümseme.

"Düşündüğümde daha kolay oldu."

"Seninle olmak hayatımda yaptığım en kolay şey."

Kalbim kabarıyor, "Seni çok seviyorum."

O ukala gülümseme geri geldi, "Güzel," diye tekrarlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Şimdi kalkma zamanı."

"Ne? Neden?" İşe gitmek zorunda olmadığımı bildiğim için inliyorum.

Dün gece biri müdüre ulaşmış ve Darling İlkokulu'ndaki tüm dersleri bugün iptal etmişler. Bay Olson'ın ölümüyle nasıl başa çıkacağımıza karar vermek için herkese uzun bir hafta sonu verdiler.

Bir çeşit telefon görüşmesi zinciri sayesinde, müdür Beckett'ın telefonunu aradı - polisler hala burada sorular sorarken - iyi olduğumdan emin olmak için. Beckett telefonu kapattığında bana önümüzdeki haftanın tamamında da izinli olacağımı bildirdi. Aslında almak istemediğim bir tür ücretli izin, ama sanırım onun da benim kadar birlikte zaman geçirmeye ihtiyacı var.

Ayrıca, bu zamanı terapiye başlamak için kullanacağım. Tüm bunlardan sonra buna ihtiyacım olacağını bilmek için dahi olmaya gerek yok.

Beckett bana "Birkaç şey almam lazım" diye cevap veriyor.

Belirsizliği karşısında gözlerimi kısıyorum, "Ne tür şeyler? Ve bunun için neden yataktan çıkmam gerekiyor?"

"Göreceksin. Ve seni evde yalnız bırakmayacağım, bugün değil, o yüzden sorma bile." İçimi çektim ama itiraz etmedim. "Ayrıca, kalkıp hareket etmen gerekiyor. Ağrın olacak ve bunun için en iyi şey hareket etmek."

Bu konuda haklı olduğunu da biliyorum çünkü uyandığımdan beri

yaptığım küçük hareketler kaslarımın protesto için gerilmesine neden oluyor.

"İyi..." Kelimeyi uzatıyorum.

"Aferin kızıma," diyerek sırtımdaki kolu gevşetiyor ve kıcıma vuruyor.

Vücudum ağrısa da omuzlarıma bir hafiflik çöküyor ve yataktan çıkıp duşa giriyorum.

Suyu kapattığımda lavabonun kenarında beni bekleyen kahve, kızarmış ekmek ve ağrı kesiciler var. Beckett beni evden çıkardığında kendimi daha çok insan gibi hissediyorum.

Kamyonetindeki çamuru ne zaman temizlediğini bilmiyorum ama koltuklar temiz ve araca binerken yardımını alıyorum.

"İşte," Beckett telefonumu uzatıyor ve gözlerim açılıyor.

Ekranı dokunuyorum ve ışıkları yandığında şok oluyorum.

Dün gece biri çantamı arabadan kurtarmıştı ve Beckett onu getiren polisten aldığımda, bir daha asla çalışmayacağından emindim.

"Lanetleneyeceğim," diye fısıldıyorum, cevapsız tüm bildirimleri gözden geçiriyorum. Beckett'ın bu sabah erkenden annemle konuştuğunu ve Darling Gölü'ne dönmek üzere yola çıktıklarını biliyorum - bir ya da iki gün içinde varacaklar - bu yüzden onları geri arama konusunda endişelenmeme gerek yok.

Beckett kamyoneti çalıştırıp sürmeye başladığında diğer her şeyi görmezden gelip telefonumu cebime sokuyorum. Bugünkü planını bana hâlâ söylemedi, bu yüzden birkaç dakika sonra Maddie'nin küçük konağının önünde durduğunda şok oluyorum.

"Burada ne işimiz var?" Kaldırıma çıkmama yardım ederken soruyorum. "Maddie ile vakit geçiriyorsun. Birkaç saat içinde döneceğim."

Dudaklarım daha fazla soru sormak için aralanıyor ama o sırada Maddie'nin ön kapısı açılıyor ve koşarak merdivenlerden bana doğru geliyor.

"Lou!" Maddie hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve benim de gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

Beckett elini kaldırıp "Dikkat et!" dediğinde hâlâ birkaç adım uzaktaydı.

Maddie anında yavaşlıyor, Beckett'ın uyarısı ona vücudumun her yerinin ağrıdığını hatırlatıyor.

Maddie ve ben kaldırımda uzun süre sarılıyoruz, Beckett içeri girip kapıyı kilitlememiz için ısrar etmeden önce.

Sonraki birkaç saat kalori ve ağlama bulanıklığı içinde geçer.

En iyi arkadaşım ile vakit geçirmek bugün tam da ihtiyacım olan şeydi ama Beckett arayıp burada olduğunu söylediğinde yine de mutlu oluyorum.

Kaldırıma inen basamakları dikkatle çıkıyorum ve Beckett'ın yüzünde ciddi bir ifadeyle durduğu yerden birkaç adım ötede duruyorum.

"Ne-" Arkasına baktım, "Kamyonun nerede? Buraya nasıl geldin?"

Arkasına uzanarak, devasa, yepyeni, son model kamyonetin kaputunu okşadı.

"Yeni arabayı kullandım."

"Sen..." Gözlerim büyüdü, "Özür dilerim, ne dediniz?"

"Yeni araban," sanki cevap belliymiş gibi başını araca doğru eğiyor.

"Bunu kabul edemem! Şuna bir bak!"

Gerçekten de ona bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Bu sadece bir araba, Elouise. Senin bir arabaya ihtiyacın var."

"Bu *sadece* bir araba değil. Bu... bu... lanet bir otobüs! Ve çok pahalı!"

"Yani?" Beckett kaldırımdan uzaklaşır ve aradaki mesafeyi kapatır.

Bi

z. "Yani, erkek arkadaşımдан bu tür bir hediye kabul edemem."

Başını salladı, sonra cebinden küçük bir kutu çıkardı, "Peki ya senin Kocan mı?"

Beckett önümde diz çökerken dudaklarımdan küçük bir ciyaklama çıkıyor. "Elouise Hall, sen sadece benim kız arkadaşım değilsin. Sen benim her şeyimsin. Mutluluğumsun. Akıl sağlığımsın. Yuvamsın. Ve yüzüğüm parmağında olmadan bir gün daha geçirmeye dayanamam." Kadife kutuyu yavaşça açıyor ve içinden pırlanta bir halkaya tutturulmuş dev bir safir çıkarıyor. "Dumanlı Sevgilim, seni ruhumun her zerresiyle seviyorum. Ve sana ihtiyacım var

sonsuz dek yanımda ol. Lütfen benimle evlenir misin?"

Kalbim hızla çarpıyor ve gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzülüyor ama cevabımı düşünmek için tek bir saniyeye bile ihtiyacım yok.

"Elbette, yapacağım."

Sonsöz

Elouise

"BECKETT!" diye sesleniyor annesi çimenlerin üzerinden ikinci kez ve ben kıs kıs gülüyorum.

"Gül bakalım Smoky, yakında senin de annen olacak." diye iç geçirdi.

"Benimkine kıyasla, senin annen parkta bir yürüyüş gibi."

Beckett homurdanıyor ama iddiamı reddetmiyor. Ve sanki bir işaretmiş gibi, annemin kahkahası partiyi kesiyor ve ikimizin de gözlerini devirmesine neden oluyor.

Onun uzaklaşmasını izlerken bira şişemi kaldırıp soğuk bardağı şakağıma bastırıyorum.

"Manzaradan mı yoksa havadan mı serinliyorsun?" Maddie alay eder ama aynı şeyi elma şarabı kutusuyla da yapar.

"İkisi de," diye gülüyorum, sonra inliyorum, "bugün gerçekten cehennem gibi sıcak. Haziran ayında açık havada nişan partisi vermek kimin fikriydi?"

Okul geçen hafta sona erdi ve yazımız şimdiden planlarla dolu. Beckett'ın nişanlandığımız gün resmi olarak taşındığından beri devam eden bir dizi tadilat projesinden bahsetmiyorum bile.

Beckett'ın sözüne sadık kalarak değiştirdiği ilk şey en-suite banyo oldu. Sadece duşu şeffaf camla kaplamakla kalmadı, aynı zamanda tüm armatürleri yeniden düzenlemeyi başardı, böylece duş artık iki kişiyi rahatlıkla alacak kadar büyük.

Misafir banyolarını da yenilemiş olmasına rağmen, ailem karavanlarını artık garaj yolumuza park etmeyeceklerini söylediklerinde beni çok şaşırttılar. Artık yalnız yaşamadığım için mahremiyete ihtiyacım olduğunu iddia ettiler. *Sanki tek bir kişi için mahremiyet gereksizmiş gibi.* Artık ailem şehre geldiğinde Beckett'ın ailesinin garaj yoluna park ediyorlar.

Evin önüne doğru bakmaya zahmet etmiyorum. Orada olduğunu biliyorum. Annelerimizin dostluklarını yeniden canlandırması gerçekten bir şok olmamalı.

İkisinin bizim için bir nişan partisi düzenlemekte ısrar etmeleri de bir şok olmamalı.

Sıcak işbirliği yapmasa da konukları ve yemekleri koordine ederek gerçekten iyi bir iş çıkardılar. James, Beckett ve benim birlikte olmamız konusundaki tavrını aştı. Beckett'in kardeşi Tony'nin de parti için şehre dönmesiyle, bu ikilinin gün bitmeden başlarını ne tür bir belaya sokacakları belli olmaz. Ayrıca okulumdan bazı öğretmenler, Beckett'in bazı çalışanları ve tabii ki annelerimizin bir sürü arkadaşı da partiye katılıyor.

Bahçenin öbür ucundan Beckett dikkatimi çekmek için el sallıyor ve ben de ona katılmaya gidiyorum.

Kolunu omuzlarıma dolayarak içkisini kaldırıyor ve kalabalık sessizleşiyor. "Öncelikle geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Arkadaşlarımızı ve ailemizi bir arada görmek çok güzel." İnsanlar içkilerini onaylarcasına kaldırıyor. "Ve tüm bunları bir araya getirdikleri için ailelerimize teşekkür ederiz." Küçük bir alkış sesi duyuluyor ve annelerin ikisi de küçük reveranslar yapıyor. Beckett devam etmeden önce bana hızlıca sırtıyor, "Ve gelecek ay hepinizi tekrar görmek için sabırsızlanıyoruz."

Annem "Gelecek ay mı?" diye sormadan önce bir süre sessizlik oldu. Gelecek ay ne var?"

Beckett'in sırtışını taklit ediyorum, "Düğünümüz."

Beckett ve ben şişeleri birlikte tokuşturduktan sonra annelerimiz kendilerini kaybederken uzun uzun içtik.

Stoleman takımına bir puan.

Sonsöz II

Maddie

Buzlu moçamdan bir yudum daha aldıktan sonra tezgahın üzerinde duran ve benimle alay eden telefonuma bakıyorum.

Bir Cumartesi gecesini daha yalnız çalışarak geçirdim çünkü çalışanlarımın her birinin benden daha fazla hayatı varmış gibi görünüyor.

"Tamam!" Bardağımı yere çarpıp telefonumu elime alıyorum. Parmağım ekranın üzerinde geziniyor ama tereddüt ediyorum. "Gah! Ne yapıyorum ben?!" Telefonu tekrar yere koydum.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım!

Gözlerimi kapatarak burnumdan yavaşça nefes alıyorum ve kahve kokulu havanın beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Yavaş bir nefes daha. Mutlu yerimi bulacağım.

Bunu neden yaptığımı biliyorum. Bunu yapıyorum çünkü yalnızım. Çünkü hayatımda özel biri olsun istiyorum. Benimle ilgilenecek biri. Ve bana sarılacak. Ve hatta belki vajinama dokunacak. Yüzleriyle.

Bunu yapıyorum çünkü geçen hafta sonu yapılan nişan partisinden sonra en yakın arkadaşımın düğünü için bir tarih bulmak için önümde neredeyse bir ay var.

Nefesimi üfleyerek gözlerimi açıyorum - ve kendimi yüzüncü kez sorgulamadan önce telefonumu tekrar elime alıp düğmeye tıklıyorum. Flört profilimi etkinleştiriyorum.

Panik üzerime çöktü.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Telefonu tekrar tezgâhın üzerine bırakıyorum ve adımlamaya başlıyorum.

Ne düşünüyordum ki?! Flört uygulamaları için hazırlıklı değilim!

Ding

Ellerimi göğsümün önünde kenetleyerek telefona eğiliyor ve ekranımın üst kısmındaki bildirimi okuyorum.

Bir eşleşmen var.

Bonus Epilog

Elouise

"AMA ya dışarıda biri varsa?" Fısıldıyorum.

"Dışarıda kimse yok," diye yanıtlıyor Beckett, pencerenin üzerindeki örtüyü açarak.

"Ama nereden biliyorsun?" Onun yanından geçip karanlık ormana doğru bakıyorum.

Beckett fermuarı sonuna kadar çekip çadırın bir tarafını dışarıyı görececek hale getirirken omuz silkiyor. "Sadece biliyorum."

"Bilmen mümkün değil!" Ses tonum hâlâ sakın.

Beckett yaptığı işi bıraktı ve yavaşça başını çevirip bana baktı, "Bebeğim, neden fısıldıyorsun?"

Küçük şişme yatağın üzerine oturup ellerimi havaya kaldırıyorum, "Çünkü kimsenin beni duymasını istemiyorum!" Sonra açık çadır penceresini işaret ediyorum. "Ve şimdi herkes içeri bakabilir ve bizi çıplak görebilir!" Tıslıyorum.

Hâlâ giyinik durumdayız ama ikimiz de bunun sadece bir an meselesi olduğunu biliyoruz.

Dışarıya bakıyor, karanlığı kendi gözleriyle görüyor. "Eğer bunları açmazsak, herhangi bir röntgencinin seks kasetimizi çekip magazin gazetelerine satmasından çok önce sıcak çarpmasından bayılırız."

İlkbahardaki o geziden beri ilk kez kamp yapmıyoruz ama havalar bu kadar sıcak ve yapış yapış olduğundan beri ilk kez gidiyoruz. Ve şimdiden terlemeye başlamış olmam temiz havaya ihtiyacımız olduğunu kanıtıyor.

Ama yine de birilerinin bizden habersiz çadırlarını yakınlara kurmuş olabileceğini ve tuvalete giderken farkında olmadan yanlarından geçip istemedikleri bir şeyle karşılaşacaklarını düşününce kendimi tuhaf hissediyorum.

Yakışıklı nişanlım "Boş olduğunu kanıtlamak için kamp alanında bir tur atmamı ister misin?" diye iç geçirdiğinde ben en kötüsünü hayal etmekle meşguldüm.

Tereddüt bile etmedim. "Evet, lütfen."

Eminim sadece nazik olmak için teklif ediyordu, ama şikayet etmemesi onu daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Pekala, Smoky, seninle bir anlaşma yapalım."

Daha o şartını söylemeden başımı sallayıp kabul ediyorum.

"Ben çevreyi kontrol edeyim, sen de diğer kapakları aç ve soyun."

Flap kelimesine kıs kıs gülüyorum ama başımı sallamaya devam ediyorum.

Beckett çadırdan çıkarken, bir sonraki pencerenin fermuarını açmak için yana kaymadan önce bakışlarımın kışında bir an oyalanmasına izin veriyorum.

Telefonumun sesini duyduğumda kapağı kapatıyordum.

Çapraz esintinin tüm etkileri çadırın içini serinletirken, mesajlarımı kontrol etmek için çantama doğru sürünüyorum.

Romantik ve sade bir akşam geçirmeye çalışıyoruz ama Maddie uzun zamandır ilk kez bu akşam bir randevuya çıkıyor ve ona beni haberdar etmesini söyledim. Kaçmak için sahte bir acil durum çağrısı isterse diye mesajlarını kaçırmak istemiyorum.

Mesajlarımı açtığımda, bir yardım çağrısı görmek yerine, pahalı görünümlü siyah bir arabanın hafif bulanık bir fotoğrafıyla karşılaşıyorum.

"Kahretsin kızım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Arabalardan pek anlamam ama sevgilisinin güzel bir araba kullanması Maddie için iyi olmuş. Maddie'nin plakayı fotoğrafa eklemesi de akıllıca.

Onu eve bırakıyor olmalı. Belki bu gece biraz siki bile olur.

Sonra bir süre önce adamın ehliyetinin fotoğrafını gönderdiğini görüyorum. Üzerine tıklayıp yakınlaştırıyorum.

"Lanet olsun, kızım!" Bu sefer sesim daha yüksek çıkıyor, gözlerim sevgilisinin sabıka fotoğrafına dikiliyor. Adam çok seksi.

"Kıskanmaya başlıyorum ve bu senin için iyiye işaret değil." Beckett'ın kulağımın dibindeki sesi içimden bir çığlık koparıyor.

Tıslayarak telefonu elimden aldı ve çadırın köşesine fırlattı.

"O kadar dalgınsın ki geldiğimi bile duymadın." Dişler boynumun kenarından aşağı doğru sürükleniyor ve sıcağa rağmen vücudumda bir ürperti dolaşıyor.

"Sahil temiz mi?" Vücudumu Beckett'a doğru döndürerek kekeliyorum.

"Tamamen." Omuzlarımı kavırıyor ve beni altına hapsederek bizi deviriyor. "Dışarıda da geldiğini duyacak kimse yok."

SON...

